

சிறார்கள்ளுக்கான சிறு நாடகங்கள்

விக்னா பாக்யநாதன்

Spring

MANN (ERDE) MAGAZIN

V. Sivarajah

Am Windhövel 18a

47249 Duisburg

Germany

1.2.2020

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is faint and difficult to decipher but appears to include the words "Handwritten" and "Noolaham" in a circular arrangement.

சிறார் களுக்கான சிறு நாடகங்கள்

ஆசிரியர்:

க. விக்னா பாக்யநாதன் B.A.,

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447,

7, (ப. எண் 4), தணிகாசலம் சாலை,

தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017.

தொலை பேசி : 4342926

தொலை நகல் : 0091 044 - 434 6082

மின் அஞ்சல்

: E-mail : Manimekalai@eth.net

நூல் விபரம்

நூல் தலைப்பு	: சிறார்கள்ளுக்கான சிறு நாடகங்கள்
ஆசிரியர்	: சு. விக்னா பாக்யநாதன்
மொழி	: தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	: 1999
பதிப்பு விபரம்	: முதல் பதிப்பு
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	: 11.2 கி.கி.
நூலின் அளவு	: கிரௌன் சைஸ் (12½ x 18½ செ.மீ.)
அச்ச எழுத்து அளவு	: 10 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	: 164
<hr/>	
நூலின் விலை	: ரூ. 32.00
<hr/>	
அட்டைப்பட ஓவியம்	: திரு. சாய்
லேசர் வடிவமைப்பு	: ஆதவ் கிராபிக், சென்னை - 14.
அச்சிட்டோர்	: எம்.கே. எண்டர்பிரைசஸ்
நூல் கட்டுமானம்	: தையல்
வெளியிட்டோர்	: மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை - 17.

எமதுரை

பிறந்த பூமியை விட்டு புலம் பெயர்ந்த தேசங்களில் வாழும் எமது சிறார்கள் படித்தும், நடித்தும் பயன்பெற வேண்டும் என்பதற்காக எழுதப்பட்ட இச்சிறு நாடக நூல் உங்கள் கைகளில் தவழ்கிறது. நமது நாட்டையும், மொழியையும், கலாச்சாரத்தையும் எங்கு வாழ்ந்தாலும் நாம் மறவாது பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டும். தமிழ் மொழியிலுள்ள காவியக் கதைகளையும், நீதிக் கதைகளையும், எம் சிறார்கள் சிறிதளவாவது அறிந்திருக்க வேண்டும் என்ற எம் மனதில் உதித்த சிந்தனைகளே இந்த நாடகங்களின் பிறப்பு எனலாம்.

ஜெர்மன்-தமிழ்க் கல்விச்சேவை என்ற ஒரு அமைப்பை இங்கு வாழ் தமிழ் அறிஞர்களும், தமிழார்வர்களும், 1989-ம் ஆண்டு உருவாக்கி, தமிழ்ச் சிறார்களின் தாய்மொழிக்கல்விக்காக அயராது உழைத்து வருகிறார்கள். இந்த அமைப்பானது 1989-ம் ஆண்டு முதல் வருடாவருடம் பரீட்சைகளை நடத்தி வருகின்றது. இப்பரீட்சைகளில் தேறிய அனைத்து மாணவர்களையும், முதல் மூன்று இடங்களைப் பெற்ற மாணவர்களையும், பாராட்டிப் பரிசு வழங்கிக் கௌரவிப்பதற்காக, ஆண்டுதோறும் பரிசளிப்புவிழா நடைபெறுவது வழக்கம். இவ்வாறான விழாக்களிலே மாணவர்களின் பல்வகை நிகழ்ச்சிகளாக பாட்டு, கதைசொல்லல், அபிநயம், பரதநாட்டியம், சங்கீதம், நாடகம் போன்ற பல நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெறும். இந்த வகையில் டோற்றமுண்ட்-கரிதாஸ் தமிழ்ப் பாடசாலை மாணவர்களால் ஆண்டுதோறும் நடக்கப்பட்டு, பல்லோரது பாராட்டைப் பெற்ற நாடகங்களே இவை என்பதைத் தெரிவிப்பதில் மகிழ்வடைகின்றோம்.

1987-ம் ஆண்டில், இங்கு வாழ்கின்ற தமிழ்ச் சிறார்களுக்கு நாம் கல்வி கற்பிக்க ஆரம்பித்தபோது தாயகக் கற்பித்தல் முறைக்கும் இங்குள்ள கற்பித்தல் முறைக்கும் பெரிய வேறுபாடு உண்டு என்பதை உணரமுடிந்தது. வேற்றுமொழியை முதல் மொழியாகக் கொண்ட எமது பிள்ளைகளுக்கு எமது தாய்மொழியை இங்கு கற்பிப்பது மிகக் கடினமாக விடயம். இதை அனுபவத்தில் உணர்ந்த காரணத்தினால் தமிழ் ஆண்டு 3 பயிற்சி நூலையும், பாலர் பாடல் எனும் பாடற்தொகுதியையும், மாணவர் கட்டுரைகள் என்ற கட்டுரை நூலையும், இலக்கணம் கற்போம் என்ற இலகு இலக்கணத்தையும் எழுதி வெளியிட்டோம். மாணவர்களுக்கான நூல்கள் வரிசையில் வெளிவரும் (சிறார்களுக்கான சிறு நாடகங்கள்) நூலை சிறுவருலகம் வரவேற்றால் இந்நூலை எழுதியதன் பெரும் பயனாகக் கொள்வோம். தாய்மண் குழ்நிலைகள், புலம் பெயர்ந்த மண்ணின் வாசனை, சம்பாஷனை, என்பவற்றின் தாக்கங்களை நீங்கள் ஆங்காங்கே இந்நூலில் இடம்பெறும் நாடகங்களில் கண்டு கொள்ள முடியும். சிறுவர்களுக்கு ஏற்ற மொழிநடையில் இலகுவாக எழுதப்பட்டுள்ள இந்நூலை அவர்கள் படித்தும், நடித்தும் பயன் பெறுவதற்குப் பெற்றோரும் பெரியோரும் ஊக்கமளித்து, அவர்களின் தமிழ்மொழி அறிவுவளர்ச்சிக்கு உதவுவார்கள் என நம்புகிறோம்.

01.06.2000.

டோற்முண்ட்

ஜெர்மனி

விக்னா பாக்கியநாதன் பி.ஏ.

ஆசிரியை

டோற்முண்ட்- கரிதாஸ்

தமிழ்ப் பாடசாலை.

பொருளடக்கம்

புதிய கோணங்கள்	7
தமிழ் கற்பித்தமை குற்றமா?	28
குறள் அரங்கேற்றம்	61
அறிவா? துணிவா?	79
அவசர முடிவு அழிவின் ஆரம்பம்	96
தமிழ்த் தாண்டவத்தார்	111
முதலாளி கந்தசாமி	123
வைத்திய சாலை	136
ஆசிரியையும் மாணாக்கரும்	147
சிறுவனும் வள்ளுவரும்	153
ஜெர்மனியிலே போகாமா	159

இந்நூலாசிரியரின் இதர நூல்கள்!

1. இன்றைய சமுதாயத்தில் பெண்களின் நிலை.
2. கவிதைச் சோலை
3. இதயச் சிறை
4. பணம் பந்தியிலே

சிறார்கள்ளுக்கான சிறு நாடகங்கள்

புதிய கோணங்கள்

நாடகம்

காட்சி - 1

யாழ்கொக்குவில் ஞானபண்டித வித்தியாசாலை என்றும் இல்லாதவாறு இன்று ஆரவாரமாகக் காணப்படுகிறது. மாணவ மாணவிகள் வண்ணத்துப் பூச்சிகள் போல் பாடசாலையில் அங்கும் இங்கும் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எம் விடுதலைவீரர்கள் தமிழீழத் தாயகத்தை வென்றெடுத்தமை காரணமாக புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்த சிறுவர்களும் இப்பாடசாலையிற் சேர்க்கப்பட்டு பிள்ளைகளின் தொகையும் கூடிவிட்டது சில மாணவர்கள் மரநிழலில் இருந்து சுவாரச்யமாக ஏதேதோர் கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். காலைச்சூரியனின் பொன்னொளியில் பாடசாலைக் கம்பீரக் கட்டிடம், மாணவர்களின் கும்மாளம் என்பன பார்ப்பதற்கு அழகாகக் காட்சியளிக்கின்றது. நேரம் 8.30 மணியானதும் பாடசாலை மணி ஒலிக்கவே, மாணவர்கள் தத்தம் வகுப்பறைகளுக்குச் சென்று அமர்கின்றனர்.

தம்பிப்பிள்ளை மாஸ்டர் கணிதம் படிப்பிப்பதற்காக, கணிதப்புத்தகம் சோக்குக்கட்டி, சிறுதடி சகிதம் ஐந்தாம் வகுப்பறைக்குள் நுழைகிறார். ஒருசில மாணவர்கள் ஆசிரியரைக் கண்டதும் காணாததுபோல் சத்தமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். மற்றைய மாணவர்கள் ஆசிரியரைக் கண்டு பயபத்தியுடன் எழுந்து...

பிள்ளைகள் : வணக்கம் சேர்!

ஆசிரியர் : வணக்கம் பிள்ளைகளே!

(மீண்டும் குறைந்த ஒலியுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்த மாணவர்களைப் பார்த்து கோபம் கொண்டவராக)

சத்தம் போட வேண்டாம்!. (மேசையில் ஒரு தட்டுத் தட்டுதல். வணக்கம் சொல்லிய பிள்ளைகளை அமரச் செய்துவிட்டு... ஏனையோரை அப்படியே நிற்கச் சொன்னார்) உங்களுக்குப் படிப்பிக்கு முன் பழக்கவழக்கத்தைப் படிப்பிக்க வேண்டும். (முன்பிருந்த மாணவனைப் பார்த்து...) இங்கு வா! நீ யாருடைய மகன்? எங்கே இருக்கிறீர்?

மாணவன் : சண்முகநாதனின் மகன். குரும்பசிட்டியில் இருக்கிறேன். (பார்ப்பதற்கு அழகான அடுக்குத்தனம் கொண்ட வன், மேல்நாட்டுப் பாணியில் அவன் காணப்பட்டான்)

ஆசிரியர் : என்ன பேசாமல் இருக்கிறாய்? (குணிந்த கோபத்துடன்) முன்பு யாரிடம் கணிதம் படித்தீர்?

மாணவன் : (சிரித்துப் பாசாங்கு செய்தபடி) நான்
கெரர்டானியல் மாஸ்டரிடம் படிச்சனான்.

ஆசிரியர் : இங்கேயா? எந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில்
படித்தனர்? (ஆச்சரியத்துடன்)

மாணவன் : 'குறுண்ட் குல

ஆசிரியர் : என்ன? 'குறுண்ட் குல.. அது என்ன? பெயர்
ஒருமாதிரி இருக்கு... அது என்ன? பாட
சாலையா? என் வாழ்நாளில் கேள்விப்பட்ட
தில்லையே.

மாணவன் : அதுவா? அது ஜெர்மனியில இருக்கு. நான்
அங்கதான் படிச்சனான். சேர்! பிற்ற எனக்கு
டொச்சில கணக்கை விளங்கப்படுத்து
வீங்களா?

குட மிய லைட தமிழில கணக்கு நான்
ஷுவாகச் செய்யமாட்டன்.

ஆசிரியர் : ஐயோ! தமிழைக் கொல்கிறார்கள்னே.
(தலையில் கை வைத்து சிறிது யோசித்த
பின்) உம்மைப் பார்த்தவுடன் எனக்கு
விளங்குகிறது. உங்களை எல்லாம் வழிக்குக்
கொண்டுவர கனநாள் எடுக்கும். சரி..சரி
அப்படியே போய் நில்லும். மற்றவர்? நீர்
இங்கு வரலாம்.

மாணவன் 2 : (எந்தவித பயமும் இன்றி) கூப்பிட்டீங்
கனா சேர்? இல்லை இல்லை குட்மாணிங்!
சேர்?

ஆசிரியர் : உம்முண்டய பெயர் என்ன?

மாணவன் 2 : ராகுலன்

ஆசிரியர் : ஆசிரியர் வகுப்பறைக்கு வரும்போது மரியாதை செய்யத் தெரியுதா?

மாணவன் 2 : (கண்ணைச் சிமிட்டிக் கொண்டு) மரியாதை என்றால் என்ன சேர்? நான் படிச்ச பள்ளிக் கூடத்தில் அப்படி இல்லையே. அங்க உள்ள மாஸ்டரும் இப்படிச் சொல்லித் தரவில்லை.

ஆசிரியர் : ஏன் சொல்லித் தரவில்லை?

மாணவன் 2 : நாங்களும் அவர்களும் பிரண்ட்ஸ் ஆகப் பழகுகிறோம் என்றபடியால் தான் அந்த ஆசிரியர்களும் என்னைக் கண்டால் எழும்புங்கோ என்று சொல்லுறதில்லை. ஏன் சேர்? எழும்ப வேண்டும்? ஆசிரியர் ஏதாவது கேட்பார். எடுத்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்றா எழும்பி நிற்கிறது?

ஆசிரியர் : (திகைப்புடன் பதில் சொல்ல முடியாமல்) நீர் எந்த இடம்?

மாணவன் 2 : 'ஜியான்' தான் எங்கட இடம்.

ஆசிரியர் : எங்க முன்பு படிச்சனீர்?

மாணவன் 2 : பள்ளிக்கூடத்தில் தான் படிச்சனான். பின்ன வீட்டிலயா படிக்கனான்.

ஆசிரியர் : எந்த நாட்டில் படித்தனீர்?

மாணவன் 2 : பிரான்சில் படிச்சனான்... சேர்! எனக்கு பிரெஞ்சில் சொல்லித் தாங்கோ. தமிழில் எக்ஸ்பிளெயன் பண்ணாதுங்கோ! பிளீஸ் சேர்!

- ஆசிரியர் : அது இருக்கட்டும். திறீயும் போரும் கௌமச்? சொல்லு பார்ப்பம்?
- மாணவன் 2 : திறீயும் போரும் ?? ...??? ????? தேர்ட்டி போர் மாஸ்டர். 34
- ஆசிரியர் : (தலையைச் சுற்றுகிறது...) சரி.. சரி இனி நான் பிரெஞ்சும் டொச்சும் கெதியில படிக்க வேண்டும். நீர் போய் கையைக் கட்டிக் கொண்டு நில்லும்.
- ஆசிரியர் : (மேல்நாட்டு உடையணிந்து அலங்கரித்திருந்த சிறுமியைச் சுட்டிக்காட்டி) இங்கே வா! என்ன பிள்ளை? ஆசிரியர் வந்தால் வணக்கம் சொல்ல வேண்டும், மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என்று தெரியாதா?
- சிறுமி : தெரியாது சேர்! தெரிந்திருந்தால் அப்படிச் செய்திருப்பேனே...
- ஆசிரியர் : வகுப்பில் சத்தம் போடக்கூடாதென்று உனக்கு ஒருவரும் சொல்லித் தரவில்லையா?
- சிறுமி : எங்களுக்கு அப்படிச் சொல்லித் தரவில்லை. ஏனென்றால் எங்கட வகுப்புக் கதவுகள் பூட்டி இருக்கும். ஆதனால எங்கட சத்தம் வெளியில் கேட்காது.
- ஆசிரியர் : அப்படியா விஷயம்? கணிதத்தில் எந்தக் கணக்குப் படித்தனீர்?
- சிறுமி : புதுக்கணக்கை எல்லாம் மணிக்கணக்கில் செய்வேன் சேர்!.. ஆனால் தமிழ் முறைப்படி செய்யமாட்டேன். டேனீஷ் பாய்ஷயில

சொல்லித் தாநீங்களா? அப்படியென்பால் நான் பிடித்திடுவேன்...

- ஆசிரியர் : டேனீஷா? அது யாருடைய பெயர்?
- சிறுமி : அது பெயரும் இல்லை. ஆக்களும் இல்லை. ஒரு பாஷை. டென்மார்க்கை உங்களுக்கு தெரியாதா?
- ஆசிரியர் : ஓம் அம்மா! உலக நாடுகளெல்லாம் உங்களுக்கு இந்த வயதில் தெரியுது. எனக்கோ தமிழையும், இலங்கையையும் தவிர வேறொன்றும் தெரியாதம்மா... (எரிச்சலுடன் மற்றப்பிள்ளைகளைப் பார்த்து விட்டு வெளிநாட்டுப் பிள்ளைகள் என அறிந்து...) நீங்கள் எல்லோரும் இனி இருங்கோ... இது உங்கட பிழை இல்லை.. ஒவ்வொரு நாட்டுச் சூழ்நிலைகளின் பிரதிபலிப்புத்தான் நீங்கள். இனி நீங்கள் எல்லோரும் பெரிய மேதாவிடாக வருவீர்கள். உங்கள் திறமைக்கு கணிதம் படிப்பிக்க வேறு ஆசிரியர் தான் வருவார்.
- மாணவன் 3 : ஏன் சேர்!... எங்களைக் கண்டு பயப்படுகிறீர்களா? ஏன் இந்த சின்னத் தடியைக் கொண்டு வந்தனீங்கள்? அல்லது நடக்க உதவியாக இருக்கும் ஏன்டா? இது முறிந்து விடுமே. ஏன் பெரிய பொல்லாக ஒண்டு கொண்டு வரலாமே.
- ஆசிரியர் : ஓம் தம்பி! புதிய பெரிய தடியை வாங்கிக் கொண்டு, வீட்டிலேயே இருந்து கொண்டு பென்ஷனுக்கு எழுதிப் போடுவாம். நீங்கள்

என்னைக் கெதியில பென்ஷன் எடுக்கச் செய்யப் போகிறீர்கள். பெரிய உதவி பிள்ளைகள்.(இரண்டாம் பாடத்துக்கான மணி அடிக்கிறது) தமிழ்ப்பாடத்தில் உங்கள் திறமைகளைக் காட்டுங்கள்! பிள்ளைகள்!

காட்சி 2

(45 வயதுடைய திருமதி. சுந்தரம்பிள்ளை தமிழ் பாடிப்பிக்க வருதல். முன்பு போலவே மாணவர்கள் நடந்து கொள்கின்றனர். சிறுமி ஒருத்தி மேலிருந்து கதைத்துக் கொண்டிருத்தல்.)

ஆசிரியை : சத்தம் போட வேண்டாம் பிள்ளைகளே! சிறிது மௌனம். (மேசையிலிருந்து சிறுமியைக் கூப்பிட்டு) இது என்ன கறிக் கடையா? அல்லது கத்தரிக்காய்க் கடையா? ஏன் சத்தம் போடுகிறாய்? பாடிக்கவேண்டும் என்று தெரியாதா?

சிறுமி 2 : கறிக்கடை என்டா என்ன ரீச்சர்? (பயம் எதுவுமின்றி)

ஆசிரியை : என்ன பெடியனா நீ? பொம்பிளைப் பிள்ளையல்லவா? நீ அடக்க ஒடுக்கமாக இருக்க உனது அம்மா அப்பா சொல்லித் தரவில்லையா?

சிறுமி 2 : ஏன் ரீச்சர்? பெடியனுக்குத்தான் கை, கால், ஆசைகள், உரிமைகள் இருக்கு. பெட்டைகளுக்கு அதுதான் எங்களுக்கு இல்லையா? ஆவங்களைப் போலத்தான் நாங்களும்.

என்ன வித்தியாசம்? சொல்லுங்கோ பார்ப்பம்? பிளீஸ்!

ஆசிரியை : (மேலும் கதைக்க முடியாமல்) நீ எங்கே இருக்கிறனீர்? இப்படி எல்லாம் கதைக்க யார் சொல்லித் தந்தது?

சிறுமி 2 : டோற்முண்டில் நான் பிறந்தனான்.

ஆசிரியை : அது எங்கே இருக்கிறது?

சிறுமி 2 : ஜேர்மனியில இருக்குது? எனக்கு தமிழ் எழுத வாசிக்கத் தெரியாது...

ஆசிரியை : அது என்ன? டோற்முண்ட்... காட்முண்ட்...

சிறுமி 2 : டோற்முண்டில் தமிழ் வகுப்பு ஒண்டு இருக்கு. ஆனால் நான் அங்கு போறதில்லை.

ஆசிரியை : ஏன் போய்ப் படித்திருக்கலாமே.

சிறுமி 2 : அம்மாவும் அப்பாவும் வேலைக்குப் போறதால் அவர்களுக்கு என்னை வகுப்புக்கு கூட்டிப்போக நேரமில்லை. தமிழ் சொல்லித் தரவும் நேரம் இல்லை. ஆனால் நான் டொச் வடிவாக பேசுவன், எழுதுவன். நான் டொச் பேசுவதைப் பார்த்து அம்மாவும் அப்பாவும் பெரிய சந்தோஷப்படுவார்கள். எனக்கு இங்கிலிசும் பேசத்தெரியும். ஒரு மாதிரி டொச் உச்சரிப்பிலே வாசித்துப் போடுவன். ஆனால் தமிழ்தான் தெரியாது. தமிழ் எழுத்துக்களைப் பார்த்தால் வடிவான பூக்கள் போல இருக்கு. இனி நீங்கள் சொல்லித்தாங்கோ!

- ஆசிரியை : (மற்றப்பிள்ளைகளும் வெளிநாட்டில் இருந்து வந்தவர்கள் என்று ஒருவாறு உணர்ந்து கொண்டு ஒவ்வொரு பிள்ளைகளையும் விசாரித்தல்) நீர் எங்கு படித்தனர்?
- மாணவன் 4 : நானும் பிரான்சில தான் படிச்சனான்.
- மாணவன் 5 : நான் சுவீற்சலாந்தில் படிச்சனான் ரீச்சர்.
- மாணவன் 6 : ரீச்சர்! நான் ஜேர்மனியில்தான் டொச்சில் மூண்டாம் கிளாஸ் படித்தனான்.
- மாணவன் 7 : நான் மாடம்! கனடாவில் இங்கிலிஸ் மீடியத்தில் இரண்டாம் ஸ்ராண்டர்ட்டில படித்தனான்.
- மாணவி 8 : டென்மார்க்கில நான் ரீச்சர்! நாலாம் வகுப்பில் வடிவாகப் படிச்சனான். அம்மா, அப்பா இங்கு கூட்டிக்கொண்டு வந்திட்டாங்கள்.
- மாணவி 9 : இத்தாலி நாட்டில் நான் முதலாம் வகுப்பு படிச்சனான்.
- மாணவி 10 : ரீச்சர்! எனக்குத் தமிழும் இங்கிலீசும் வடிவாகத் தெரியும். ஏனென்றால் நான் இந்தியாவில் மூன்றாம் வகுப்பு மட்டும் படித்துவிட்டேன்.
- ஆசிரியை : (அவர்களை நோக்கி) இது நமது தாயகப் பள்ளிக்கூடம். தமிழ்ப் பாடசாலை. இப்போது நீங்கள் பாடம் படிக்க முன்னர் நல்ல பழக்கவழக்கங்களையும் நமது பண்பாட்டையும் படிக்க வேண்டும்; சத்தம்

போடக்கூடாது; நீங்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் ஆசிரியர்களுக்கும் பெரியோர்களுக்கும் மரியாதை கொடுத்தல் வேண்டும்; இது தமிழ்ப் பண்பாடு; இதுவே எங்களுக்கு உடன்பாடு. வேற்று நாட்டில் பிறந்தும், வளர்ந்தும், வாழ்ந்தும் வந்த உங்களுக்கு இது தெரிய நியாயமில்லைதான். அம்மா, அப்பா ஆவது பழக்கியிருக்க வேண்டும். ஆனால் இனிமேல் இப்படி நடக்கக்கூடாது. உங்கள் பலருக்குத் தமிழ் தெரியாது. எனவே உங்களை இரண்டாம் வகுப்பில் விடவேண்டும். உங்களுக்கு வயதும்கூட... அதற்கு நாங்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. எல்லாவற்றையும் நான் நாளை அதிபரோடு கதைக்கிறேன். (கூறிக்கொண்டிருக்கும் போது அடுத்தபாட மணி ஒலித்தல்) உங்களுக்கு அடுத்த பாடம் சங்கீதம். அதற்கு ஆயத்தமாகுங்கள். (எனக்கூறி விடைபெறல்)

காட்சி 3

(மாணவர்கள் சத்தமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.)

சங்கீத

ஆசிரியை : என்ன சத்தம்? இது என்ன சந்தையா? எல்லோரும் கொப்பியை எடுங்கோ! (மாணவர்கள் கொப்பியை எடுத்துப் புரட்டுதல்) நேற்று என்ன கீர்த்தனை பாடித்தோம். யாராவது சொல்லுங்கள்!

- மாணவி : கலைஞானம் அருள்வாயே கலைத்தேவியே
... என்னும் கீர்த்தனை.
- ஆசிரியை : இது எந்த ராகத்தில் அமைந்துள்ளது?
- மாணவன் : கம்சத்தொனி ராகம். ரீச்சர்!
- ஆசிரியை : இந்தக் கீர்த்தனைமயின் தாளம் என்ன? உமா சொல்லுங்கள்!
- உமா : ஆதி தாளம். ரீச்சர்!
- ஆசிரியை : இந்தக் கீர்த்தனையை பிழையில்லாமல் யார் முழுதும் பாடுவீர்கள்?
- சிறுமியர்
இருவர் : நான்.. நான்.. நான்.. நான்..
- ஆசிரியை : (சிறுமியைச் சுட்டிக்காட்டி)... .. எங்கே நீர் பாடும்?
- சிறுமி : சின்னச் சின்ன ஆசை. சிறகடிக்கும் ஆசை.. முத்து முத்து ஆசை..
- ஆசிரியை : போதும். போதும். நிறுத்து! (காதைப் பொத்துதல்) சிறுமி தொடர்ந்து பாட மாணவர்கள் ரசித்தல்)
- இதென்ன கலியுககாலம்? கீர்த்தனை பாடச் சொல்ல சினிமாப் பாட்டு பாடுகின்றீர்? இப்ப எல்லாம் சினிமா மோகத்தில் தான் பிள்ளைகள் வளருதுகள்! (கோபத்துடன்)
- மாணவி : ஏன் ரீச்சர்! சின்ன சின்ன ஆக்களுக்கு, சின்ன சின்ன ஆசைகள் தானே வரும். ரீச்சர்!

ஆசிரியை : (கோபத்துடன்) சின்ன ஆட்களெல்லாம் இப்போது பெரியாளாகிவிட்டனம். இனிப் பெரிய பெரிய ஆசையும் வரும். உங்களுக்கு சங்கீதம் படிப்பிக்க இனி இளையராஜா, கங்கையமரன் ஆகியோர் வருவார்கள். நான் போகிறேன். (ஆத்திரத்தோடு வகுப்பை முடித்துச் செல்லல்)

(மணி ஒலிக்க பாடம் மாறுதல்)

காட்சி 4

(மாணவர்கள் முன்புபோலவே நடந்து கொள்ளல்)

சமயபாட

ஆசிரியை : குட் மோனிங் ஸ்ருடன்ஸ்!

சில

மாணவர்கள் : குட்மோனிங் டீச்சர்!

சமயபாட

ஆசிரியை : (மீண்டும் குட்மோனிங் சொல்லுதல். சில மாணவர்கள் கதைத்தல், சிலர் காலை உணவு சாப்பிடல்.) நான் வந்துவிட்டேன். சத்தம் போடாமல் அமைதியாக இருங்கள்! (சிரிப்போடு) நான் கூறுவதை வடிவாகக் கவனியுங்கள். இது எங்கள் தாய்நாட்டுப் பாடசாலை. இடைவேளைகளில் தான் விளையாடலாம். நீங்கள் கதைக்கலாம். அதற்கு முன்பு நீங்கள் ஆசிரியர் படிப்பிப்பதை அவதானமாகக் கேட்க வேண்டும். விளங்குகிறதா? ஆசிரியர்களுக்கு

வணக்கம் செலுத்த வேண்டும். பெரியவர்கள் நிற்கும்போது சிறியவர்களாகிய நீங்கள் கதிரைகளில் இருக்கக்கூடாது இது எங்கள் கலாச்சாரம்.

ஒரு மாணவி : ஏன் ரீச்சர்? பெரியாட்கள் நிற்கும்போது நாங்கள் நிண்டால் அவர்களுக்கு கால் நோகாமல் இருக்குமா? அதுக்கா?

ஆசிரியை : (சிரித்துவிட்டு) அப்படி இல்லை. ஒரு மரியாதைக்காக, அவர்களுக்கு கணம் பண்ணுவதற்காக அப்படிச் செய்ய வேண்டும். விளங்குகிறதா? முன்பு நீங்கள் படித்த பாடசாலைகளை, அந்தப் பழக்க வழக்கங்களை முற்றாக மறந்துவிட வேண்டும். இனி இங்குள்ள பிள்ளைகளின் பழக்கவழக்கங்களைப் பழக வேண்டும். ஆசிரியர்களுடன் எதிர்த்துக் கதைக்கக் கூடாது. ஏதாவது சந்தேகம் ஏற்பட்டால் அதை மறக்காமல் வகுப்பு முடிந்ததும் கேட்கலாம்.

ஒரு மாணவன் : (ஆச்சரியத்துடன் மற்ற மாணவனைப் பார்த்து) இந்த ரீச்சர் எங்களை ஏசுவில்லை. என்ன காரணம்? நல்ல ரீச்சர். எங்களைப்பற்றி எல்லாம் தெரியும் போலக் கதைக்கிறா.

மற்ற மாணவன் : அதுதானே ... விசயம் ஐயாவிடம் இருக்கு.

ஒரு

மாணவன் : சொல்லேண்டா.. என்ன என்று?

மற்ற

மாணவன் : இந்த ரீச்சர் முன்பு ஜேர்மனியில் இருந்தவ. எங்களுக்கு அவ சொந்தம். (தன் ஷோட்டுக் கொலரை உயர்த்திப் பெருமையாடித்தல்)

இன்னோர்

மாணவன் : அவவுக்குத் தெரியும் தானே. அங்கத்தையப் பழக்கவழக்கங்கள், படிப்புகள் எல்லாம். அதுதான், மற்ற ரீச்சர் மாஸ்டர் போல இவ இல்ல. ஏசுவில்லை, திட்டவில்லை.

ஒரு சிறுமி

: கையில் தடியும் தொண்டுவரவில்லை.

சமயபாட

ஆசிரியை

: பிள்ளைகளே! நீங்கள் ஒழுங்கான, ஈழத் தமிழ்ப் பிள்ளைகள் போல நல்ல பிள்ளைகளாக வாழப் பழகிக் கொள்ளவேண்டும். வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்த உங்களுக்கு முதலில் கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருக்கும். பின்பு எல்லாம் சரியாகப் போய்விடும். தமிழ் பாடிக்க கஷ்டமாக இருக்கிறதென்றோ, ஆசிரியர்களுக்குப் பயந்தோ பாடசாலைக்கு வராமல் நிற்கக்கூடாது. நன்றாகத் தாய் மொழி பாடிக்க வேண்டும். வீட்டுக்கும் நாட்டுக்கும் நல்லது செய்ய வேண்டும். தமிழ் ஈழத்தின் எதிர்காலம் உங்கள் கைகளில்தான் உண்டு. நல்ல அறிஞர்களாக வரவேண்டும். மகாத்மாகாந்தி, பாரதியார், ஆறுமுக நாவலர், விபுலாநந்தர் போன்ற பெரியோர்

களைப் பற்றி நீங்கள் அறியவேண்டும்.
அவர்களைப்போல் நீங்களும் வரவேண்டும்.
அப்போதுதான் ஆசிரியையான எனக்கும்
நல்ல சந்தோஷம்.. இனி... புத்தகத்தை
எடுங்கோ!

ஒரு மாணவனைச் சுட்டிக்காட்டி... ..
சைவசமயத்தின் முழுமுதற் கடவுள் யார்?

மாணவி : எனக்குத் தெரியாது ரீச்சர்! நான்
பிரான்ஸில் படிக்கும்போது கிறிஸ்தவமதம்
தான் படிப்பிச்சவை. நாங்கள் அந்த பாடத்
துக்குப் போவதில்லை.

மற்ற

மாணவி : நாங்கள் சேர்ச்சுக்குப் போறனாங்கள்.
கடவுள் எல்லாம் ஒன்றுதானே. என்று
எங்கட ஆக்கள் சொல்லுவார்கள்.

ஆசிரியை : கடவுள் எல்லாம் ஒன்றுதான்... ஒவ்வொரு
சமயத்தவர்களின் நம்பிக்கையைப்
பொறுத்தது. நாங்கள் எல்லாம் சைவசமயத்த
வர்கள்தானே. யாராவது கிறிஸ்தவ
மதத்தவர்கள் இருக்கிறீர்களா?

மாணவர்கள் : (ஏகோபித்த குரலில்) இல்லை ரீச்சர்!

சமயபாட

ஆசிரியை : பத்தாம் பாடத்தை எடுங்கள்! தைப்பொங்
கலைப் பற்றிப் படிக்கப் போகிறோம். தைப்
பொங்கல் எப்போது வரும்? தெரிந்தவர்கள்
சொல்லுங்கள்!

ஒரு

மாணவன்

: தையையும் பொங்கலையும் சேர்த்தால் தைப் பொங்கல் வரும். அதாவது தை+பொங்கல் = தைப்பொங்கல்.. (மாணவர்கள் சிரிக்கவே வெட்கமடைந்து) 'கை ஆணுங் ரீச்சர்!

மற்றொரு

மாணவி

: எனக்குத் தெரியும் ரீச்சர்! தைப்பொங்கல் தை மாதத்தில் வரும்!

ஆசிரியை

: தைப்பொங்கலைப் பற்றி உமக்குத் தெரிந்த வற்றை சொல்லும். தெரியாதவர்கள் எல்லாம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளட்டும்.

மற்றொரு

மாணவி

: தைப்பொங்கல் ஆண்டுதோறும் தைமாதம் முதலாம் திகதி தமிழர்களால் கொண்டாடப் படுகிறது. உழவர் திருநாளாம் தைப் பொங்கல் தமிழர்களின் பெருநாளாக விளங்குகிறது. உழவன் மக்களுக்கு உணவைக் கொடுக்கிறான். ஆண்டு முழுவதும் அயராது உழைத்து உணவுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்கின்றான். அவனது தொழிலுக்கு மழையும் வெயிலும் அவசியம். இவற்றைத் தருபவன் சூரியன். ஆகவே சூரியனுக்கு நன்றி செலுத்தும் முகமாகவே உழவர்கள் இப்பொங்கல் நாளைக் கொண்டாடுகின்றனர். சூரியனைத் தெய்வமாக மதித்துப் பொங்கலிட்டுத் தம் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றனர்.

ஒரு

மாணவி : ஜேர்மனியிலும் மழையையும் வெயிலையும் தருவது சூரியன். அதாவது (SONNE). அப்படி என்றால் அங்குள்ள ஆட்கள் இப்படி சூரியனுக்கு நன்றி செலுத்தவில்லையே.

ஆசிரியை : நீர் கதைக்காமல், கேள்விகள் கேட்காமல் சர்மிளா சொல்வதைக் கேளும். (மௌனம்)

மற்றொரு

மாணவி : மக்கள் முதல் நாளே வீடுகளைச் சுத்தம் செய்வார்கள். தைப்பொங்கல் அன்று அதிகாலை நீராடி, புத்தாடை அணிந்து, இறைவனை வழிபடுவர். பின் வீட்டு முற்றத்தை மெழுகி மாக்கோலம் போடுவர். அங்கே நிறைகுடம் வைத்துத் தூபமேற்றி, புதுப்பாணை வைத்துப் பொங்கலிடுவார்கள். பொங்கிய பொங்கலைச் சூரியனுக்குப் படைப்பார்கள். தோத்திரங்கள் பாடி வணங்குவர். சிறுவர்கள் பட்டாக கொளுத்துவர். பின்னர் பொங்கற் சாதத்தைத் தாமும் உண்டு, அயலவர்களுக்கும் பகிர்ந்தளித்து மகிழ்வர். உறவினர் இல்லங்களுக்குச் சென்று பொங்கல் வாழ்த்துக்கூறி குதூகலமாக அனைவரும் இத்திருநாளைக் கொண்டாடி மகிழ்வர்.

ஆசிரியை : கெட்டிக்காரி! நல்ல வடிவாகப் பொங்கலைப் பற்றிச் சொன்னீர்! எல்லோரும் கை தட்டி விடுங்கள். (மாணவர்கள் கைதட்டுதல்)

ஆசிரியை : மூன்று வயதில் தேவாரம் பாடிய குழந்தை யார்?

ஒரு

மாணவி : நான் இல்லை. நான் இல்லை.. ரீச்சர்!
(மாணவர்கள் சிரித்தல்)

மற்ற

மாணவி : திருஞானசம்பந்தர்.

ஆசிரியை : மணி அடிக்கிறது. மிகுதியை நாளைக்குப்
படிப்போம்.

அதிபரின் அறிவித்தல்

நாளைக் காலை பத்துமணிக்குப் பெற்றோர், ஆசிரியர் சங்கக்கூட்டம் கூட்டப்படும். பிள்ளைகளின் படிப்பு, தரம், பழக்கவழக்கங்கள், புதிதாகச் சேர்ந்துள்ள வெளிநாட்டில் வாழ்ந்த பிள்ளைகளில் அக்கறை காண்பித்தல், விளையாட்டு மைதானத்தைத் திருத்தி அமைத்தல், என்பன பற்றிக் கலந்துரையாடப்படும். ஐந்தாம் வகுப்பைப் போன்று ஒன்பதாம் வகுப்பிலும் பிரச்சினை உள்ளது. குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு சகல ஆசிரியர்களும் சமூகம் தருமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகின்றனர்.

பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கக்கூட்டம்

அதிபர் : எல்லோருக்கும் வணக்கம்!

இன்று முக்கியமான பிரச்சினை பற்றி உங்களுடன் கலந்து ஆராய வேண்டும். எமது பாடசாலையில் இந்த ஆண்டு பல பிள்ளைகள் சேர்ந்துள்ளனர். அதுவும் வெளிநாட்டில் வாழ்ந்த பிள்ளைகள் கூடுதலாக உள்ளனர்.

அவர்களுக்குத் தமிழ் அறிவு குறைவு. இங்கே வயதை மட்டும் கணித்து பிள்ளைகளை வகுப்பேற்றி விடக்கூடாது. பிள்ளைகளின் தமிழ்மொழி அறிவு, விவேகம், ஊக்கம் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு, தரம் பிரிக்க வேண்டும். வகுப்புக்கு மீறிய வயதுடன் பிள்ளைகள் இருந்தாலும் நாம் அவர்களின் தமிழ் அறிவைத் தான் பார்க்க வேண்டும்.

ஆசிரியை : ஆம்! உங்கள் கருத்து நியாயமானதுதான். வரவேற்கிறேன்.

அதிபர் : வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த பிள்ளைகளுக்கு பாடம் படிப்பிப்பது கஷ்டம் என்று நீங்கள் மனம் சோரக்கூடாது. உங்களது இந்தப் புனித சேவையை இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு நீங்கள் கட்டாயம் பாடம் வழங்க வேண்டும். உங்கள் அபிப்பிராயங்களை எதிர்பார்க்கிறேன்.

ஆசிரியை : எங்கள் குழந்தைகளை நாம் கைவிடலாமா? கஷ்டமான விஷயந்தான். கடினம் என்று கைவிடலாமா? இந்த எமது இறக்குமதிச் சந்ததிகளை, சொந்தச் சந்ததிகளாக்குவோம்.

பெற்றோரில்

ஒருவர் : எனது மகள் பாடசாலைக்குப் போக மாட்டாவாம். ஏனென்றால் அவதான் வகுப்பில பெரிய பிள்ளையாம். சின்னப் பிள்ளைகளுடன் படிக்க வெட்கமாக இருக்காம். நீங்கள் தான் இதற்கு ஒரு வழிகாட்ட வேண்டும். எனக்கோ பெரிய

யோசனையாகவும், வேதனையாகவும் இருக்கிறது.

மற்றொரு
பெற்றோர்

: எனக்கும் இதே பிரச்சினைதான். இந்தப் பாடசாலை தனக்குப் பிடிக்கவில்லை. நெடுகவும் மாஸ்டரும் ரீச்சரும் ஏசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். படிப்பு முறையே வேறு. ஏதோ ஒரு "போறிங்" ஆக இருக்கிறது. அங்கு எவ்வளவு சுதந்திரம். எவ்வளவு ஜோலி... ஏன் இங்கு வந்தனீங்கள்? என தினம் எங்களையே கேட்டுக்கேட்டு என் நிம்மதியே தொலைந்துவிட்டது. எனது பிரச்சினைக்கும் ஒரு நல்ல முடிவை நீங்கள் தரவேண்டும்.

இன்னொரு
பெற்றோர்

: எனது பிள்ளைக்கு தாரிழ் அறிவு குறைவு. எழுத வாசிக்கத் தெரியாது. வயதைப் பற்றிப் பரவாய் இல்லை. அவனின் அறிவுக்கு ஏற்ற வகுப்பில் விட்டால் எனக்கு எந்தவித ஆட்சேபனையும் இல்லை.

ஆசிரியர்

: எல்லாம் பெரிய சிக்கல்தான். ஏதோ முயற்சி செய்து எங்கள் குழந்தைகளை இந்த ஆபத்தி லிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும். இது எங்கள் கடமை. நாயகத்துக்காக எத்தனை வீரர்கள் உயிரையே தியாகம் செய்துவிட்டார்கள். அவர்கள் அமைத்துத் தந்த சுதந்திர தாயகத்தில் காலூன்றிய இந்த வெளிநாட்டு வாசமுள்ள சிறார்களை நம்வீட்டு முற்றத்து மலர்களாக்குவோம். இந்த எதிர்காலச்

சிற்பிகளாகிய இச்சிறார்கள்க்கு எமது
உழைப்பை அர்ப்பணிப்போம்.

அதிபர் : நல்ல தீர்மானங்கள் எடுத்துள்ளோம்.
அவற்றை நீங்கள் செவ்வனே நிறை
வேற்றுவீர்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு.
நன்றிகள்!

(சுட்டம் கலைகிறது)

பின்னணி : தம் பிள்ளைகளின் தராதரத்தைத் தாய்
நாட்டுக்கு வந்த பின்னர்தான் மேலும் சில
பெற்றோரால் அறியமுடி கிறது. இதுவும் ஒரு
விசித்திரம் தான்.

தமிழ் கற்பித்தமை குற்றமா?

காட்சி 1

இடம் : தெருவீதி

பாத்திரங்கள் : பிரதீப் - துஷியந்தன்

- பிரதீப் : ஹாய்! துஷியந்தன் எங்க போயிற்று வருகிறாய்?
- துஷியந்தன் : நான் தமிழ் படித்துவிட்டு வாறன். எங்கட் மூற்றர் ஸ்பிராகவைப் படிச்சிட்டு வாறன்.
- பிரதீப் : நீ என்ன சொல்கிறாய்? தமிழா? என்னுடைய மூற்றர் ஸ்பிறாக டொச். உனக்கென்ன விசரா? அப்ப நான் ஏன் டொச் படிக்கிறன் என்று உனக்குத் தெரியாதா?
- துஷியந்தன் : சரி... எனக்கு விசர்தான். உனது தாய்நாடு எது?
- பிரதீப் : நான் ஜேர்மனியில் பிறந்தனான். எனது தாய்நாடு டொச்லாண்ட். தாய்மொழியும் டொச் தானே.
- துஷியந்தன் : ஓ.கே. அப்படியென்றால் ஏன் நீ கறுப்பு நிறமாக இருக்கிறாய்? வெள்ளையாக இருக்கவேணுமே.
- பிரதீப் : அது ஏன் என்று எனக்குத் தெரியாது. எனது அப்பா அம்மாவைத்தான் கேட்கவேண்டும்.

துஷியந்தன் : அது ஏன் என்று நான் சொல்லவா? நீ உனது அம்மா அப்பாவைக் கேட்க வேண்டாம். நான்.. நீ.. எல்லோரும் தமிழ் ஆட்கள். எங்கட தாயகம் தமிழீழம். டொச் லாண்ட் எங்கள் தாய்நாடு அல்ல. நாங்கள் எப்ப என்றாலும் ஒருநாள் எங்கட நாட்டுக்கு திரும்பப் போகவேண்டும். அங்கு போனால் தமிழ் கதைக்க வேணும். அதனால் நாம் தமிழ் படிக்க வேணும். தமிழ் நல்ல மொழி. எங்களுக்கு எங்கட மொழி தெரிந்திருக்க வேண்டும்தானே.

பிரதீப் : இப்படி என்று அம்மா எனக்கு எதுவும் சொல்லவில்லையே. நீ எனக்குத் தமிழ் சொல்லித் தருகிறாயா? எப்படி எழுதுவ தென்று எழுதிக் காட்டுகிறாயா? துஷி!

துஷியந்தன் : ஓ.கே. எனக்குத் தெரிந்ததை நான் சொல்லித் தருகிறேன்.

பிரதீப் : அப்படி என்றாலும் பரவாயில்லை. நான் உன்னிடம் தமிழ் படிக்கிறேன் என்று என் அப்பா அம்மாவிடம் சொல்ல வேண்டாம்.

துஷியந்தன் : ஓ.ஓ.. நான் சொல்லமாட்டேன். ஆனால் நான் படிக்கிற ரீச்சரிடம் உன்னைப் பற்றிச் சொல்லுவன். சிலநேரம் அவ்விடம் உன்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போவன்.

பிரதீப் : அப்படியா நல்லது. நாளைக்குப் போகலாமா?

துஷியந்தன் : போகலாம். நீ மறக்காமல் வரவேண்டும். அப்படி வரும்போது அம்மாவுக்கு என்ன

சொல்லுவாய்? அம்மா உன்னைக் காணாமல் தேடுவாவே.

பிரதீப் : ஓ.. ஓ... அதுவும் மெய்தான். எப்படி அம்மாவுக்குச் சொல்லலாம். (யோசித்தல்) ஓ.. நாளைக்கு டொச் ரியூசன் இருக்கிறது. அந்த மாஸ்டரிடம் சொல்லிவிட்டு வருவன்.. ஓகே.

காட்சி 2

இடம் : தமிழ் வகுப்பு

ஆசிரியை : திருமதி. ஜெயசேகரம்

மாணவர்கள் : துவளிந்தன், தூர்க்கா, சுகன்னியா, வித்யா, சர்மிளா, பிரதீப்

ஆசிரியை : குட்மோணிங்!

மாணவர்கள் : குட்மோணிங்! ரீச்சர். இன்று ஒரு புதிய மாணவன் வகுப்புக்கு வந்திருக்கிறார். (அதைச் சொல்வதற்கு எல்லோரும் நான்.. நான் என முந்துதல்)

ஆசிரியை : (புதிய மாணவனைப் பார்த்து) எங்கே? இங்கே வாரும்! (மாணவன் எழும்பி வருதல்) உமது பெயர் என்ன? எங்கு இருக்கிறீர்?

பிரதீப் : மைன் நாம் இஸ்ந் பிரதீப். இக் வோண் இன் டோற்றூண்ட் டேர்ண.

ஆசிரியை : நீர் தமிழ்ப் பிள்ளை தானே. தமிழில் கதையும். ஏன் டொச்சில் பதில் சொல்கிறீர்?

பிரதீப் : என்னுடைய எல்ரேன் தமிழ் கதைத்தால் வெக்கம் என்றும், கதைக்கக்கூடாது என்றும் சொன்னவர்கள்.

- வித்யா : ஏன் ரீச்சர்! துருக்கி, போலந்து, மொறோக்கோ நாட்டுப் பிள்ளைகள் எல்லாம் டொச் லாண்டில் இருந்தாலும் தங்கட தாய்மொழியைக் கதைக்கிறார்கள். ஆனால் இவர் தான் இப்படிப் புதிதாகச் சொல்கிறார்.
- ஆசிரியை : சரியாகச் சொன்னீர்! அதைத்தான் நானும் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.
- துஷியந்தன் : ரீச்சர்! இவருக்கு இப்ப தமிழ் கதைக்கப் படிக்க விருப்பமாம். அவரின் அம்மா - அப்பாவுக்குப் பயமாக இருக்குது என்று எனக்குச் சொன்னவர். என்னைத் தமிழ் சொல்லித் தரும்படி கேட்டவர். நான் எங்கட ரீச்சரிடம் படிக்கலாம் என்று உங்களிடம் கூட்டிக் கொண்டு வந்தனான்.
- ஆசிரியை : நல்ல வேலை செய்துள்ளாய் துஷியந்தன்! இவரையும் உங்களுடன் சேர்த்து தமிழ் படிப்பிக்க எனக்கும் விருப்பம். எதற்கும் பிரதீப்பின் பெற்றோர் இதுபற்றி என்னுடன் கதைக்க வேண்டும்.
- பிரதீப் : (பயத்துடன்) ரீச்சர்! நைன்! அம்மா இதுக்கு விடமாட்டா. எனக்கு ஹெனவ்வாகத் தெரியும். இக் வைஸ் டஸ். நான் அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் தமிழை லெர்ணன் செய்வன்.
- ஆசிரியை : அப்படி முடியாது பிரதீப்! பெற்றோரின் சம்மதம் இல்லாமல், அவர்களுக்குத் தெரியாமல் நான் எதையும் செய்ய முடியாது.

செய்யக்கூடாது பிரதீபா. அவர்களின் சம்மதத்தைப் பெற்று அவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு வா!

பிரதீப் : அது கேற் நிக்ற்ஸ். தமிழ் பூஹஹர் ஐக் கண்டால் மூல் அயன்மருக்குள் போடும் அம்மா, எப்படி நான் தமிழ் படிக்க எலாவ்னஸ் தருவா? நீங்களே டெங்கன் செய்யுங்க!

சர்மிளா : பாவம் பிரதீப் ரீச்சர்! அவர் தமிழ்தானே படிக்க ஆசைப்படுகிறார். எங்களுடன் படிக்கட்டும். நாங்கள் ஒருவரும் சொல்ல மாட்டோம். தமிழ்ப்பிள்ளைகளான உங்களுக்குத் தமிழ் தெரிய வேணும் என்று சொல்லும் நீங்கள், தமிழ்ப்பிள்ளை தமிழைப் படிக்க வரும்போது மாட்டேன் என்று சொல்லலாமா?

ஆசிரியை : எம்மினத்துப் பிள்ளைகள் எல்லோரும் தமிழ் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்பது உண்மை. அதுதான் எனது இலட்சியமும். ஆனால் அறிவீனமான சில பெற்றோர்களை நான் ஒன்றும் செய்ய முடியாது.

சுகன்னியா : ஏன் ரீச்சர்! இங்கு சில டொச் பிள்ளைகள் தமது பெற்றோருக்குத் தெரியாமல் சில செயல்களைச் செய்கிறார்கள். பிரதீப் செய்தால் என்ன?

ஆசிரியை : என்ன? எங்கள் கலாச்சாரம் அப்படியில்லை. இப்படி ஒருவரும் நினைக்கக்கூடாது.

- சுகன்னியா : டொச் பிள்ளைகள் அப்படிச் செய்கிறார்கள். அதுதான்... ரீச்சர்! இவர் எங்களுடன் இருந்து தமிழ் படித்தால் என்ன பிழை? நல்லதுதானே.
- ஆசிரியை : நீங்களே இப்படி ஆவலாக இருக்கும்போது நான் மறுக்கமுடியாது. படிக்கப்போகிறேன் என்று ஆர்வத்துடன் கேட்கும் ஒரு பிள்ளையைத் தட்டிக் கழிக்க எனக்கு மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை.
- சுகன்னியா : அதுதானே நல்ல ரீச்சர். பிரதீப்பின் முகத்தைப் பாருங்கள்! எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கிறார்.
- ஆசிரியை : பிரதீப்! எனக்கு என்ன பிரச்சினை வந்தாலும் உமது ஆவலைப் பூர்த்தி செய்யத் துணிந்துவிட்டேன். அது என் தாய் மொழிக்குச் செய்யும் சேவை எனவும் கருதுகிறேன். உன் அம்மாவுக்கு என்ன சொல்லி விட்டு இங்கு வரப்போகிறாய்?
- பிரதீப் : அதுதான் எனக்குத் தெரியாது. (சிறிது யோசித்துவிட்டு) ஓ. அயன ஈடி.... நான் ஒவ்வொரு நாளும் பின்னேரம் டொச் ரியூசனுக்குப் போறான். அதில் ரெண்டு நாளைக்கு இங்கு வருவன்.
- சர்மிளா : அப்படியென்றால் உமக்கு டொச் தெரியாமல் சொய்னெஸ்ஸில் குறைவாக எடுத்தால் அம்மா பேச மாட்டாவா?
- பிரதீப் : எனக்கு டொச் நல்லாத் தெரியும். மம்மாவின் நேர்வஸ் தாங்காமல் தான் அவவுக்காக கவுஸவ்காபு வுக்குப் போறனான்.

ஆசிரியை : உங்கள் டொச் மாஸ்டருக்கு இதுபற்றிக்கூறி அவரின் அனுமதியைப் பெறவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவர் உமது அம்மாவிடம் மூன்றுநாள் ரியூசனுக்கு வருகிறவர் எனச் சொல்லிவிடுவார். எனவே பிரதீப்! நீர் உமது மாஸ்டரின் விருப்பத்தையும் பெற்றுச் சம்மதம் வாங்கிவர வேண்டும். இது இறுதியாகக் கூறும் ஆலோசனை அதை நிறைவேற்று. ஒகே.

(எல்லா மாணவர்களும் எழுதிக் கொண்டிருத்தல்)

காட்சி 3

இடம் : டொச் ரியூசன் வகுப்பு

பாத்திரங்கள் : ஜேர்மன் ஆசிரியர், பிரதீப்

ஆசிரியர் : என்ன பிரதீப்! இன்று நேரத்துக்கு வந்துவிட்டீர்! என்ன முகம் ஒரு மாதிரியாக இருக்கு?

பிரதீப் : ஹேர். ஸ்மித்ட் எனக்கு எனது மூற்றர் ஸ்பிறாக வைப் படிக்க ஆசையாக இருக்கு. இக் மொக்ர ஹேர்ண. நீங்கள் கெல்ப் பண்ணுவீர்களா?

ஆசிரியர் : என்ன பிரதீப்! எனக்கு தமிழ் தெரியாதே. நான் முன்னர் நாலைந்து வருடங்கள் இந்தியாவில் இருந்து ஆசியன் குல்துவர் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்தனான். தமிழ்

கொஞ்சம் எனக்கு விளங்கும். ஆனால் உமக்கு சொல்லித்தர முடியாதே.

பிரதீப் : நீங்கள், யா, என்று சொல்லுங்கள்! அதுபோதும் நான் தமிழைப் படித்திடுவேன்.

ஆசிரியர் : எப்படி? என்ன புதிர் போடுகிறாய்? நீ நல்ல பையன் என்று எனக்குத் தெரியும். விடயத்தைச் சொல்.

பிரதீப் : (சிறிது தாமதித்து) நான் இனிமேல் மூன்று நாட்கள் தான் உங்கள் கிளாஸ்க்கு வருவேன். மிகுதி இரண்டு ராகவும் உங்களிடம் வருவதாகக்கூறி தமிழ்க் கிளாஸ்க்குப் போகப் போறேன். அதற்கு நீங்கள் அனுமதி தரவேண்டும்.

ஆசிரியர் : ஓகே. இது பெரிய விடயமா? உன்னுடைய வகுப்புக்கு மேல் உனக்கு டொச் அத்துப்படி உனக்கு நல்ல டொச் திறமை இருக்கிறது.

பிரதீப் : சரி சேர்! ஒன்றை மறக்க வேண்டாம்.

ஆசிரியர் : என்ன? எதைச் சொல்கிறீர்?

பிரதீப் : மைன மூற்றருக்கு நான் அஞ்ச ராகவும் உங்களிடம் வருவதாகவே சொல்லுவேன். இந்த ஹெல்ப்பை நீங்கள் செய்தால் உங்களை என் வாழ்நாளிலே மறக்க மாட்டேன்.

ஆசிரியர் : முடியாது பிரதீப்! ஜேர்மன் சட்ட திட்டங்கள் ஒருமாதிரியானவை. சிறு பிள்ளையான உனக்கு ஆதரவளித்தால் என் தலை போய்விடும்.

பிரதீப் : பிரச்சினை ஒன்றும் வராது. உங்கள் வகுப்புக்கு வராமல் எத்தனை பிள்ளைகள், சுட், அடித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று நீங்கள் கவலைப்பட்டதுண்டா? வகுப்புக்கு வந்தால் உங்கள் பொறுப்பு. அப்படி வராவிட்டால்... எல்ரேனுக்கு அறிவிப்பீங்க.

ஆசிரியர் : பிரதீப்! அப்படித்தான் செய்வேன். நீ நினைப்பது மாதிரி இது சின்ன விடயமல்ல. உன் தாய்மொழி ஆர்வத்தைப் பார்த்து, உன் வேண்டுகோளுக்கு மனமின்றியே சம்மதிக்கிறேன். காரணம், எந்த ஒரு பிள்ளையும் எங்கு வாழ்ந்தாலும் தாய்மொழி தெரிந்திருக்க வேண்டும். தாய்மொழி தெரியாமல் எப்படிப் படித்தாலும் ஒரு முழுமை இருக்காது என்று எனக்குத் தெரியும். நானும் இங்குள்ள தாய்மொழியைப் படிப்பிப்பதால், தாய்மொழியின் பெருமை எனக்கு விளங்கும். இந்த ஒரு காரணத்தால் உமது விருப்பத்துக்கு இணங்குகிறேன். அதற்கு முன் உமது தமிழ் ஆசிரியையை நான் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்வீரா?

பிரதீப் : நாளைக்கு ஐந்து மணிக்கு உங்களை எனது தமிழ் ரீச்சரிடம் கூட்டிச் செல்வேன்

ஆசிரியர் : ஒகே. இப்போ பாடத்தைத் தொடங்குவோம்.
(மாணவர்கள் எழுத... ஆசிரியர் உதவி செய்து கொண்டிருத்தல்)

காட்சி 4

இடம் : தமிழ் வகுப்பு

பாத்திரங்கள் : தமிழாசிரியை ஜேர்மன் ஆசிரியர், பிரதீப்

ஜேர்மன்

ஆசிரியர் : குடன்ராக்!

ஆசிரியை : குடன்ராக்!

ஜேர்மன்

ஆசிரியர் : பிரதீப்பின் விடயமாக உங்களிடம் இன்று வந்திருக்கிறேன். அவன் தமிழ் படிக்க மிக ஆவலாக இருக்கிறான். அதேவேளை பெற்றோருக்குத் தெரியாமல்தான் படிக்க விரும்புகிறான். காரணம் பெற்றோரின் அனுமதி தனக்குக் கிடைக்காது என்று அடித்துச் சொல்லி, அவர்களைக் கேட்க வேண்டாம் என்றும் கூறுகிறான்.

ஆசிரியை : ஓ. இதுபற்றி நானும் ஏற்கெனவே அறிந்துள்ளேன். ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்ய விடாப்பிடியாக நிற்கும் இவனை மடக்கி அடிக்கிவிட எனக்கு விருப்பம் இல்லை. தாய்மொழியை மறந்துள்ள குடும்பத்தில் இவன் பிறந்து தாய் மொழிகளைக் கற்கத் துடிக்கும் இவனது ஆர்வத்தை நாம் பாராட்டி அதற்கு உதவி செய்யவேண்டும்.

ஜே ஆசிரியர் : உண்மைதான். படிக்கத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் இவனை நாம் அடக்கி வைப்பது கூடாது. வேகமுடைய நதிக்கு அணை

யிட்டால் விளைவு உடைத்துப் பாயும். அது போல இவனது ஆசை நிறைவேறவில்லை என்றால், தனது டொச் படிப்பில் ஒரு சலிப்பு வந்து அதில் அக்கறை குறையலாம். சிலவேளை ஒருவித மனநோயையும் இது ஏற்படுத்தக்கூடும். நல்ல திறமையுள்ள மாணவனை நாம் நல்வழிப்படுத்தவேண்டும்.

ஆனபடியால் கிழமைக்கு மூன்று நாட்கள் மாலை என்னுடைய பொறுப்பிலும் இரண்டு நாட்கள் மாலை உங்கள் பொறுப்பிலும் அவன் படிக்கட்டும். அவனது அறிவுப் பசிக்கு நாம் உணவளித்தல் பாரதூரமான குற்றமாகாது என்பது என் நம்பிக்கை. அத்தோடு அவனுக்குள்ள டொச் அறிவு என்னைப் பொறுத்தவரையில் பூரண திருப்தி.

ஆசிரியை : நீங்கள் கூறியபடியே இந்த ஏற்பாட்டுக்கு நானும் உடன்படுகிறேன். எங்கள் இனப் பிள்ளைக்கு நீங்கள் காட்டும் அக்கறைக்கும் ஆதரவுக்கும் அன்புக்கும் அவன் பெற்றோர் சார்பாக நான் கடமைப்படுவதோடு நன்றியையும் தெரிவிக்கிறேன். இவ்வளவு நேரமும் பிரதீப்புக்காக ஒதுக்கியமைக்கு எப்படி நன்றி சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.

ஆசிரியர் : பரவாயில்லை... இது ஆசிரியரின் சேவை. பிரமாதமாக நான் ஒன்றும் பெரிதாகச் செய்யவில்லை. நன்றி. நான் போய்

வருகிறேன். (பிரதீப்பைப் பார்த்து) பிரதீப்!
நீ இந்த வகுப்பில் சேர்ந்து கொள்ளலாம்.

(பிரதீப் வகுப்பில் இருக்க ஆசிரியர்
வெளியேறுதல். மாணவர்கள் பாடம்
படித்தல்)

காட்சி 5

இடம் : பிரதீப் வீடு பாத்திரங்கள் : பிரதீப், தாயார்

தாய் : என்ன பிரதீப்! இன்று நேரம் செல்ல
வருகிறாய்? எங்க போயிட்டு வாறாய்? வோ
வார்ஸ் தூ?

பிரதீப் : நான் டொச் ரியூசனுக்குப் போயிற்று வாறன்.

தாய் : முந்தி ப்றாவாக வாறனீ! இப்ப ஏன் ஸ்பேற்?
அதுதான் கேட்கிறன்.

பிரதீப் : (பயத்தில் மனம் நடுங்க) லேறர் ஒரு ஆபைற்
வைச்சவர். அதைக் கொறிக்கிறன் செய்து தர
நேரம் போயிற்றுது.

தாய் : சரி.. சரி.. ஓகே. கவனமாகப் படி டொச்சில
படித்து நீ பெறும்பற்ற ஆக வரவேணும்.
உனக்கு எல்லாம் நிக்ரிக் தானே?

பிரதீப் : உனக்கு ஒரு வேலவும் இல்லை. நான் தான்
இம்மர் டொச்சைப் படித்துப் படித்து நான்
வகுப்பில் முதலில அன்வேற் சொல்லுவன்.
நிரஞ்சன், பிரசாந் எல்லோருக்கும் ஒன்றும்
தெரியாது.

தாய் : (அவனது கன்னத்தைத் தடவி) கெட்டிக் காரப் பிள்ளை. நீ அந்த தமிழ் யுங்ஸ் களோட சேராதே. பிறகு தமிழ்தான் வாய்க்குள்ள வந்து டொச்சை வேர்கேஸ் பண்ணிவிடும். உனக்கு டொச்சை கதைப்புத்தகம், கொம்பியூட்டர், கேம்போய் எல்லாம் வாங்கித் தருவன். தமிழ்ப் பெடியள் வந்தால் நீ விலகிப் போகவேணும். என்ன? என்ற கிளைன மொய்ஷன்.....

பிரதீப் : யா மூற்றி! (முகத்தைச் சுழித்துக்கொண்டு) நீங்க யோசிக்காதீங்க! நான் டொச்சை மறக்க மாட்டேன். ஆனால் மூற்றி! எங்கட தமிழை நீங்கள் ஏன் வெறுக்கிறீங்கள்? நான் அதைக் கதைக்கப் பழகினால் என்ன? (பயம் கலந்த துணிவுடன் கேட்டல்)

தாய் : அடிச்சவிட்டான் படலையிலே. தமிழா? பிஸ்ந் தூ பெசொயற்? ஏனப்பா உனக்கு இவ்வளவு ஸ்பிறாக இருக்க தமிழில போய் விழுகிறாய்? பிரெஞ், இங்கிலீஸ், லத்தீன், யப்பானீஷ், துருக்கீஷ் என்று படியன். நான் சொல்லிப்போட்டன். இந்தக் கதையை நீ என்னோடு இனிக் கதைக்கக்கூடாது. நாடே இல்லாத தமிழைப் பற்றிக் கதைக்கிறாய். யாரும் தமிழ் பெடியனோட உன்னைக் கண்டால் உன் ஹொவ் கீழே உருளும் ஜாக்கிரதை!

பிரதீப் : (நடுங்கிக் கொண்டு) இல்லை மூற்றி! தமிழ் என்ற வோற்றே எனக்கு வேண்டாம். அம்மா இன்று பின்னேரம் எங்கட ஆட்கள்

வைக்கிற குல்ற்றுவர் விழா இருக்குதாம் போவோமா?

தாய் : என்ன கலைவிழாவா? எங்கட விழாவா? அங்கு என்னத்தைப் பார்க்கிறது? போய் உன் வேலையைப் பார்! ரி.வியில அதைவிட நல்ல புறொக்கிறாம் வரும். வா! இருவரும் சேர்ந்து பார்ப்போம்.

பிரதீப் : அப்படியா. சரி.. (பிரதீப் ரீவியைப் போட்டு) மைக்கல் ஜக்ஷனின் பாட்டு செண்டுங் ஆகுது.

தாய் : இந்தா நானும் பார்க்க வாறன்! என்ன மாதிரி தேகத்தை வளைத்த நிமிர்த்தி ஆடறான் பாவி.. (கால் கையை ஆட்டியபடி ரசித்துக் கொண்டிருத்தல்)

காட்சி 6

இடம் : தமிழ் வகுப்பு பாத்திரங்கள் : மாணவர்கள்

துஷியந்தன் : பிரதீப்! நீ வந்த கொஞ்ச நாளில், இப்ப தமிழில் எவ்வளவு கெட்டிக்காரனாகி விட்டாய் என்னென்று பாடித்தனீ?

பிரதீப் : அம்மா அப்பா எல்லோரும் படுத்தபிறகு நான் தமிழ் எழுத்துக்களை ரீச்சர் சொன்ன மாதிரிப் பார்த்துப் பார்த்து எழுதிப் பழகிவிட்டேன். எனக்கு அது ஒரு புதிய கண்டுபிடிப்பை கண்டுவிட்ட மாதிரி சந்தோஷமாக இருக்கு. இதற்கெல்லாம்

உனக்குத்தான் நன்றி சொல்லவேண்டும் துஷி.

வித்யா : உமது தமிழ்ப் புத்தகங்களை உங்கட அம்மா ஒருநாளும் காணவில்லையா?

பிரதீப் : இல்லை. எனக்கு தும் கொவ்வா? எல்லாம் மறைச்சு வைச்சிடுவேன். என்னுடைய சிம்மருக்கு (றாம்) அம்மா வரும்போது நான் டொச் புத்தகத்தை வைத்திருந்தால் காணும். அது என்ன என்று பார்க்கமாட்டா.

வித்யா : பிரதீப்! எங்களைத் தமிழ் படிக்கச் சொல்லிக் கட்டாயப் படுத்தகிறா எனது அம்மா. ஆனால் எனக்கு தமிழ் வருகு தில்லை. உமக்கோ தமிழ் படிக்கவேண்டாம் என்ற கட்டாயம் இருக்க தமிழ் ஒழுங்காக வருகுது. நாங்கள் என்ன செய்வது? இனி நாங்கள் உம்மிடம் தான் கேட்டுப் படிக்க வேணும்.

பிரதீப் : அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. நாங்கள் எல்லோரும் நன்கு படித்துக் கெட்டிக் காரராக எமது நாட்டுக்கும் வீட்டுக்கும் பெயர். தேட வேணும்.

வித்யா : நீர் பிறந்த ஜேர்மன் நாட்டுக்கா பேர் தேடப் போகிறீர்?

பிரதீப் : ஜேர்மன் நாடா? அம்மா அப்பா இங்கு அகதிகளாக வந்தமையால் நானும் இங்கு பிறந்தேன். ஆனால் எங்கள் சொந்த நாடு தமிழீழம் தானே! இது எல்லாம் தரிழ்

படிக்க வந்தபிறகுதான் எனக்கு வெளிச்சது.

வித்யா : அதுதானே. ஜேர்மன் நாடுதான் உமது சொந்தநாடு என்றால் நீர் வெள்ளையாக இருக்கவேணும். நீரும் உமது அம்மாவும் நீங்கள் ஜேர்மன்காரர் என்று சொன்னாலும் சொக்கிளேட் - நேகுஷ் என்று உமது தோல் காட்டிக் கொடுக்கும். ஒறிஜினல் ஜேர்மன் பிள்ளைகள் உங்களை அவ்வாறுதானே சொல்வார்கள். இனி இப்படி நினைப்பதை மறந்துவிடு.

பிரதீப் : ஓ. வித்யா! இதுகள் எல்லாம் நான் தமிழ்வகுப்புக்கு வந்த பின்னர்தான் நல்லாகப் புரிகிறது.

சுகன்யா : உண்மை. உண்மை. நாங்கள் தமிழர்கள். எங்ககூட ஊருக்குப் போகவேணும். இங்கு நாசி என்றும் அவுஸ்லாண்டர் என்றும் எத்தனை பிரச்சினை? இதுக்குள்ள நாம் சந்தோஷமான வாழலாமா? நாங்கள் தனிய எங்கும் போக முடியாது. எங்களுடன் யாரும் துணைக்கு வரவேண்டும். அப்படிப் பயந்த நிலையில் இருந்து எத்தனை நாட்கள் என்று கழிப்பது? அதுதான் நமது நாட்டுக்கு நாம் போனால் எமது தாய்மொழியில் கதைக்கவேண்டும். தமிழ் தெரியாமல் தத்துப்பித்து என்று உளறுவதா? என்ன எதிர்ப்புக்கள் வந்தாலும் கட்டாயம் தமிழை அதாவது எம் தாய்மொழியை மறவாமல் கற்கவேண்டும்.

காட்சி 7

- இடம் : பிரதீப் வீடு பாத்திரங்கள் : தாய், பிரதீப்
- தாய் : (பிரதீப்பின் றுமைத்தட்டி) பிரதீப்! ஆறுமணியாகி விட்டது. சத்தத்தைக் காணவில்லை. என்ன செய்கிறான்?
- பிரதீப் : (தாயின் குரல் கேட்டு, தமிழ்ப் புத்தகங்களை எல்லாம் மூடி ஒளித்துவைத்துவிட்டு) மூற்றீ வாறா. அம்மா வாறா என்று கூறியபடி ரேடியோவைப் போட்டு, பாட்டுக்கு ஆடுதல்
- தாய் : (கதவைத் திறந்து) என்ன பிரதீப்! தனிய இருக்க லாங்வலீக் ஆக இல்லையா? நீ பாட்டுக்கு ஆடு! ஆடு! வடிவாகத்தான் இருக்கு. (தாய் ரேடியோச்சத்தத்தைக் குறைத்து) இந்தப் பாட்டை இன்னும் வடிவாகப் பழகி ஆடுவதற்கு ஜேர்மன் பிள்ளைகளிடம் போய் கேட்டுப் பழகு! (எனக் கூறிக்கொண்டு அவன் அறையை நோட்டமிடுதல் - புதிதாகச் சில தமிழ்ப் புத்தகங்கள் மேசையின் கீழ் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணல்)
- தாய் : (கோபத்தோடு கண்கள் சிவக்க) டேய்! பிரதீப்! இதென்ன புத்தகங்கள்? (கையால் தட்டி விடுதல்) யார் உனக்குத் தந்தது? உன்னைப் பழுதாக்கிய முட்டாள் யார்? ஸ்ருப்பிட்!
- பிரதீப் : (அழுதுகொண்டு.... கதைக்கமுடியாமல்.... விழுங்கிக்கொண்டு) இதுகள் துஷியந்தனின்

புத்தகம் கொப்பி... மூற்றி! பிற்ற ஏஹே
நிக்ஸ்ந்! பிற்ற!

தாய் : என்னட்ட நீ வாலாட்ட முடியுமா? உன்னை
விட மூன்று மடங்கு மூத்த எனக்கு ஒளிக்கப்
பார்க்கிறாய். (கொப்பியைக் காட்டி) இது
உன்னுடைய எழுத்து. இதில உன்னுடைய
பெயரும் இருக்கு! பொய் சொன்னால்
என்னட்டைத் தவறமாட்டாய். செல்லப்
பிள்ளையாக நான் வளர்த்து வாறன். அதைக்
கெடுக்காமல் உண்மையைச் சொல்லு!

பிரதீப் : (பயத்துடன் சொல்லமுடியாதவனாய்) அது-
தமிழ்... துஷியந்தன் எனக்குச் சொல்லித்
தாறவன். அவனிட்டத்தான் தமிழ்
படிச்சனான். இப்ப படிக்கிறன். இனியும்
படிக்க வேண்டும். ஆசையாக இருக்கு...
(சொல்லிக்கொண்டு அழுதல்)

தாய் : (கொப்பியை இன்னொரு தடவை பார்த்து
விட்டு) பெரியாட்களின் எழுத்துப்போல
திருத்தம் எல்லாம் செய்திருக்கிறது. இது
துஷியந்தனின் திருத்தம் இல்லை. பிரதீப்!
நேரத்தை வீணாக்காமல் என் கோபத்தை
இன்னும் கிளறாமல் உண்மையைச் சொல்!
பிரதீப்!

பிரதீப் : அம்மா! நான் துஷியந்தனோடு ஒரு தமிழ்
ரீச்சரிடம் படிக்கிறனான்.

தாய் : யாரது? அந்த ரீச்சர்? உனக்கு ஏன் படிப்
பிச்சவா? யாரைக் கேட்டுப் படிப்பிச்சவா?
அவவை நாலு கேள்வி கேட்கிறன். பெயரைச்

சொல்லடா? எங்கே இருக்கிறா? அந்த பண்டிதையைக் காணவேணும்.

பிரதீப் : சிம்மல்வெக் -18 என்ற ஸ்ராஸ வில் இருக்கிறவா. அவளுக்குப் பெயர் பிறவ். ஜெயச் சந்திரன். அவ நல்லாப் படிப்பிக்கிறா. ஆசையாக இருக்கு அம்மா!

தாய் : அடியடா செருப்பால! நான் அதையா உன்னிடம் கேட்டனான்? எப்ப தமிழ் படிக்கப் போனாய்? எத்தனை நாளாக இந்த நாடகம் நடக்குது?

பிரதீப் : ஜேர்மன் ரியூசனுக்குப் போகாமல் தமிழ் வகுப்புக்குப் போனனான். மாஸ்டர் யா.... என்று சொன்னவர்

தாய் : என் ஆத்திரத்தை வளர்க்கிறாய்! எனக்குத் தெரியாமல் இப்படிச் செய்த உன்னைப் பார்க்கப் பார்க்க கோபமாக வருகுது. அது தானே வீட்டுக்குப் பிந்தி வருகிறாய் என்று புரியுது. இனி தமிழ்ப்புத்தகம், கொப்பி என்று ஏதும் கண்டால் கொலைதான் விழும். நாளைக்கு அந்த பண்டிதையைக் கூண்டில் ஏத்தாட்டி, நான் மிஸிஸ். இராஜ சேகரம் இல்லை. எதற்கும் விடியட்டும்.

(கதவை இறுக்கிச் சாத்திவிட்டு வெளியேறல்)

காட்சி 8

இடம் : வக்கீல் ரூபியின் வீடு
காலை எட்டுமணி

பாத்திரங்கள் : ரூபி, திருமதி. இராஜசேகரம்.

இராஜசேகரம் : குட்மோணிங்! வக்கீல் அம்மா!
குட்மோணிங்!

ஒரு கேஸ் விடயமாக உங்களிடம் வந்திருக்கிறேன் மடம்! எனது மகள் டொச்சில நல்ல கெட்டிக்காரன். ஒழுங்காக டொச் படிச்சு வருகிறான். அப்படியிருக்க என்னுடைய மகனுக்கு தமிழ்மொழி, என்று ஏதோ ஒன்றைப் படிப்பித்துள்ளா ஒரு ரீச்சர்.

ரூபி : எப்போது படிப்பிக்கத் தொடங்கினா? உங்கள் அனுமதி இல்லாமலா? அப்படி இருந்தாலும் உங்கள் மகன் உங்கள் மொழி படித்தல் நல்லதுதானே. நட்டம் எதுவும் இல்லையே.

இராஜசேகரம் : அப்படி எமக்கு தமிழ் படிக்கவேண்டும் என்ற தேவை இல்லை மடம். தமிழைப் படிப்பித்தால் அவனுக்கு டொச், பிரெஞ், இங்கிலீஸ் எல்லாம் குழம்பிவிடும். அவன் யூறப் பிள்ளை போல வளருகிறான். அவனுக்குத் தேவை இல்லை. அதுவும் என் அனுமதியின்றி படிப்பிக்க அந்த ரீச்சருக்கு எவ்வளவு துணிவு?

ரூபி : உங்கள் அனுமதி இன்றிப் படிப்பிக்கிறா? அதற்கான பீஸ் பணம் பற்றி, பிரதீப்

உங்களிடம் கேட்கவில்லை. அப்படி என்றால் என்ன? காரணத்துடன் கற்பித்திருப்பா? (யோசித்தல்)

இராஜசேகரம் : எனக்குத் தெரியும். வீட்டில் அவ தனியாகத் தான் வசிக்கிறா. கடை... கிடை என்று போகவும் வீட்டுவேலை வாங்கவும், தனக்கு உதவியாக இருப்பான் என்றும் தமிழ் என்று ஆசையை ஊட்டியுள்ளார்.

ரூபி : அப்படியா விடயம்? இருக்கும்... இருக்கும். பெற்றோர் அனுமதி இல்லாமல் எந்த ஒரு விடயத்தையும் மைனரான பிள்ளைகளுக்குத் திணிக்க முடியாது.

இராஜசேகரம் : நல்லாகச் சொன்னீங்க மடம்! இதற்காக அவ்விடமிருந்து நட்டஈடு வாங்கித்தர வேண்டும். அப்பத்தான் அவவைத் திருத்தமுடியும்.

ரூபி : ஓகே. மிஸிஸ். இராஜசேகரம்! நீங்கள் இந்தப் போர்மில் சைன் வையுங்கள்! கூடிய விரைவில் கோர்ட்டிலே அவவைச் சந்திப்போம்.

இராஜசேகரம் : தாங் யூ! மடம்! நான் வருகிறேன்.

ரூபி. : ஓ. கே... குட் பை.

காட்சி 9

இடம் : நீதி மன்றம்

பாத்திரங்கள் : நீதிபதி, வாதிவக்கீல், பிரதிவாதி வக்கீல்,
திருமதி. இராஜசேகரம்

(குற்றம் சாட்டப்பட்ட வழக்கு, சிறுவன் ஒருவனுக்குப்
பெற்றோர் அனுமதியின்றித் தமிழ் கற்பித்தமை)

நீதிபதி : அமைதி! அமைதி!! அமைதி!!!

இன்று இந்த நீதி மன்றத்திலே திருமதி. இராஜசேகரம் தாக்கல் செய்துள்ள குற்றப் பத்திரிக்கையின்படி ஆசிரியையான திருமதி. ஜெயச்சந்திரன் இன்னொருவர் மகனான பிரதீப்புக்கு தமிழைக் கற்பித்துக் குழப்பி யுள்ளார். ஒழுங்காக ஜேர்மன் கல்வி கற்று வந்த தன் மகன் இப்போது குழப்பமடைந்து, தமிழைப் படிக்கவேண்டும் என்று விடாப் பிடியாக இருக்கிறான் என்றும் கோபமடைந் துள்ளார்கள். அத்துடன் தமிழில் தமக்கு அக்கறை இல்லை என்றும், அதற்காக அவனைத் தமிழ்ப் பாடசாலை என்று கொண்டு திரிவதற்கும் நேரம் இல்லை யென்றும் கூறுகின்றார்கள். தமது மகனின் மனத்தை மாற்றிய அந்த ஆசிரியைக்குத் தகுந்த தண்டனை அளிப்பதுடன், நட்பு ஈடாக 10,000 மார்ச் தரவேண்டும் என்றும் கூறுகிறார்கள். இந்த வழக்கிற்கு ஆஜராகி யுள்ள இருதரப்பு வக்கீல்களும் தமது விசாரணையை ஆரம்பிக்குமாறு பணிக் கின்றேன்.

வக்கீல் ரூபி : கனம் கோர்ட்டார் அவர்களே!
 திருமதி. இராஜசேகரத்தின் சார்பாக நான்
 வாதாடுவதற்கு உங்கள் அனுமதியை
 வேண்டுகின்றேன்.

நீதிபதி : பெமிஷன் கிறாண்டப்! புறொசீட்!

வக்கீல் ரூபி : தாங்க்யூ. யுவர் ஓனர்! மிஸிஸ். இராஜ
 சேகரத்தின் ஒரே மகனான பிரதீப்பைத்
 தனது வீட்டில் வைத்து அவனது பெற்றோர்
 அனுமதியின்றி, தமிழ்ப்பாடத்தைச்
 சொல்லிக் கொடுத்தமை தவறு என உறுதி
 யாகக் கூறுகின்றேன். தான் படிப்பிக்கும்
 பிள்ளைகள் பத்து போதாது என்று
 இவனையும் சேர்த்துப் படிப்பித்துள்ளார்.

இப்படி பிரதீப்பைச் சேர்த்துப் படிப்பித்தால்
 தனது வகுப்புக்குத் தொடர்ந்து வருவான்
 என்றும், அதனால் ஒரு மாணவனின் பீஸ்
 காசு அதிகரிக்கும் எனவும் திட்டம்
 தீட்டியுள்ளார் அந்த ஆசிரியை திருமதி.
 ஜெயச்சந்திரன்.

மைனரான பிரதீப்பை பெற்றோரின்
 அனுமதியின்றித் தமிழ்ப் பாடம் மட்டுமல்ல,
 இன்னும் என்னென்ன கற்பித்திருப்பாரோ
 அந்த ஆசிரியை. சீ... ஆசிரியை என்ற
 பெயருக்கும் தொழிலுக்குமே களங்கம்.

நோட் திஸ் பொயின்ற யுவர் ஓனர்!

நீதிபதி : யேஸ். யூ கான் புறொசீட்!

(வக்கீல் சுதா குறுக்கிட்டு)

வக்கீல் சுதா : ஒப்ஜெக் ன் யுவர் ஓனர்!

எதிர்தரப்பு வக்கீல் நல்ல கற்பனை வளமுள்ள கவிஞர் போல இருக்கின்றார். நீதிமன்றம் என்பதை மறந்து, அரசசபை என்று நினைத்துவிட்டார் போலும். இந்த அறிவாளிகளை எல்லாம் உருவாக்குகின்ற எழுத்தறிவிக்கும் தெய்வமாக நின்று சேவை செய்யும் ஆசிரியப் பணிக்குக் களங்கம் கற்பித்து, தமது அறிவீனத்தை அம்பலப் படுத்துகிறார் எனது டிவென்ஸ் லோயர்.

நான் படிக்கவேண்டும் எனக்குச் சொல்லித் தாங்கோ என்று வந்து கேட்டால், அதைச் சொல்லிக் கொடுப்பதுதான் ஆசிரியையின் பணி. பிள்ளை ஆர்வமுடன் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு அன்பாகப் பதில் சொல்லி விளங்க வைப்பதுதான் ஒரு ஆசிரியையின் சேவை.

இங்கே கற்பிக்கும்போது ஒரு ஆசிரியரோ ஆசிரியையோ நல்லது கெட்டது அறிந்து பிள்ளையின் தரம் கண்டுதான் படிப்பிப்பார்கள். அந்தமாதிரியான இந்த ஆசிரியையின் செயலைக் குறை கூறுபவர்கள் ஆரம்பகால ஆசிரியர்களை எப்படி இவர் புறக்கணித்திருப்பாரோ? பாவம். தற்ஸ் ஒஹ்!

வக்கீல் ரூபி : த டிபென்ஸ் லோயர் இஸ் றையிங் ரூ த ரேபிள் யுவர் ஓனர்! எதிர்த் தரப்பு வக்கீல் தன் வாதத்தை என் பக்கம் திருப்புகிறார். பிரதீப்புக்குப் பெற்றோர் அனுமதியின்றித் தமிழ் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டது குற்றம்

என்பதுதான் தாக்கல் செய்யப்பட்ட வழக்கு என்பதை எதிர்த்தரப்பு வக்கீலுக்கு ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

யுவர் ஓனர்! இராஜசேகரத்தின் பிள்ளைக்கு, ஒரு அந்நிய நாட்டில் ஜேர்மன் மொழியைக் கற்கும் பிள்ளைக்குத் தமிழைக் கற்பித்துக் குழப்பியுள்ளமை பெரிய தவறு. தாய்மொழி என அவன் பெற்றோர்கள் ஜேர்மன் மொழியையே நானும் பொழுதும் கற்பித்து வரும்போது தமிழையே தாய்மொழி என்று கூறி கற்பித்தமை மன்னிக்க முடியாத குற்றம். சிறுபிள்ளையின் மனதில் இப்படியான ஒரு மொழிச் சலனத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளார் இந்த ஆசிரியை. அத்தோடு பிள்ளை வீட்டுக்குத் தாமதித்து வந்தமைக்கும், அதனைக் காணாது திருமதி.இராஜசேகரம் அவதிப்பட்டதையும் மீட்டுப் பார்க்க முடியாத வேதவைகள்!

தமது தொழிலைப் பரீட்சித்துப் பார்க்க வெளிநாட்டில் பணக்காரப் பிள்ளை பிரதீப் தான் கிடைத்தானா? இப்படிப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பது போல் கூப்பிட்டு, வீட்டுவேலை செய்விக்கலாம் என்ற கபடநாடகம் தான் இது.

வக்கீல் சுதா : எக்யூஸ்மி யுவர் ஓனர்!

ஐ ஆம் அட்வகேற் சுதா. பீ.ஏ. எல்.எல்.பி.
(B.A., L.L.B.)

என்று நான் பெருமையாகக் கூறிக் கொள்ளக் காரணம் என்னைப் படிப்பித்த ஆசிரிய ஆசிரியைகளே. அறியாப் பருவத்தில், விளையாட்டுப் பருவத்தில் ஒரு பிள்ளையை

அணைத்து அ-ஆ- சொல்லிக் கொடுக்கிறாரே ஒரு ஆசிரியை. இந்தத் தொழிலுக்கு உலகில் ஒரு தொழிலும் ஈடாகாது. உலகம் போற்றும் விஞ்ஞானிக்கும் கல்வி புகட்டியவர்கள் ஆசிரியர்களே.

திருமதி. இராஜசேகரம் தனக்குள் ஏதாவது கோபத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள, இப்படி ஆசிரியரைக் கூண்டில் ஏற்றத் திட்டமிட்டுள்ளார். அப்படி என்றால் ஏற்கெனவே தமிழைப் படித்துவரும் பிள்ளைகளையும் தமிழைப் படிக்காது நிறுத்தலாம் என்றும் இந்த நாடகத்தை நடக்கின்றார். அந்நிய நாட்டில் வாழ்ந்தாலும் தமிழே எம் தாய்மொழி என்றும் அதை நிலைநிறுத்திப் புகட்டிவருபவர் எனது கட்சிக்காரர். தமிழ்மீது பற்றுக் கொண்ட ஆசிரியையான திருமதி. ஜெயச்சந்திரன் எம் தாய்மொழியைச் சொல்லிக் கொடுத்ததில் தவறில்லை என்றும் அது அவரது தலையாய கடமை என்றும், பிரதீப் கேட்டமையாலேயே தமிழைச் சொல்லிக் கொடுத்தார் என்றும் கூறி, என் வாதத்தை முடிக்குமுன், திருமதி. இராஜசேகரத்திடம் சில கேள்விகளை கேட்க விரும்புகிறேன். அதற்கு உங்கள் அனுமதியை வேண்டுகிறேன்.

நீதிபதி : ஜேஸ் யு காண் புறொசீட்.

புறொசி

கியுட்டர்

: திருமதி. இராஜசேகரம்! திருமதி. இராஜசேகரம்! திருமதி. இராஜசேகரம்! நான் சொல்வதெல்லாம் உண்மை. உண்மையைத் தவிர வேறில்லை.

திருமதி. இராஜ

சேகரம்! : நான் சொல்வதெல்லாம் உண்மை உண்மையைத் தவிர வேறில்லை.

வக்கீல் சுதா : உங்கள் மகனுக்கு உங்கள் அனுமதியின்றி, தமிழ் படிப்பித்தமை குற்றம் என்று கூறுகிறீர்கள். அத்துடன் அதற்கான நட்ட ஈட்டையும் கேட்கிறீர்கள்!

திருமதி. இராஜ

சேகரம்! : ஆமாம்! அவவைச் சும்மா விடக்கூடாது. என்னுடைய மகனைப் பழுதாக்கிவிட்டா.

வக்கீல் சுதா : உங்கள் தாய்மொழி எது?

திருமதி.

இராஜசேகரம்! : தமிழோ இழவோ என்வோ தான.. அது எங்களுக்கு விருப்பம் இல்லை.

வக்கீல் சுதா : அப்படி என்றால் தமிழர்களாக இருந்தும் தாய்மொழியை வெறுக்கிறீர்கள். இது புதுமையாக இருக்கிறது. நல்ல மொழிப்பற்று உங்களுக்கு?

வக்கீல் ரூபி : மை லோர்ட்! எதிர்த்தரப்பு வக்கீலின் கேள்வி சுய கௌரவத்தை இழிவுபடுத்துகிறது. இதை ஆட்சேபிக்கிறேன்.

நீதிபதி : அநாவசியமான கேள்விகளை விட்டு நேரடியான கேள்விகளைக் கேட்கலாம்.

வக்கீல் சுதா : தாங்க்யூ மை லோர்ட்!

பிள்ளைகளில் அக்கறையான நீங்கள், பிரதீப்தானாகத் தமிழ் எழுத.. பேசக் கற்றுக்

கொண்டமை உங்களுக்குத் தெரியாமல் இருந்தது விசித்திரமாக இருக்கிறது. இதிலிருந்தே உங்களுக்கும் பிள்ளைக்கும் உள்ள இடைவெளி எவ்வளவு என்று தெரிகிறது.

திருமதி.

இராஜசேகரம் : அப்படி இல்லை. ஜேர்மன் ரியூசனுக்கு என்று சொல்லிவிட்டு, அந்த நேரத்தை இவன் பயன்படுத்தியிருக்கிறான் என்று இப்பதான் தெரிகிறது.

வக்கீல் ரூபி : மை லோர்ட்! ரியூசனுக்கு என்று பிரதீப் சொல்லிவிட்டுப் போனால் அவன் எங்கே போகிறான் என்று உளவறிய வேண்டிய தேவை மிஸிஸ். இராசசேகரத்துக்கு இல்லை. தேவையற்ற சந்தேகங்கள்!

வக்கீல் சுதா : தேவை இருக்கிறது மை லோர்ட்! பிள்ளைகளைப் பெற்று சாப்பாடு கொடுத்து, வளர்த்துப் பாடசாலைக்கு அனுப்பி விட்டால் மட்டும் பெற்றோரின் கடமை முடிந்துவிடுவதில்லை. பிள்ளைகளை எந்நேரமும் அவர்களுக்குத் தெரியாமல் அவர்கள்மேல் கண்காணிப்பாக இருக்க வேண்டும். அதை மறந்துவிட்டு...

வக்கீல் ரூபி. : ஐ ஒப்ஜெக் ன் யுவர் ஒனர்! மிஸ் சுதாவுக்கு... எங்கே தான் தோற்று விடுவேன் எனப் பயம் வந்திருக்கிறது. அதுதான் சுற்றிவளைத்துப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்.

நீதிபதி : ஓர்டர்! ஓர்டர்!! கோட்டில் சட்ட நுணுக்கப்படி பேசும்படி இருதரப்பினரையும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

வக்கீல் சுதா : மிஸிஸ். இராஜசேகரம் உங்களுக்குத் தெரியாமல் தமிழ் படிப்பித்தமை குற்றம் என்கிறீர்கள். ஆனால் பிரதீப் உங்கள் சம்மதம் கேட்டால் அனுப்பி வைப்பீர்களா?

திருமதி.

இராஜசேகரம் : இல்லை.. தமிழ் எமக்குத் தேவை இல்லை.

வக்கீல் சுதா : தமிழைப் படிப்பிக்க ஆர்வமாயுள்ள பிள்ளையை நீங்கள் பாழாக்கலாமா? பிற்காலத்தில் பெரியவனான பின்பு தமிழைப் படிப்பிக்கவில்லை எனப் பிரதீப் உங்களைக் கேட்டால்.....

திருமதி.

இராஜசேகரம் : அது எங்கள் சொந்த விஷயம்.

வக்கீல் சுதா : உங்களுக்கு திருமதி. ஜெயச்சந்திரனை முன்பு தெரியுமா? ஏதாவது தனிப்பட்ட விரோதங்கள் உண்டா?

திருமதி.

இராஜசேகரம் : இல்லை. அவளை எனக்குத் தெரியாது. பிரதீப் சொல்லி அவரின் பெயரைக் கேள்விப்பட்டேன். இப்போதுதான் அவரை நேரடியாகப் பார்க்கிறேன்.

வக்கீல் சுதா : பிரதீப்புக்கு எப்படித் தெரியும்?

திருமதி.

இராஜசேகரம் : அவனது நண்பர்கள் மூலம் தெரிந்து கொண்டான்.

வக்கீல் சுதா : ஜேர்மன் ரியூசன் மாஸ்டர் உங்களிடம் இதுபற்றி... அதாவது பிரதீப்பின் வரவு ஒழுங்கினம் பற்றி. எதுவும் தெரிவிக்கவில்லையா?

திருமதி.

இராஜசேகரம்: அப்படி அவர் ஏதும் அறிவிக்கவில்லை.
இதற்கு உடந்தை போலத் தெரிகிறது.

வக்கீல் சுதா : ஆக... பெற்றோர்கள் இதற்கு உடந்தை
இல்லை போல் தெரிகிறது. நோ மோர்
குவெஷ்னர்ஸ் ஓனர்!

வக்கீல் ரூபி : கனம் கோர்ட்டார் அவர்களே! நான் பிரதீப்
பைச் சில கேள்விகள் கேட்க விரும்புகிறேன்.

நீதிபதி : ஜேஸ். யூ கான் புரொசீட்!

வக்கீல் ரூபி : தாங் யூ மை லோர்ட்!

(பிரதீப்பைப் பார்த்து) பிரதீப்! பயப்படாமல்
உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும். உமது
ஆசிரியை உம்மைன் கூப்பிட்டாவா? நீயாகப்
போனீரா?

பிரதீப் : நானாகத்தான் போனேன். எனது சிநேகிதர்
கள் தமிழைப் படித்து எழுதுவதைக் கண்டு
எனக்குப் படிக்க ஆசை வந்தது.

வக்கீல் ரூபி : அப்படி என்றால் ஏன் அம்மாவிடம்
கேட்டு அவளின் அனுமதியுடன் போய்ப்
படித்திருக்கலாமே. உமக்கு அம்மா எதுவிதக்
குறையும் விடமாட்டா அல்லவா?

பிரதீப் : அம்மாவுக்கு தமிழ் பிடிக்காது என்று
எனக்குத் தெரியும். அதனால் சம்மதமும்
தரமாட்டா என்றும் தெரியும்.
அதனால்தான் அவளுக்கு இதை நான்
சொல்லவில்லை. சொன்னால் எனக்கு அடி
கிடைக்கும் என்ற பயம். (அழுதல்)

வக்கீல் ரூபி : தமிழைப் படித்தால் உமக்கு ஜேர்மன்
மொழி படிக்கும்போது கஸ்டமாக

இருக்கும். இரண்டு மொழியும் கலந்து இரண்டிலும் கவனம் போனால் (மாக்ஷ்) குறையும் அப்படித்தானே.

பிரதீப் : தமிழ் படிப்பதால் எனக்கு குழப்பம் இல்லை. தமிழ் படிக்க என ஒரு நேரத்தை... நான் ரி.வி. பார்க்காமலும் கேம் போய் விளையாடாமலும் ஒதுக்கி வைத்தேன். தமிழ் படிப்பது எனக்கு படம் கீறுவது போல இன்றஷ்ட ஆக இருக்கும்.

வக்கீல் ரூபி : அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் சின்னப்பிள்ளை நீர் இப்படிச் செய்யலாமா?

பிரதீப் : அது எனக்குக் கவலைதான். ஆனால் நான்கள்ளம் கபடம் கூடாத செயல் எதுவும் செய்யவில்லையே. ஏன்ற சிறு துணிவு இருந்தது. படம் கீறல் போல சுகமாகப் படித்தேன். தமிழ் எனக்குத் தானாக வந்தது. துஷி என்ற நண்பன் எனக்கு உதவி செய்தான்.

வக்கீல் ரூபி : உமது இந்தச் செயல் ஒருநாளைக்கு அம்மாவிடம் பிடிபட்டால் என்ன நடக்கம் என்று பயந்து பயந்து இருக்கவில்லையா?

பிரதீப் : ஓ... அப்படிப் பயந்து கொண்டுதான் இருந்தனான். அம்மா கோபத்தால் தடி எடுத்து அடிப்பா! பிறகு என்ற பிரதீப் கண்ணை! என்று இரங்கி அணைப்பா! நான் அவவின் லீப்லிங்ஸ் கிண்ட். எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். அம்மா... அம்மாதான் என்று நானும் நினைத்து அம்மா அடிப்பதை மறந்து விடுவேன். பிறகு பழையபடி அம்மா அன்பாக இருப்பா என்று தெரியும்.

வக்கீல் ரூபி : ஆசிரியை உமக்கு ஏதாவது விளையாட்டுப் பொருட்கள் தந்தவவா? அவ உம்மிடம் கடை மாக்கற் என்று பொருட்கள் வாங்கிக் கொடுத்தாயா? பீஸ் காசு எவ்வளவு கேட்டவா?

பிரதீப் : அப்படி ஒரு வேலையையும் அவவுக்குச் செய்யவில்லை. பீஸ் காசு என்று ஒரு காசுமே கேட்கவில்லை. காசு கேட்டிருந்தால் இந்த விடயம் அம்மாவுக்குத் எப்பவோ தெரிந்திருக்கும். அதுவும் இல்லை.

வக்கீல் ரூபி : நோர் மோர் குவெஷ்னர்ஸ்

தீர்ப்பு

நீதிபதி : இருதரப்பு வாதங்களையும் நாம் ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்தபோது மைனரான பிரதீப்பை திருமதி. ஜெயச்சந்திரன் தமது வீட்டில் அவனது பெற்றோர் அனுமதியின்றி வைத்திருந்தமை குற்றமே. அப்படி இருந்தாலும், இந்தக் குற்றம் செய்வதற்கான சூழ்நிலையை உற்றுநோக்கின் தமிழ்மொழியாம் தமிழைக் கற்பிக்கவே இந்த மணித்தியாலங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன என்பது பிரதீப்பின் வாக்கு மூலத்திலிருந்து தெரியவருகின்றது.

நாம் தமிழர்கள். எனவே தமிழ்மொழியைப் படிப்பதிலோ படிப்பிப்பதிலோ எதுவித குற்றமும் இல்லை என்பதையும் சில தமிழர்கள் இங்கு ஜேர்மனியர் போர்ல்

வாழ்ந்தாலும் எப்போதாவது ஒருநாள் தாய்நாட்டுக்கே மீண்டும் போய்வாழ வேண்டும் என்பதையும், அப்படி அங்கு வாழும்போது இங்கிருந்து போகும் சிறுவர்களுக்குத் தமிழ்மொழி தெரிந்திருத்தல் அவசியம் என்பதை மனதிற்கொண்டு, குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஆசிரியை திருமதி. ஜெயச்சந்திரன் மீது தாக்கல் செய்த இவ்வழக்கை இந் நீதிமன்றம் நிராகரிக்கின்றது. அத்துடன் தாய்மொழிப்பற்று இல்லாமல் அறிவீனமான நிலையில் ஒரு அர்த்தமே இல்லாத வழக்கைக் தொடுத்து, நீதிமன்றத்தின் பொன்னான நேரத்தை விரயமாக்கிய திருமதி. இராஜசேகரத்தை ஜேர்மன் மொழிச்சட்டம் இலக்கம் 25:3ம் பிரிவின்படி இந்நீதிமன்றம் எச்சரிக்கை செய்கின்றது.

தமிழ்மொழியை எந்த இடத்திலும் எந்தச் சூழலிலும் கற்பித்துள்ள இவ்வாசிரியையின் சேவையை இந்நீதிமன்றம் பாராட்டுவதுடன் இவர் போன்று ஜேர்மனியில் உள்ள சகல தமிழ் ஆசிரியர்களும் தமது பணியினைச் செய்யவேண்டும் எனவும் எல்லாப் பெற்றோர்களும் தம் பிள்ளைகளுக்கும் தமிழைக் கற்பிக்க முன்வரவேண்டும் எனவும் இந்நீதிமன்றம் வேண்டிக் கொள்கிறது.

இத்துடன் நீதிமன்றம் கலைகிறது.

குறள் அரங்கேற்றம்

பின்னணியில்....

உலகிடை என்றும் நின்று வாழ்-தரணி புகழ் செம்மொழியாம் தமிழ்மொழிக்கு உலகப் புகழ் தேடித் தந்த தெய்வத்திருவருள் பெற்ற பெருமுனிவர்களுள் திருக்குறள் இயற்றிய திருவள்ளுவரையே திலகமாகக் கொள்கின்றனர், சான்றோர்.

மனித சமுதாயத்துக்கு வாழும் வழிகாட்டிய இரு பெருமகனாரின் வரலாறு, சான்றோர்களால் முழுமையாக ஒப்புக் கொள்ளக்கூடியதாக எங்கும் காணப்படவில்லை. திருவள்ளுவர் கடைச் சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்தார் என்றும், ஔவையாரின் காலத்தவர் என்றும் கூறப்படுகிறது. திருவள்ளுவரின் பிறப்பு வரலாறு பற்றி திட்டமான முடிவு இல்லை. திருக்குறளை எழுதிய திருவள்ளுவரே தன் வாழ்க்கை வரலாறு வருங்காலத்துக்குத் தெரிய வேண்டாம் என எண்ணித் தம்மைப் பற்றி எங்குமே காட்டாது சென்றுவிட்டார். இக்காலத்தைப் போல் அக்காலப் புலவர்கள் சுய விளம்பரதாரிகளாக இருக்கவில்லை என்பதற்கு, வள்ளூர் தம் வரலாறு எழுதாமைக்கு ஒரு சான்று ஆகின்றது. தன் படைப்பால் உலகம் உய்ந்தாற் போதும் என எண்ணி திருக்குறளை மதுரைச் சங்கத்தில், பல எதிர்ப்பின் மத்தியில் அரங்கேற்றினார். அந்த அரங்கேற்ற நிகழ்ச்சி இங்கே.. மெடையிலே...

காட்சி 1

இடம் : வீதி

பாத்திரங்கள் : திருவள்ளுவர், முற்றறிந்தார், முருகன்,
ஒளவையார், இடைக்காடர்
(எதிர் எதிரே சந்தித்தல்)

இடைக்காடர் : (திருவள்ளுவரைக் கண்டு ஒளவையாரிடம்)
இங்கே வள்ளுவர் வருகிறார்.

திருவள்ளுவர் : (இருவரையும் பார்த்து) வணக்கம்! தமிழ்
வாழ்க!

இடைக்காடர்

ஒளவையார் : வணக்கம் புலவர் பெருமானே!

திருவள்ளுவர் : தமிழ்த்தாயே! செந்தமிழ்ப்புலவர் சிரோன்
மணியே! உங்கள் இருவரையும் ஒன்றாகக்
காணும்போது, கலை மகளையும், முருகப்
பெருமானையும் நேரிற்கண்டது போல்
என்னுள்ளம் மகிழ்கின்றது. இந்தப் பக்கம்
எங்கே பயணம்?

ஒளவையார் : தெய்வப் புலவரே! அளவுக்கு மீறிப் புகழு
கின்றீர்கள்! தங்களின் புகழுரைக்கு நான்
தகுந்தவள் அல்ல. தங்களின் திறமையும்,
பண்பும், அன்பும் எவருக்கு உண்டு?

இடைக்காடர் : தேடிய மூலிகை கையில் அகப்பட்டது
போலாகிவிட்டது. தங்கள் தரிசனம் கண்டு
மகிழ்கின்றோம்.

திருவள்ளுவர் : என்ன புதிர் போடுகிறீர்கள்! என்ன செய்தி
கூறுங்கள்!

இடைக்காடர் : முக்கியமான செய்தி ஒன்று உண்டு. முதலில் தாங்கள் எங்கு செல்கின்றீர்கள்? இவர்கள் யார்? என்ற விபரங்களைக் கூறுங்கள் புலவரே!

திருவள்ளுவர் : இவர், அரசவைப் புலவர் முற்றறிந்தார். என் நண்பர்; இவன் எனது சகோதரன்; பெயர் முருகன். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துக்குச் செல்கின்றோம். (கையில் உள்ள சுவடியைக் காட்டி) நூல் ஒன்று எழுதியுள்ளேன். அதை அரங்கேற்ற வேண்டும்.

(ஒளவையும், இடைக்காடரும் பார்த்துத் தலையை ஆட்டி மகிழ்தல்)

ஒளவையார் : நாங்கள் எந்தப் பணிக்காகத் தேடி வந்தோமோ? அந்தப் பணியே முழுமை பெற்று விட்டது போன்ற உணர்வு ஏற்படுகின்றது. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் புலவர் தமது ஆணவத்தால் தலை, கால் தெரியாது எம் போன்ற புலவர்களை அவமதிக்கின்றார்கள். அவர்களின் செருக்கை அடக்கி நல்ல பாடம் படிப்பிக்க வேண்டும். இனி சங்கப் புலவரின் செருக்கு ஒழிந்தது! (கோபத்துடன்)

இடைக்காடர் : புலவர் முற்றறிந்தாரும் திருமயிலை மன்னனும் இப்பணியைச் செய்யும்படி உங்களைத் தூண்டினார்கள் போலும்...

முற்றறிந்தார் : அவர்கள் மட்டும் அல்ல. அமைச்சர் ஏலேல சிங்கர் உட்பட எல்லோரும் திருவள்ளுவரை வேண்டினோம்.

ஒளவையார் : அவசியம் செய்யவேண்டிய பணி! பெண் புலவர் என்று என்னையும் ஏளனம் செய்கிறார்கள்! பெண்ணின் பெருமை பற்றி அவர்களுக்கு புரிய வைத்து அவர்களின் கொட்டத்தை அடக்க வேண்டும், அதுசரி... நீங்கள் ஆக்கிய நூலின் பெயர் என்ன?

திருவள்ளுவர் : இது 1330 குறட்பாக்கள் கொண்ட நூல். (கவடியைத் தொட்டுக்காட்டி) அறம், பொருள், இன்பம் என்ற அழியாத உறுதிப் பொருட்களைச் சிறிய குறட்பாவால் பாடி, 'குறள்' என்று பெயர் வைத்துள்ளேன். அவ்வளவுதான். பெரிதாக ஒன்றும் இல்லை. நீங்கள் பாடிய நல்வழி, மூதுரை, ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் போல் என் நூல் இல்லை.

இடைக்காடர் : நன்றாகச் சொன்னீர்கள்! ஒளவையாரும் சளைத்தவரல்ல. ஆனால் நீங்கள் உலகத்தையே உங்கள் குறளுக்குள் அடிக்கி வைத்திருப்பீர்களே! தங்கள் திறமையை நான் அறியாதவனா?

ஒளவையார் : சந்தேகம் என்ன? வள்ளுவர் வழி, எதிலும் தனிவழி! துணிவான வழி! ஆதவன் உதித்தால் உலகம் வெளிக்கும். குறளைப் படித்தால் உண்மை விளங்கும்? எல்லோரும் பேசிக்கொண்டு நடப்போம். மதுரையில் 'குறள்' உதயமாகட்டும்!

திருவள்ளுவர் : தாங்களும் உடன் வருகிறீர்களா? ஆகா! எனக்குப் புதிய சக்தியே பிறக்கிறது!

ஒளவையார் : நான் வரலாமா? தருணம் எங்கே எனப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு, தேடிய பொருள் என்னை நாடி வந்தல்லவா இருக்கின்றது. மதுரைச் சங்கப் புலவர்களிடம் நாக்கு விழுகிறது மாதிரி நாலு கேள்வி கேட்கவேண்டும்!

இடைக்காடர் : உண்மை - உண்மை... பெண்மையின் பிரதிநிதி இவர் கம்மா விடுவாரா? உடலில் தான் கிழவி... உள்ளத்தில் இவர் மங்கை அல்லவா?

முருகன் : ஓ... சிறுவனாகிய முருகனால் ஏமாற்றப் பட்டவர் அல்லவா?

திருவள்ளுவர் : பேசாமல் இரு! அவரைப் பற்றி நீ கதைக்க உனக்கு வயது போதாது.

முருகன் : மண்ணித்து விடுங்கள் அண்ணா!

காட்சி 2

இடம் : நக்கீரர் வாசஸ்தலம்

பாத்திரங்கள் : நக்கீரர், புலவர் மாமூலர்

நக்கீரர் : வணக்கம் மாமூலரே! அமருங்கள்!

மாமூலர் : வந்தனம்! வந்தனம்!! புலவர் பெருவேளே!

நக்கீரர் : என்ன முகம் ஒருமாதிரியாக இருக்கிறது. ஏதும் செய்யுளில் சந்தேகமா?

மாமூலர் : என் தேகமே நடுங்குகிறது.

நக்கீரர் : உமக்கு என்ன சோகம்? அறிய எனக்குத் தாகம்! சொல்லுங்கள் மாமூலரே! (கோபத்துடன் உரத்து)

- மாமூலர் : சொல்கிறேன், நாகம் போல் ஏன் சீறுகிறீர்கள்? தமிழ்ச்சங்கத்தில் நாளை ஒரு பெரும் நிகழ்ச்சி நடக்கப் போகிறதாம். எப்படித்தான் சமாளிக்கப் போகிறீர்களோ எனக்குத் தெரியாது.
- நக்கீரர் : ஏன் பதற்றப்படுகிறீர்கள்! போனால் போச்சுது. இந்தப் பெருநாகத்தின் முன்னே. சின்ன நீர்ப்பாம்புகள் எதிர் நிற்கமுடியுமா?
- மாமூலர் : திருவள்ளுவர் என்ற புலவர் தாம் எழுதிய சுவடியோடு அங்கு வருகிறாராம். அவரை வீழ்த்த வேண்டாமா?
- நக்கீரர் : சுவடி சுவடி நல்ல பகிடி அவரின் மகுடிக்கு இந்த நாகம் அடங்காது. அஞ்சாதீர்கள்! அந்தப் பாம்பாட்டத்தை நீர் மதுரைச் சங்கத்தில் அல்லவா பார்க்க வேண்டும்!
- மாமூலர் : அப்படி என்றால் எமது சங்கம் நாளை பெரும் கலகலப்பாக இருக்கும் என்று சொல்கிறீர்கள்!
- நக்கீரர் : திருவள்ளுவர் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு, இவ்வளவு காலமும் வருத்தி ஒரே ஒரு நூல் தான் எழுதி வைத்திருக்கிறார் போலும். நான் பாடிய திருமுருகாற்றுப்படை பற்றி அவர் அறியவில்லை போலும்!! அவருடைய நூலுக்கு அரங்கேற்றமா? பார்ப்போம் அரங்கு ஏறுதா என்று!
- மாமூலர் : நீங்கள் சாதாரணமாக எண்ணுகிறீர்கள். திருவள்ளுவர் பற்றி நான் இன்றுதான் அறிகிறேன். அவர் தனியாகவா வருகிறார்?

- நக்கீரர் : அவருடன் கூட யாரும் வருகிறார்களா?
- மாமூலர் : அதுதானே பயமாக இருக்கிறது! ஓளவையாரும் இடைக்காடரும் வருகிறார்களாம்!
- நக்கீரர் : யார் வந்தால் என்ன? ஓளவையோ - கொவ்வையோ, ஓளடதமோ? மண் கௌவவேண்டியதுதான். காகங்கள் ஆயிரம் சேர்ந்து கூடு கட்டினாலும் ஒரு கல்லுக்கு எதிர் நிக்க முடியுமா?
- மாமூலர் : எனக்கு என்னவோ உயிர் போகிறது போல் இருக்கின்றது. நாளையுடன் எங்கள் தலைக்கனம் நொறுங்கப் போகிறது.. அதுதான்...
- நக்கீரர் : பயந்தால் நீர் அவர்களுடன் போய்ச் சேரலாம்.
- மாமூலர் : புலவரே! அப்படி நான் கட்சி மாறுவேனா?
- நக்கீரர் : அப்படிச் சாடித்துச் சொல்லும். நாங்கள் எல்லோரும் ஒற்றுமையாக இருந்தால் புதிய வர்களைத் திணற வைக்கலாம். யோசிக்காதீர் மாமூலரே! (வைராக்கியத்துடன்)

காட்சி 3

இடம் : மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்

- பாத்திரங்கள் : 1. நக்கீரரைத் தலைமையாகக் கொண்ட மாமூலர், கபிலர் முதலிய சங்கப் புலவர்கள்.
2. திருவள்ளூவர், ஓளவையார், இடைக்காடர், முற்றறிந்தார்-மன்னர்.

நக்கீரர் : அவையோர்களே! தமிழ் வல்லோர்களே!! 'குறள்' என்னும் நூலை அரங்கேற்ற

வேண்டும் என, நண்பர் வள்ளுவர் வந்துள்ளார். அதன் பொருட்குற்றம், சொற்குற்றம், அல்லது நிறைகள் கண்டு, ஆவன செய்வோம்! (திருவள்ளுவரை நோக்கி) தங்கள் ஊர்?

திருவள்ளுவர் : என்னுடைய ஊர்....

நக்கீரர் : (இடைமறித்து) வெண்பாவிற் பதில் கூறுக!

திருவள்ளுவர் : அப்படியா நல்லது? நான் விரும்பிய பா!

'எந்த ஊரென்றிருந்த ஊர்நீர் கேளீர்
அந்த ஊர் செய்தி அறியீரோ - வந்தஊர்
முப்பாமும் பாழா வடிவிலொரு குனியமாய்
அப்பாலும் பாழா வரும்.

நக்கீரர் : (முகம் சிவக்க பிற புலவர்களைப் பார்த்து கண் கழித்து) ம்.. ம்.. வேதாந்தப் பதிலா? தாங்கள் இயற்றியுள்ள நூல் வெண்பாக்களால் ஆனதா? பெண் பாக்களால் பற்றியதா?

திருவள்ளுவர் : (கோபத்துடன்) குறட் பாக்கள்!

நக்கீரர் : குறட்பாக்களா? எத்தனை அடிகள்.

திருவள்ளுவர் : ஈரடிகள்.

நக்கீரர் : (சிரித்து) ஈரடிகளா? இதுவா நீர் மாரடித்து எழுதிய நூல்? வெண்பாவிலும் இது சேரவில்லை. என்ன பாவம் - தாழிசைக்கும் பொருந்தவில்லை. என்ன புலவரே! நாட்டுப் பாடலிலும் நயம் இருக்கும். கரகப் பாடலிலும் கனம் இருக்கும். உம்முடைய குறளோ? எம் சங்கத்தின் தரத்தையே குறைக்கின்றதே!

மாமூலர் : அறியாப் புலவர் வறுமையால் வாடும் கரும்பு பிறவி. தம் நூல் அரங்கேறினால் பொன்னை அள்ளிப் பரிசாகத் தருவார்கள் என்று திசைமாறி வந்துவிட்டார். ஆளைப் பார் ஆளை! என்ன இறுமாப்பு?

இடைக்காடர் : வள்ளுவர் உரியஇடம் தெரிந்துதான் வந்துள்ளார். கொடிய நாகங்கள் புற்றெடுத்துள்ள இடத்துக்கு வந்து, அந்த நாகங்களை மயக்கி அடக்கிவிடும் மகுடியாகத்தான் சுவடி ஏந்தி வந்துள்ளார். புதுமைக்குறள் உங்களுக்கு வெதுவெதுப்பைத் தருகிறதா? புதுமை புகுத்துவது காலத்தின் தேவை. பழைமையைச் சுவைப்பது, உங்களுக்குப் பூவையை அணைப்பது போன்றதோ?

நக்கீரர் : அடக்கு உன் நாலை! (கோபமாக) இந்தப் புதுமை எல்லாம் நன்னூல்கள் ஆகா. பொறுமையைப் பின்பற்றும் புலவரே! அப்படி என்ன புதுமை இருக்கிறது ஈரடிக் குறளிலே, சொல்லும்.

ஒளவையார் : ஈரேழு உலகமும் இருக்கும். தங்களை ஆட்டிப் படைக்கும் செருக்கு பற்றியும் இருக்கும். இன்னும் எல்லாமே இருக்கும்!... தாங்கள் படித்துப் பார்த்திருக்க வேண்டுமே!

இடைக்காடர் : அதைச் செய்யாமல் புதுமை என்ன என்று வள்ளுவரைக் கேட்டால்.... உங்கள் அறிவு முதுமை அடைந்து தள்ளாடுகிறது என்று தான் எமக்குத் தோன்றுகிறது.

நக்கீரர் : தாங்கள் என்னை ஏளனம் செய்கிறீர்களா?

இடைக்காடர் : சந்தர்ப்பம் வந்தால் ஏளனம் செய்யாமல் ஏற்றிப் போற்றும் புலவர்கள் அல்ல நாங்கள்.

நக்கீரர் : நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே எனச் சிவனின் முன்னே வாதிட்ட என் திறமை தங்களுக்குத் தெரியாதோ? பயந்தவன்தான் அஞ்சவேண்டும். என் திறமையை விரும்பினால் நீங்களே சோதிக்கலாம்.

மாமூலர் : எது வேண்டுமானாலும் நக்கீரரைக் கேளுங்கள். எம் தலைவர் மலைக்க மாட்டார்.

இடைக்காடர் : சரி.. கேட்கிறேன்... காகம் ஒன்று ஆற்றங்கரையில் உள்ள மரத்தில் இருந்து கத்துகிறது. அதைக் கலைக்க நாவால் அதட்டியதை குறிப்பால் ஒலிக்குறிப்பால் விளக்க முடியுமா? ஒரு செய்யுள் இசைக்க வேண்டும்.

நக்கீரர் : (நிகைத்து, பின் சமாளித்து) இதுவும் ஒரு கேள்வியா?

மாமூலர் : இதைவிட பெரிய பெரிய வினாக்களுக்கே பதில் கூறித் தலைகுனிய வைக்கும் உங்களுக்கு இதென்ன பெரிய கேள்வியா?

நக்கீரர் : (அவையைப் பார்த்து தன்னை சுதாரித்துக் கொண்டு) நீ சொல்வது சரிதான்... ஆனால் காகத்தின் சத்தத்தை செய்யுளில் எவ்வாறு இசைப்பது?

இடைக்காடர் : உங்களால் முடியாது. உண்மையை ஒப்புக் கொள்ளுங்கள்.

ஒளவையார் : வெட்கப்பட வேண்டாம். நாம் ஒன்றும் நினைக்க மாட்டோம். முடியாது என்று இந்த ஒளவை முன்னே அவையோருக்குக் கூறிவிடுங்கள்.

மாமூலர் : என்ன நினைத்துவிட்டீர்கள் எங்கள் நக்கீரர் பற்றி? நக்கீரரால் இயலாத ஒன்று உண்டோ?

நக்கீரர் : என்னால் மட்டுமல்ல. எவராலுமே முடியாது மாமூலர்.

இடைக்காடர் : (குறுக்கிட்டு.. பெருமிதத்துடன்) ஏன் முடியாது? அந்த முடிவுக்கு நீங்கள் வர முடியாது. சிறுகல்லைத் தூக்க முடியாதவர்கள் மலையைத் தூக்குவென் என்று சொல்பவர்களின் பட்டியலில்தான் நீங்கள் இருக்கிறீர்கள்!

மாமூலர் : ஏன் விதண்டாவாதப் பேச்சு... தங்களால் முடியும் என்றால் பாடிக் காட்ட வேண்டியதுதானே!

நக்கீரர் : அதுதானே... செய்து காட்ட வேண்டியது தானே.

இடைக்காடர் : நல்லது... அவையோரே கேளுங்கள்!

ஆற்றங் கரையின் அருகிருந்த மாமரத்திற்
காக்கை யிருந்து கஃகஃ கெனக் - காக்கைகளை
எய்யக்கோல் இல்லாமல் விச்விச் செனவெய்தான்
வையக்கோ னார்தம் மகன்.

- புலவர்கள் : ஆகா! அருமையான பாடல்! நயமான பொருள்! திறமையான ஒலிக்குறிப்பு!
- ஒளவையார் : (நக்கீரரைப் பார்த்து) இடைக்காடருக்கே பதில் உரைக்க முடியாத தாங்கள் திருவள்ளுவர் தம் திருக்குறளைக் குறை கூற முயல்கின்றீர்கள்!
- மாமூலர் : ஒளவையார் கூறியது முற்றிலும் பொருத்தமானதே. திருவள்ளுவர் குறள் திருக்குறள் என்போம். தாயே! நக்கீரரின் நாவுக்கு அஞ்சி இவ்வளவு காலமும் வாளாவிருந்தோம். திருக்குறளிலே இல்லாதது எதுவும் இல்லை. திருவள்ளுவரின் முப்பால் அருந்தியோர் முத்தி நிலை எய்துவர்.
- நக்கீரர் : என்ன இது? எல்லோரும் ஒரு கட்சியாகி விட்டீர்கள். நிபந்தனைகளை நிறைவேற்ற முன்பே துதிபாடுகிறீர்கள்!
- திருவள்ளுவர் : கூறுங்கள் மற்ற நிபந்தனைகளை...
- தமிழ்வேள் : நக்கீரரே நான் சில கேள்விகளை வள்ளுவரிடம் கேட்க விரும்புகிறேன்.
- நக்கீரர் : கேட்கத்தானே வேண்டும். அரங்கேற்றம் செய்யும் ஒரு புலவரின் அறிவைப் பரீட்சிக்க வேண்டும். தாராளமாகக் கேளும்!
- தமிழ்வேள் : அறம், தர்மம் என்று சொல்கின்றோம். அதன் காரணம் என்ன?
- நக்கீரர் : தமிழ்வேளே! பேர்தும் இனி! வினாக்களை நிறுத்துங்கள். திருவள்ளுவரின் நூலுக்கு சங்கப்பலகை இடம் கொடுக்கிறதா எனப் பார்க்கவேண்டும்.

திருவள்ளுவர் : அப்படியே செய்யலாம். மறுப்பு இல்லை.
எங்கே சங்கப் பலகை.

நக்கீரர் : (தானும் - மற்றைய புலவர்களும் இருக்கும்
இடத்திற்கு முன்காட்டி) இது சங்கப்பலகை,
நூலை வையுங்கள்!

திருவள்ளுவர் : (கரங்களைக்கூப்பி, கண்முடி)

அகரமுதல எழுத் தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு.

சுற்றதனாலாய பயன் என்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழார் எனின்.

மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்.

எழுத்துக்கள் எல்லாம் அகரத்தை முதலாகக்
கொண்டிருக்கின்றன. அதேபோல உலகம்
இறைவனை முதன்மையாகக் கொண்டிருக்
கிறது.

'முடியுமா - முடியுமாவென முத்தமிழ்ச் சங்கம் தன்னில்'
இடியென இகழ்ந்துரைக்கும் நற்புலவர் நக்கீரர்முன்
அடியெடுத்தாடும் சிவனார் அன்புருவான கண்ணன்
அடி தொழுதேத்தி வைத்தேன் அகிலமே இந்நூல் உளதே.

(பாடியதும் சங்கப்பலகையில் வைக்க,
அப்பலகை நூலின் அளவு சுருங்க, நக்கீரர்
உட்பட எல்லோரும் வீழ்ந்து வணங்கல்.)

நக்கீரர் : (தவறு உணர்ந்து, வெட்கமடைந்து)
மன்னிக்கவேண்டும். இன்று மட்டுமல்ல
என்றுமே சிறந்த நூலாக விளங்கவல்லது

திருக்குறள். என் செருக்கு ஒழித்த பெரு
மானே! ஈரடிக்குறளால் என் அகங்காரத்தை
உடைத்து, கற்றோர் கர்வத்தை நீக்கினீர்கள்.
வாழ்க! உங்கள் புலமை!

தானே முழுதுணர்ந்து தண்டமிழின் வெண்குறளால்
ஆன அறம்முதலாம் நான்கு அளித்தவரே வாழி!

இடைக்காடர் : கடுகைத்துளைத்து ஏழ்கடலைப் புகட்டி
குறுகத் தறித்த குறள்

ஒளவையார் : அப்படி அல்ல. இடைக்காடரே! இப்படி
நான் சொல்கிறேன்.

கடுகிலும் விடச் சிறியது அணு - அந்த
அணுவைத் துளைத்து ஏழ்கடலைப் புகட்டி
குறுகத் தறித்த குறள்..... எனலாம்..... அது
மட்டுமா?

தேவர் குறளும் திருநான்மறை முடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும் - கோவை
திருவா சகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகம்என் றுணர்.

ஆயிரத்து முந்நூற்றி முப்பது குறள்
அடங்கிய குறள். 'அ' வில் தொடங்கி...
கடைசி எழுத்தான 'ன்' ல் முடிந்துள்ளதே
என்னே வள்ளுவன் படைப்புத்திறன்!

திருவள்ளுவர் : அறிஞர் பெருமக்களே! யான்பெற்ற கல்வி
யின் பயனை இந்த உலகமும் பெறவேண்டும்
என்று முப்பாலைப் பாடினேன். அதைக்

கற்று இன்றும் என்றும் உலகம் பயன் அடைய வேண்டும். அதுவே எனக்கு மகிழ்ச்சி.

மன்னன் : காவிரிப் பூம் பட்டினத்தைப் புகழ்ந்து பட்டினப்பாலை பாடிய புலவருக்குக் கரிகாற்சோழன் பதினாறு ஆயிரம் பொன் பரிசளித்தான். தமிழுக்கு அறம்பாடிய உங்களுக்குப் பாண்டிய மண்டலத்தையே பரிசாகத் தந்தாலும் ஈடாகாது. கோடிப் பொன்னை உங்களுக்கு காணிக்கையாகத் தரவேண்டும் என்பது புலவர் பெருமக்கள், அறிஞர்கள், வணிகர்களின் விண்ணப்பம். கருணை கூர்ந்து காணிக்கையை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

திருவள்ளுவர் : உக்கிரப் பெருவழுதி! என் உள்ளம் அறிந்தவன் நீ! அந்தக்கோடிப் பொன்னை அறச்செயல்களுக்கும், ஏழைகளுக்கும் பயன்படுத்துங்கள். அதுவே எனக்குத் தரும் காணிக்கை. நான் வருகிறேன்.

எல்லோரும் : அப்படியே ஆகட்டும். நீங்கள் போய் வாருங்கள். நாங்களும் விடைபெற்றுக் கொள்கின்றோம்.

சேவகன் : மன்னரே! திருவள்ளுவரை நாடி சில துறவிகளும், புலவர் காரிலரும் வந்துள்ளனர். அவர்கள் இங்கு வருவதற்கு தங்கள் அனுமதி வேண்டுகின்றேன்.

கபிலர் : தாங்கள் எழுதிய முப்பால் நூலறிந்து, என்னுடன் சைவ, வைணவ, சமண, பௌத்தத் துறவிகள் வந்துள்ளனர்.

சைவத்துறவி : பதி, பசு, பாசம் என்னும் சைவசமயத்தின் கொள்கைகள்தாம் முப்பாலில் இருக்கின்றன. அகரம் போல் இறைவன் முதன்மை கொண்டிருப்பது வினைப்பயன். இறைஅடிசேர்வது என்பன எங்கள் சமயத்துக்குச் சிறப்பாக உரியவை. அதனால் வள்ளுவர் எங்களுக்கே சொந்தம்.

வைணவத்

துறவி : அது எப்படி முடியும்? திருமால் வாமன் அவதாரத்தில் இந்த இரண்டு அடிகளால் அளந்துவிட்டார். அதைப்போல வள்ளுவரும் தம் அடிகள் கொண்ட குறளால் உலகத்தை அளந்துவிட்டார். வள்ளுவர் திருமாலையும் முப்பாலிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இதனால் எங்கள் வைணவ மதத்திற்கே உரியவர்.

சமணத்துறவி : யாகத்தை எதிர்ப்பதும், கொல்லாமை போற்றுவதும், உடமையைத் துறப்பதும், நல்வினை தீவினைகளை நம்புவதும் எங்கள் சிறந்த கொள்கையே. வள்ளுவர் இவற்றை ஏற்று அதன்படி குறள் எழுதியுள்ளார். இதனால் இவர் எங்கள் சமணத்திற்கே உரியவர்.

பௌத்த

துறவி : ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? வறுமை துன்பத்துக்குக் காரணம் என்று வள்ளுவர்

சொன்னாலும் ஆசையே பிறப்புக்குக் காரணம் என்று கூறியுள்ளார். பிறப்பால் வருவதுதானே துன்பம். புத்தரின் பஞ்ச சீலத்தையும் போற்றியிருக்கிறார் வள்ளுவர். புத்தரின் தர்ம போதமே வள்ளுவரின் வழி. எனவே வள்ளுவர் எங்கள் பௌத்த மதத் துக்கே உரியவர். வீணாக நீங்கள் கற்பனை பண்ண வேண்டாம் எனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கபிலர்

: துறவிகளே! என் அருமை யோகிகளே! நீங்கள் இப்படி வாதம் பண்ணலாமா? சாந்தமே உருவான நீங்கள் வள்ளுவரைப் பந்தம் எனக்கூறலாமா?

திருக்குறள், சாதி - மதம் - இனம் கடந்த உலகப் பொதுமறை. தமிழ்ச்சங்கத்தின் புலவன் யான் என்ற முறையில் இறுதியாகக் கூற விரும்புகின்றேன். கள்ளையும் குதையும் கணிகையர் உறவையும், புலால் உண்ணுவதையும் கண்டித்த முதற் புலவர் வள்ளுவரே. கல்வியை ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் பொதுவாகக்கூறி, வாழ்க்கைத் துணை நலம் என மனைவியைச் சிறப்பித்து, பெண்ணைப் போற்றிப் புகழ்ந்த முதல் அறிஞர் - முதல் ஞானி வள்ளுவரே!

துறவி

: அறிவு நூலில் எற்பட்ட மோகத்தால் நாம் நிலைகுலையலானோம். அந்தளவு சிறப்பு வாய்ந்தது இக்குறள். ஆசா பாசங்களை உதறிய நாங்கள் இப்படி ஒரு நூலை எம்மால் ஆக்கமுடியவில்லையே என ஆதங்கப்படுகிறோம்.

கபிலர்

: நீங்கள் சொல்வது சாலப்பொருந்தும். வான் புகழ் சிறப்புப் பெறும், வள்ளுவருக்கு உங்கள் சார்பாக தெய்வப்புலவர் என்றும், ஈரடிக்குறள் வெண்பாவில் பாடி இந்நூல் வெற்றி கண்டமையால், இவருக்கு முதற்பாவலர் என்றும், இன்றுமுதல் அழைக்கப்படுவார். திருவள்ளுவர் வேறு, அவரது குறள் வேறு அல்ல. இவர் இயற்றிய குறளுக்குப் பொய்யாமொழி, தமிழ்மறை, பொதுமறை, தெய்வநூல் என்று மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பணிந்துரைக்கும் புலவர் பெருமக்களின் வேண்டுகோளுக்கும் அமைய பெயர்கூட்டிக்கொள்வோம்.

எல்லோரும் : அப்படியே செய்வோம். தமிழுக்கு வளமளித்த தமிழ்மறை உலகம் உள்ளமட்டும் நின்று ஒளிவீசும்.

அறிவா? துணிவா?

இடம் : காடு

பாத்திரங்கள் : பாண்டவர்கள், திரௌபதி, அசரீரி.

காட்சி 1

துரியோதனின் சூழ்ச்சியால் வனவாசம் செய்து கொண்டிருக்கும் பாண்டவர்கள், பல இடங்களுக்கு மத்தியில் காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த வாழ்க்கை முடிவதற்கு இன்னும் சிறிது காலமே இருக்கின்றது.

பாண்டவர்கள் நெடுநேரம் நடந்து, நெடுந்தாரம் தாண்டியமையால் தண்ணீர்த் தாகத்தால் களைத்துச் சோர்ந்து ஒரு மரநிழலியே அமர்ந்திருக்கிறார்கள்.

தருமர் : (தம்பி நகுலனைப் பார்த்து) நகுலா! இங்கு அருகில் எங்காவது குடிப்பதற்கு நீர் இருக்கிறதா எனப் பார்? எல்லோரும் தாகத்தால் துன்பப்படுகிறார்கள். ஓடிப்போய் எப்படியாயினும் தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு வா!

நகுலன் : (தண்ணீர்த் தாகச் சோர்வுடன்) அண்ணா! என்னால் நடக்கமுடியாமல் களைப்பாக இருக்கிறது.

தருமர் : நகுலா! உன்னால் முடியும். மனத்தில் துணியை ஏந்தி விரைந்து செல்! விரைந்து செல்!

- நகுலன் : தங்கள் அருள்வார்த்தையுடன் செல்கிறேன் அண்ணா.
- தருமர் : சரி.. போய் வா!

காட்சி 2

(நகுலன் நீரைத் தேடிக்கொண்டு ஒரு குளத்தைக் காணுதல்)

- நகுலன் : ஆகா! எவ்வளவு தெளிந்த தண்ணீர். பார்த்த வுடன் என் விடாய் எல்லாம் பறந்து விட்டதே முதலில் நான் குடித்துவிட்டுப் பின் சகோதரர்களுக்குக் கொண்டு போகலாம்.

ஆ.... என்ன வெயிற்கொடுமை. எல்லாம் இனிப் பறந்துவிடும்...(எனக் கூறிக்கொண்டே இரு கைகளாலும் தண்ணீரை ஆவலுடன் அள்ளிப்பருக முயன்றபோது வானத்திலிருந்து ஒரு அசரீரி உண்டாயிற்று)

- அசரீரி : நகுலா! நீரினை அருந்தாதே, நில்! என் அனுமதியின்றி இந்த நீரை எவரும் அருந்தமுடியாது. அவ்வாறு அருந்தினால் மாண்டு விடுவாய்.

- நகுலன் : நீ யார்? நான் தருமபுத்திரரின் தம்பி. உன் சொல்லுக்கு நான் கட்டுப்படுவதா? முடிந்தால் சண்டைக்கு வா! எதற்கும் முதலில் தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டுக் கதைக்கிறேன். பிறகு பார்க்கிறேன் உன் பலத்தை.

டேய்! தைரியம் இருந்தால் நேரில் வந்து சொல். ஏதோ மறைந்து கொண்டு என்னை வெருட்டுகிறாய். நான் அப்படி பயந்த ஏமாளி அல்ல. எனக்கு இப்போது

தண்ணீர்த்தாகம். அதை நீக்கிவிட்டு உன்னுடன் மோதும் என் தேகம். (எனக் கூறிக் கொண்டு நீரை அள்ளி அருந்துதல். சிறிது நேரத்தில் மயக்கம் ஏற்படுவதுபோல் தோன்றி சோர்ந்து வீழ்ந்து இறந்துவிடுதல்).

இடம் : பாண்டவர்கள் களைப்பாறிக் கொண்டிருக்கும் மரநிழல். எல்லோரும் நகுலன் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருத்தல்.

தருமர் : தண்ணீர் எடுக்கச் சென்ற நகுலனைக் காணவில்லையே! இவ்வளவு நேரமும் அங்கு என்ன செய்கிறான்?

வீமன் : தான் மட்டும் தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு, குளத்தில் நீச்சல் அடித்துக் கொண்டிருப்பான். அவன் சிறியவன். அப்படித்தான் செய்வான்.

திரௌபதி : இல்லை.. இல்லை.. எனக்கு தாமரை, அல்லி, ஆம்பல் போன்ற பூக்களில் கொள்ளை விருப்பம் என்று தெரியும். அதனால் அவற்றைப் பறித்துக் கொண்டிருப்பார்.

அர்ச்சுனன் : அப்படி இருக்காது. எனக்கோ சந்தேகமாகத் தான் இருக்கிறது. என்ன மர்மம் நடந்ததோ தெரியவில்லை. யாருடனாவது சண்டை பிடித்துத் தோற்றுவிட்டானோ தெரியாது. எதற்கும் நான் போய்ப் பார்த்து வருகிறேன் அண்ணா! (தர்மரைப் பார்த்து.)

தருமர் : அர்ச்சுனா! நீ நில்! தம்பி சகாதேவனை அனுப்புவோம். நாங்கள் இந்தக் காட்டில்

திரௌபதியுடன் தனியாக இருக்கிறோம். இங்கும் எமக்கு ஆபத்து ஏற்படலாம். நீ வில்லுக்கு விஜயன் அல்லவா? இங்கேயே நில்!

அர்ச்சுணன் : (தமையன் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு) நீங்கள் சொல்வது மாதிரியே செய்கிறேன் அண்ணா! தேவியே! அண்ணா சொல்வது உண்மையே!

தருமர் : சகாதேவா!

சகாதேவன் : ஓம் அண்ணா! (பக்கத்தில் ஓடிவருதல்)

தருமர் : இவ்வளவு நேரமாகியும் நகுலனைக் காணவில்லை. எனக்கும் மனம் பதைக்கிறது. தாகம் பொறுக்காமல் மயங்கி வீழ்ந்தானோ தெரியாது. கெதியாகப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வா! ஓடிவா!

சகாதேவன் : ஓம் அண்ணா! நான் போய் வருகிறேன். நகுலனோடு திரும்பி இங்கு திரும்பும்போது தண்ணீரும் கொண்டு வருவேன், பயப்படாதீர்கள்!

தருமர் : தைரியமாகப் போய் வா!

காட்சி மாற்றம்

குளக்கரை

(நகுலனைத் தேடிவரும்போது, அவன் குளத்தின் அருகில் இறந்து கிடப்பதைக் கண்டு, பதைபதைத்து)

சகாதேவன் : ஐயோ நகுலா! உனக்கு என்ன நடந்தது? யார் உன்னைக் கொன்றார்கள்? (புரட்டிப் பார்த்து) காயம் ஒன்றையும் காணவில்லை.

ஒன்றுமே புரியவில்லை. என் நாக்கும் காய்ந்துவிட்டது. (அருகில் இருந்த குளத்தைக் கண்டு, முகம் மலர்ந்து) முதலில் தண்ணீரைக் குடிப்போம்,. (எனக் கூறிக் கொண்டு நீரை அள்ள முயலுதல். அப்போது அசரீரி தோன்றுதல்.)

அசரீரி : சகாதேவா நில்! என் அனுமதி இன்றி நீரைக் குடிக்காதே! குடித்தால் நீ மரணம் அடைவாய். உன் சகோதரனுக்கும் இதுதான் நடந்தது.

சகாதேவன் : இது பூமித்தாயின் சொந்தம். நீ ஏன் அனுமதி தரவேண்டும்? இவ்வாறு சட்டம் போடும் நீ யார்? நீ மந்திரவாதியாக இருக்கலாம். இங்கே என்னைத் தடுக்காதே.

அசரீரி : எனக்கு நெடுநாளாகச் சில சந்தேகங்கள் இருக்கின்றன. அதை அறிய விரும்புகிறேன். நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்கப் பதில் அளித்துவிட்டு பின் நீரைக்குடி! நீ பிழைத்துக் கொள்வாய்!

சகாதேவன் : உனது கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்துவிட்டுப் பின்னர் தண்ணீரைக் குடிப்பதா? அது வரைக்கும் என் உயிர் உடம்பில் இராதே. ஆதாகம் பொறுக்க முடியவில்லை. (தண்ணீரை அள்ளிக் குடிக்க முயலுதல்)

அசரீரி : அவசரபுத்தியால் உன் ஆயுளை அழித்துக் கொள்ளாதே!

சகாதேவன் : அதைப் பற்றிப் பிறகு கதைக்க விரும்புகிறேன். முதலில் தண்ணீரைக் குடிக்கவிடு! உருவம் அற்றவனே!

அசரீரி : ஆ... ஆ... நீயும் அழிந்து போகக்கடவாய்!
 (சகாதேவன் தண்ணீரைப் பருகிய, சிறிது நேரத்தின் பின் இறந்துவிடுதல்)
 (நகுலன், சகாதேவன் இறந்து கிடக்கும் காட்சி)

மரநிழல்

காட்சி - (அர்ச்சுனை, வீமன், தருமர், திரௌபதி)

தருமர் : தண்ணீர் எடுத்துவரச் சென்ற சகாதேவனையும் இன்னும் காணவில்லையே! இவ்வளவு நேரமும் தாமதித்து ஒரு இடமும் நிற்கமாட்டார்களே, எதோ விபரீதம் நடந்திருக்கிறது போல் தெரிகிறது. அர்ச்சுனா! அம்பை எடு உடனே புறப்படு!

அர்ச்சுணன் : அப்படியே செய்கிறேன். இதோ புறப்பட்டு விட்டேன் அண்ணா! எனது வில்லுக்கு இரை ஒன்று தேவை. தம்பிமாருக்குக் கேடு விளைவித்தவர்களைக் கையோடு கொண்டு வருகின்றேன்.

தருமன் : நிதானமாகப் போய் வா! சிங்கம் போல் கர்ஜிக்காதே அர்ச்சுனா!

(அர்ச்சுணன் தம்பிமாரைத் தேடிக்கொண்டு நகுலன், சகாதேவன் இறந்து கிடக்கும் குளக்கரையை அடைதல்.)

குளக்கரை

அர்ச்சுணன் : தண்ணீர்... தண்ணீர்..... ஆ... ஆ... நகுலன். சகாதேவன் இருவரும் இங்கே. நித்திரை கொள்கிறார்களோ? (புரட்டிப் பார்த்தல்) ஐயோ! இறந்துவிட்டார்களே, என்ன கொடுமை! ஏன் இறந்தார்கள்? தலையைச் சுற்றுகிறதே! நா வறள்கிறது. தண்ணீரைக் குடிப்பேன்.

(தண்ணீரைக் குடிக்க ஆவலுடன் அள்ளச் சென்றபோது அசரீரி தோன்றுதல்)

அசரீரி : நில் அர்ச்சுணா! வில்லுக்கு விஜயனான நீ என் கேள்விகளுக்குப் பதில் அளித்துவிட்டு நீரை அருந்து! அப்படி என் சொல்லை மறுத்து நீரை அருந்தினால் உயிர்துறப்பாய்!

அர்ச்சுணன் : உன் சாபத்துக்குப் பயந்தவன் நான் அல்ல. சாவை எதிர்நோக்கத் துணிந்த வீர பரம்பரையில் பிறந்தவன் நான். தைரியம் உனக்கு இருந்தால் மறைந்து நிற்காமல் நேரே வா!

அசரீரி : உன் அவசரத்தால் மதியை இழக்காதே. அறிவுடன் நின்று நிதானமாக மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்து!

அர்ச்சுணன் : தண்ணீர்த் தாகத்தாலும், சகோதரரின் பிரிவாலும் தவிக்கும் எனக்கு உனது கேள்விகள்தான் முக்கியமா? பேசாமல் இரும் ஐயா!

அசாரி : அறிவு மயக்கம் உன்னையும் ஆட்கொண்டு விட்டது. உனக்கு வீரம்தான் உண்டு. தலையில் களிமண்தான். உனக்கும் இதோ கதி!

அர்ச்சுனன் : களிமண்ணா? காந்தக் கல்லா? என்பது பற்றிய விளக்கத்தை விரைவில் அளிப்பேன். (எனக் கோபமாகக் கூறிக்கொண்டு தண்ணீரைத் தாகம் தீரும்வரை கட... கட... எனக் குடித்தல். சிறிது நேரத்தில் மயங்கி விழுந்து மரணமடைதல்.)

மரநீழல் - காட்சி

பாத்திரங்கள் : தருமர், வீமன், திரௌபதி.

தருமர் : என்ன ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. இவ்வளவு நேரமாகியும் ஒருவரையுமே காணவில்லை. போனவர்கள் எல்லாம் போய்ப்போய் நிற்கிறார்கள். வருவதைக் காணவில்லை. நான், என்ன நடந்தது எனப் பார்த்து வருகிறேன். வீமா! பாஞ்சாலையைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்!

வீமன் : அண்ணா! நீங்கள் பாஞ்சாலியுடன் இருங்கள். உங்களைவிட நான் பலசாலி. நான் போய் ஒரு நொடியில் வருவேன். உடற் பலத்தில் பெயர்பெற்ற என்னைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். மூன்று சகோதரர்களையும் கூட்டிவந்து விடுவேன். எந்த அரக்கர் கூட்டமும் எனக்கு முன்னிற்க முடியாது.

தருமர் : என்னவோ எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. வனவாசம் முடிவதற்கு இன்னும் கொஞ்ச நாட்கள்தான் இருக்கின்றன. எத்தனை இடர்களைச் சமாளித்து விட்டோம். அண்ணன் துரியோதனின் சூழ்ச்சியாக இதுவும் இருக்குமோ?

வீமன் : சூழ்ச்சியோ, மாயமோ.. எல்லாவற்றையும் நான் தவிடு பொடியாக்குவேன். (உடம்பில் வீரத்தைக் காட்டுதல்) எதற்கும் நீங்கள் அஞ்ச வேண்டாம்.

தருமர் : தம்பி! வீமா! நீ ஒருவன்தான் மிஞ்சி இருக்கிறாய். உன்னையும் போகவிட்டு நான் என்ன செய்வேன்?

வீமன் : தர்மத்தால் உயர்ந்தவர் நீங்கள். தர்மம் தலைகாக்கும் அண்ணா! போய்வர விடைதாருங்கள்.

தர்மர் : கண்ணா! கிருஷ்ணா! உன்னருளால் வீமனுக்கு விடை கொடுக்கிறேன். இவனைக் காப்பாற்று

(வீமன் செல்லுதல்)

காட்சி மாற்றம்

குளக்கரை

வீமன் : (குளக்கரையை அடைந்து, இறந்து கிடக்கும் சகோதரர்களைப் பார்த்து, அழுதல். பின் தேகத்தை அசைத்துக் கோபமடைதல்)
யாரடா! என் தம்பியரைக் கொன்றது?

(அவர்களைத் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டு) காயம் ஒன்றும் இல்லையே, எப்படி இறந்தார்கள்.. என்ன நடந்தது இவர்களுக்கு? எனக்கோ தண்ணீர் விடாய் தாங்க முடியவில்லை. அதோ தண்ணீர்! முதலில் தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு, பிறகு மீதியைப் பார்க்கிறேன். (தண்ணீரைக் குடிக்க முயன்ற போது, அசரீரி தோன்றுதல்)

அசரீரி : யாரது இங்கே? ஒருவர் பின் ஒருவராக வந்து இறந்து போகின்றீர்களே! எனது கேள்விகளுக்குப் பதில் கூறிவிட்டு நீரை அருந்தலாம். இல்லாவிட்டால் இங்கு கிடப்பவர்களின் நிலைதான் உனக்கும் ஏற்படும்.

வீமன் : புயபல பராக்கிரமம் பெற்ற என்னை மிரட்டுகிறாயா? உன்னைப்போல் எத்தனை பேரைக் கண்டு, வெற்றி வாகை குடியவன் நான். என்னிடம் வாலாட்ட நினைக்காதே!

அசரீரி : புலன் ஆசைக்கு இடம் கொடாமல் அறிவைப் பயன்படுத்தி, எனது கேள்விகளுக்குப் பதில்கூறி, விரும்பியமட்டும் நீ நீரை அருந்து. மீறினால் நீ பிணம்!

வீமன் : பிணம், மணம், என்று பயப்படுவது உன் குணம். நான் அப்படியல்ல. எடுத்த காலை பின்வைப்பது அல்ல என் இனம். (எனக்கூறி நீரை அருந்தி.. பின் மரணமடைதல்)

காட்சி - திழல் மரம்

(தருமர் - திரௌபதி)

தருமர் : (திரௌபதியைப் பார்த்து) தேவியே! உன் முகவாட்டம் என்னை என்னவோ செய்ய கிறது. போன தம்பியரைக் காணவில்லை. என்ன அக்கிரமம் நடந்ததோ தெரியவில்லை.

திரௌபதி : வீமனும் போய் இன்னும் வரவில்லை என்றால் இதில் ஏதோ மாயம் நிச்சயம் உண்டு சுவாமி! எதற்கும் நான் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வரட்டுமா? எனக்கு அனுமதி கொடுங்கள்!

தருமன் : பெண்ணை அனுப்பிவிட்டுச் சோம்பி யிருக்கும் பேடியா நான்? பதிகளை இழந்த தவிப்பால் உனக்கும் என்ன கதைப்பது என்றே தெரியவில்லையா? உனக்கு வரும் ஆபத்தை நேரம் வரும்போது தைரியமாக எதிர்த்துக் தப்பித்துக் கொள்! வீரமாதா நீ அல்லவா? உன்னைத் தனியே இங்கு விடவோ, அனுப்பவோ எனக்கு இதயம் இல்லை. நாம் இருவருமே போவோம். புறப்படு!

திரௌபதி : அப்படியே செய்வோம். இங்கு தனியே இருப்பதற்கு மனம் ஒருநிலைப்படாது. உங்களுடன் வருகிறேன்.

காட்சி - குளக்கரை

நால்வரும் இறந்து கிடத்தல்.

குளத்தருகே இருவரும் சென்றடைதல்.. இறந்து கிடக்கும் நால்வரையும் பார்த்து அழுது புலம்புதல். பின் திரௌபதி மூர்ச்சையை ந்து மயங்குதல்.

தருமர் உடனே தண்ணீரை அள்ளிக் குடிப்பதற்கு கொடுக்க ஆயத்தமாகும்போது அசரீரி தோன்றுதல்.

அசரீரி : தர்மத்தின் தலைவனே! பொறுமையின் நிலைக்களனே! அறிவுச் சுடரே! தண்ணீரைக் குடிப்பதற்கு முன் என் கேள்விகளுக்கு பதில்

அளித்துவிடு. உன் தம்பியர்கள் போல் நீயும் மாண்டுவிடாதே! அறிவுக்கு வேலை கொடு; ஆபத்திலிருந்து தப்பலாம்!

தருமர் : அசரீரியே! நான் சகோதர பாசத்தாலும் தண்ணீர்த் தாகத்தாலும் தவிக்கிறேன். இதற்குள் இன்னொரு சோதனையா? தண்ணீர் விடாயினால் என் நாக்கு வறண்டு விட்டது. கதைப்பதற்கும் எனக்குச் சக்தி இல்லை. யோசிப்பதற்கும் மூளை இயக்கமின்றி இருக்கிறது. எப்படிப் பதில் கூறுவேன்?

அசரீரி : ஆபத்திலும் அறிவைப் பயன்படுத்து கிறவனே வீரன். உன் தம்பியர் பற்பல துறைகளில் அதிதிறமை பெற்றிருந்தும் அறிவைப் பயன்படுத்தத் தவறி விட்டார்கள். நீயும் அப்படி ஆகமாட்டாய் என நினைக்கிறேன்.

தருமர் : நான் தண்ணீர் குடித்தாலும் மரணம்; குடிக்காமல் விட்டால் தாகத்தினால் மரணம். ஆனபடியால் நீ கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் கூறிய பின் உயிர் இருந்தால் நீரைக் குடிக்கிறேன். நாங்கள் இல்லாமல் தேவியும் இல்லை. அவளும் அப்படியே மயக்கத்திலேயே கிடக்கட்டும்.

அசரீரி : அப்படி வா வழிக்கு! எனது கேள்விகளை அலட்சியம் செய்யாமல் பதில் கடந்த துணிந்துள்ள உன் அறிவை மெச்சுகிறேன்.

தருமர் : என்னைப் பற்றிப் புகழ் இது நேரம் இல்லை. தேவையும் இல்லை. மெச்சவும் வேண்டாம்;

கிச்சவும் வேண்டாம். நேரடியாகக் கேள்விகளுக்கு வாரும்.

- அசரீரி : அப்பாடா! இப்போதுதான் என் சந்தேகங்கள் தீரப்போகின்றன. இது எனக்கு மட்டுமல்ல. இந்த உலக மக்களுக்குமே உள்ள சந்தேகங்களைத் தீர்க்கும். (சரி.. குரலைக் கணைத்துக் கொண்டு, கேள்விகளுக்கு ஆரம்பமாதல்)
- அசரீரி : கதிரவன் உதயத்துக்கு ஆதாரமாக இருப்பது எது?
- தருமர் : பிரம்மம்
- அசரீரி : மனிதனுக்கு உண்மையான துணையாக இருப்பது எது?
- தருமர் : தைரியம்
- அசரீரி : மனிதன் ஆற்றல் பெறுவதற்கான சரியான வழி என்ன?
- தருமர் : அறிவிற் சிறந்த பெரியோர்களை.. அறிஞர்களை நெருக்கமாகக் கொண்டு, அவர்கள் அறிவுரைகளைக் கேட்பதன் மூலம் உண்மையான அறிவைப் பெறமுடியும்.
- அசரீரி : பூமியை விடக் கனமானது எது?
- தருமர் : தன் மக்களை மிக்க கருத்துடன் பேணி வளர்த்து உருவாக்கிவிடும் அன்னையின் உறுதிவாய்ந்த உள்ளம்.
- அசரீரி : வானத்தைவிட உயர்ந்தது எது?

- தருமர் : தந்தையாக இருப்பவரின் பொறுப்புணர்ச்சி
- அசரீரி : காற்றை விடச் சக்திமிக்க வேகம் எது?
- தருமர் : மனம்
- அசரீரி : புல்லைவிட அற்பமானது எது?
- தருமர் : காரணமற்றுத் தோன்றுகின்ற கவலை.
- அசரீரி : உலகம் முழுவதும் பயணம் செய்ய விரும்புவனுக்கு உற்றதுணையாக இருப்பது எது?
- தருமர் : சிரத்தையுடன் நன்கு கற்ற அவனது கல்வி
- அசரீரி : இல்லத்தில் ஒரு மனிதனுக்கு நம்பிக்கையான துணை எது?
- தருமர் : இல்லாள் எனப் பெயர் பெறும் அவனது மனைவி.
- அசரீரி : மிகப்பெரிய பாத்திரம் எது?
- தருமர் : பூமி. இதனுள் எல்லாமே அடங்குகின்றன.
- அசரீரி : மரணமடையும் நிலையில் இருப்பவனுக்குத் துணை எது?
- தருமர் : அவன் செய்த தானதருமங்கள்.
- அசரீரி : உண்மையான சுகம் எது?
- தருமர் : நல்லொழுக்கத்தின் மூலம் கிடைக்கக்கூடிய பயன்.
- அசரீரி : உலகில் அனைத்து மனிதர்களின் நண்பனாக இருப்பதற்குரிய வழி என்ன?
- தருமர் : கர்வத்தை விட்டுவிட வேண்டும்.
- அசரீரி : துயரம் மனதில் ஏற்படாமலிருக்க, என்ன செய்யவேண்டும்?

- தருமர் : மனத்திலிருந்து ஆசை, பொறாமை, சினம் என்பவற்றை அகற்றவேண்டும்.
- அசரீரி : நிகரற்ற செல்வந்தனாவது எப்படி?
- தருமர் : ஆசையை முற்றிலும் துறக்கவேண்டும்.
- அசரீரி : உலகத்தில் மிகவும் ஆச்சரியம் தரக்கூடியது எது?
- தருமர் : மரணம் என்பது வாழ்க்கையில் தவிர்க்க முடியாத ஒன்று என்பதை உணர்த்துவது போல் உயிர்கள் இறப்பதைக் கண்ணாற் கண்டும், தான் எதோ மரணமடையாமல் உலகில் நிரந்தரமாக வாழ இருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டு, சில மனிதர்கள் நடத்தும் அகங்கார வாழ்க்கைதான் உலகத்திலேயே பேராச்சரியம் தரக்கூடிய ஒன்று ஆகும்.
- அசரீரி : எனது கேள்விகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் சரியான பதில்களை அளித்து விட்டாய் தருமபுத்திரரே! உம்முடைய அறிவாற்றலைக் கண்டு பிரமிப்பு அடைகின்றேன். உனது அறிவுக்குப் பரிசாகத் தண்ணீர் குடிப்பதுடன், ஒரு சகோதரனை உயிர்பித்துத் தருகிறேன். எந்தச் சகோதரன் உயிர்பெற்று எழவேண்டும் என்று நீ விரும்புகிறாய்?
- தருமர் : (சிறிது ஆழ்ந்து யோசனை செய்தல்) அசரீரியே! நகுலன் உயிர்பெற்று எழுவதற்கு அருள்செய்ய வேண்டும்.
- அசரீரி : தருமபூபதியே! உன் தம்பியரில் மிகவும் சிறப்பான தகுதிபெற்ற வீமன், அர்ச்சுணன், சகாதேவன், ஆகியோரைவிட்டு, நகுலன்

உயிர்பிழைக்க வேண்டுமென ஏன்
விரும்புகின்றீர்?

தருமர் : அசரீரியே! உலகில் மனிதனைப் பாது
காப்பது தர்மமே தவிர, வீமன் அர்ச்சுனன்
போன்ற சாதாரண மனிதர்கள் அல்லர்.

அசரீரி : நன்றாகச் சொன்வீர் தர்மராஜாவே!

தர்மர் : உண்மையைத்தான் சொன்னேன். இதை
உலகம் இன்னும் புரிந்து கொள்ளவில்லை
யே. எனது தந்தைக்குக் குந்திதேவி, மாத்திரி
என இரு மனைவியர்கள் இருக்கிறார்கள்.
அவர்களில் குந்திதேவியாகிய என்
அன்னைக்கு மூத்த பிள்ளையாக இப்போது
நான் மிஞ்சி இருக்கிறேன். சிற்றன்னை தன்
பிள்ளை ஒன்றும் இல்லாவிட்டால் உயிர்
தாங்கமாட்டார். ஆனபடியால் சிற்றன்னை
யின் மகனான நகுலனை எழுப்பித்தர
வேண்டும் எனக் கேட்கின்றேன். எனது
அன்னைக்கு நான் மூத்தமகனாக உயிருடன்
இருப்பது போல், சிற்றன்னை மாத்திரியின்
மகன் உயிருடன் இருக்கவேண்டியதுதான்
தரும நெறியாகும். ஆகவே, நகுலன்
உயிர்பெற்றொழ வரமளிக்க வேண்டும்.

அசரீரி : (தருமரின் பதில்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்து)
தருமபுத்திரா! உன்னுடைய பட்சபாதமற்ற
நேர்மை உணர்வு என்னை மெய்சிவிர்க்க
வைக்கிறது. எனது அறிவுக்கண்ணை திறந்து
சந்தேகங்களைத் தீர்த்து வைத்தாய்.

உன்னுடைய தருமநெறிச் சிறப்பை இந்த உலகுக்கு உணர்த்தவே உமது தம்பிமாரை மரணமடையச் செய்தேன்.

இதோ! உன் தம்பியர் அனைவருமே உயிர் பெற்று எழுவார்கள். விரும்பியபடி நீரை அருந்தட்டும் அவர்கள். (உயிர் பெற்று உடல் அசைவுறுதல்)

தர்மர் : நன்றி! யட்சகனே! அசரீரியாகத் தோற்ற மளித்த அருட்தேவதையே! உன் அருள் எமக்கு என்றும் உதவட்டும். வனத்தில் தங்கி வசிக்கும் எங்களுக்கு உங்கள் பக்கபலம் வேண்டும்.

அசரீரி : அப்படியே ஆகட்டும். நீங்கள் உங்கள் இராச்சியத்தை மீண்டும் பெற்று, சிறப்புடன் ஆட்சி செய்து, சகோதர ஒற்றுமையையும் இந்த உலகுக்குக் காண்பியுங்கள்!

(அசரீரி மறைதல்)

(சகோதரர்கள் எல்லோரும் நித்திரைவிட்டு எழுவது போல் கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு எழுதல்)

சகோதரர்கள் : தர்மதேவதையே! அறிவால் ஆபத்தை வென்றீர்கள். உங்கள் சொல்லே எங்களுக்கு வேதம்!

தர்மம் கற்பிப்போம்!

சகோதர ஒற்றுமையை வளர்ப்போம்.

ஒற்றுமையே பலம்!

அவசர முடிவு அழிவின் ஆரம்பம் சிலம்பினால் வந்த வேதனை

பூம்புகார் பட்டினத்திலே, வணிகர் குலத்தில் உதித்த கோவலன், கண்ணகி என்ற பெயருடைய பத்தினிப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து சிறப்புடன் வாழ்ந்து வந்தான். காலங்கள் உருண்டோட கோவலனின் ஊழ்வினைப் பயன் உறுத்தவே, மாதவி என்ற நாடகக்கணிகையின் நாட்டிய அரங்கேற்றத்திற்குச் சென்று, தன்னைப் பறிகொடுத்து, தன் மனைவியின் நினைவிழந்து, மாதவியுடன் வாழத் தொடங்கினான்.

மாதவியுடன் ஆடிப்பாடித் திரிந்து, பொருளையெல்லாம் இழந்த பின்னரே கண்ணகியின் நினைவு அவனுக்கு வந்தது. தன்னை மறந்து திரிந்த கோவலன் பிழைப்பதற்கு வேறு வழி எதுவும் அறியாதவனாகி தன் தவறுகளை எல்லாம் உணர்ந்தவனாக அன்பு மனவையிடம் வெறுங்கையுடன் சென்றான்.

அவனை அவள் மன்னித்து, தன்னிடமுள்ள காற் சிலம்புகளில் ஒன்றைக் கணவனிடம் கொடுத்து, அதை விற்று, ஏதாவது தொழில் தேடி லாம் என்ற நம்பிக்கையில் பொற்கொல்லர் வீதியை நோக்கி அனுப்பி வைத்தாள்.

ஒன்றைக் காற் சிலம்புடன் சென்ற கோவலனை நினைக்கும் தோறும் கண்ணகிக்கு தீக்கனவுகள் ஏற்பட்டன. கோவலன் என்னவானான்? பதில் இந்நாடகத்திலே..

காட்சி -1

இடம் - இடையர்குலப் பெண்ணின் வீடு
பாத்திரங்கள் - கண்ணகி - இடைக்குலமாது மாதரி

கண்ணகி : மாதரிப் பெண்ணே! எனக்கு இனத் தெரியாத ஒரு பயமாக இருக்கிறது. எனது கணவனுக்கு என்ன நடந்ததோ தெரியவில்லை? நேற்றிரவு தீக்கனா கண்டேன். காற்சிலம்பு விற்றுப் பொருள் தேடி வருகிறேன் என்று கூறிச் சென்றவரை இன்னும் காணவில்லை.

மாதரி : நீங்கள் இப்படி ஏன் பதட்டப்படுகிறீர்கள்? உங்கள் கணவர் கோவலன் என்னிடம் உங்களை அடைக்கலம் தந்துவிட்டு, திரும்பி வருவேன் என்றும், கவனமாக உங்களைப் பார்க்கும்படியும் சொல்லிச் சென்றார். மனம் சோர்வடைய வேண்டாம் அம்மா!

(சற்றுத்தள்ளிப் போய் நின்று) - ஐயோ! கடவுளே! இன்று காலையில் ஊர்மக்கள் குளக்கரையில் கூறிய செய்தியை எப்படி இவளுக்குச் சொல்வேன்? கோவலன் வெட்டப்பட்டு இறந்த கதையை நான் கூறி, இவளது பதட்டத்தையும் சோகத்தையும் எவ்வாறு நான் என் கண்களாற் பார்ப்பேன். ஐயோ! நீதி தேவதையே!

கண்ணகி : இன்று காலையிலேயே என் உள்ளம் நடுங்க ஆரம்பித்துவிட்டது. என் கணவர் இதுவரை வரக்காணவில்லை. அவருக்கு ஏதோ துன்பம் ஏற்பட்டுவிட்டது போற் தோன்றுகிறது.

நீங்கள் வெளியே போய் - ஊர்மக்கள் யாராவது இவரைப்பற்றிச் சொல்கிறார்களா? எனக் கேட்டுவாருங்கள்!

(கண்ணீரோடு அழுது கேட்டல்)

மாதரி : (அவளும் கவலையோடு தேம்பி அழுது) ஏதோ சதி நடந்திருக்கிறது. எப்படி உங்களுக்குச் சொல்வேன். மனதைத் திடமாக்கிக் கொள்ளுங்கள். குது நடந்திருக்கிறது. அநீதி நடந்திருக்கிறது. மன்னன் மாளிகையில் களவு போன கோப்பெருந்தேவியின் சிலம்பைக் கோவலன் திருடிவிட்டான் என்று குற்றம் சாட்டி, அரசனின் காவலர்கள் உன் பதியைக் கொன்றுவிட்டார்கள். தாயே! என்னால் இதற்கு மேலும் கூறமுடியவில்லையே! என் செய்வேன்?

கண்ணகி : (அழுதாள் - வீழ்ந்தாள். துடிதுடித்தாள்) என் கணவன் எங்கே? என் கணவன் கள்வனா? சிலம்பைத் திருடினாரா? தவறே செய்யாத என் கணவனைக் குற்றவாளியாக்கியது யார்? ஆராயாமல் இந்த முடிவை எடுத்த மன்னனிடம் நீதி கேட்பேன். என் கணவன் கள்வன் அல்லன் என்ற உண்மையை உலகறியச் செய்வேன். நீதியிலிருந்து தவறிய பாண்டியனின் தவற்றை அவனுக்கு உணர்த்துவேன். நீதி தேவதையே நீ எங்கு மறைந்து போனாய்? உனக்கும் என் நிலை புரியவில்லையா?

மாதரி : கண்ணகி அம்மையே! உன் கணவன் கள்வன் அல்லன். இவ்வாறு ஆராயாமல் அவனைக் கள்வன் என்ற இவ்வரை தீயுண்டு

அழித்துவிடும் என்று அசரீரி கேட்டேன். ஊர்மக்களும் இதைக் கேட்டார்கள் மாதே! பொறுமையாயிரு! வினைப்பயன் இப்படி ஏதோ நடந்துவிட்டது. மனதைத் தேற்றி ஆறுதலாக எம்மோடு இருங்கள்! உங்களை நானும் எனது மகனும் ஒரு குறையும் இல்லாமல் பார்ப்போம்.

கண்ணகி : நீங்களும் ஒரு பெண் அல்லவா? என் வேதனை உங்களுக்குப் புரியவில்லையா? கணவன் இல்லாமல் எனக்குத் ஒரு வாழ்வா? இது தீருமா? (மற்ற சிலம்பைக் கையில் எடுத்து) நான் மன்னர் அவைக்குச் சென்று, எனது கணவன் திருடியதாகக் கூறிய சிலம்பொன்று கோப்பெருந்தேவியின் சிலம்பல்ல, என்பதை நிரூபிக்கப் போகின்றேன்.

காட்சி - 2

இடம் - தெருவீதி

பாத்திரங்கள் - இரண்டு வழிப்போக்கர்கள்
(கண்ணகி பாண்டியன் அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லல்)

ஒருவர் : செம்பொன்னால் செய்யப்பட்ட சிலம்பினைக் கையிலேந்தி மதுரை மாநகரத்தினை நோக்கி ஒரு பெண் தெய்வம் வந்து விட்டதோ?

மற்றவர் : இந்த நிலவுலகத்தை எல்லாம் குளிரவைக்கும் தன்மை பொருந்திய வீரமரபினனான பாண்டியனின் ஆட்சியில் ஒரு பெண்ணுக்கு இப்படி ஒரு களங்கம் வந்ததா?

- ஒருவர் : எனக்கும் புரியவில்லை. எமக்கும் என்ன நடக்குமோ தெரியாது.
- மற்றவர் : துன்பம், வறுமை, கஸ்டம் என்றால் என்னவென்று தெரியாமல் இதுவரை வாழ்ந்து வந்தோம். அப்படி இருக்கும்போது ஏன் இப்பெண் இப்படித் தோற்றம் அளிக்கிறாள்?
- ஒருவர் : வெண்கொற்றக் குடையை உடைய பாண்டியனின் நீதி சரிந்து விட்டதோ? அரசியல் அழிந்ததோ! என்ன கொடுமையோ? பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்.
- மற்றவர் : சரி... வா... நமக்கேன் வீண்கதை போவோம்.

காட்சி - 3

(வெட்டுண்டு இறந்த கோவலனைக் கண்டு புலம்பல்)

- கண்ணகி : ஐயகோ! ஐயகோ!! தெய்வமே! இதற்காகவா ஒற்றைச் சிலம்புடன் உங்களை அனுப்பி வைத்தேன்? நாயகனே! நீங்கள் காலையில் வாங்கித் தந்த மல்லிகைப்பூ என் தலையில் இன்னும் வாடவில்லையே. (மல்லிகைப் பூவைப் பிடுங்கி எறிதல்) ஐயோ! உங்கள் முகமோ வாடிவிட்டதே. உங்கள் கட்டுடல் வெட்டுண்டு போவதற்குக் காரணம் என்ன? நான் படும் வேதனையை ஒருமுறை பாரும் ஐயா! துக்க சாகரத்தில் என்னை மிதக்க விட்டுப் போக எப்படி மனம் வந்ததோ?

கதிரவனே! நீயும் இந்தக் கொடுமையைப் பார்த்து மறைந்து போகிறாயா? உனக்கும் என்நிலை புரியவில்லையா? நான் அரசனிடம் செல்கிறேன். நீதி கேட்பேன். என் கணவன் கள்வன் அல்லன் என்பதை நிரூபிக்க இதோ மாளிகைக்குச் செல்கின்றேன்.

காட்சி -4

இடம் - அரண்மனை அந்தப்புரம்
பாத்திரங்கள்: கோப்பெருந்தேவி - தோழி

தோழி : கோப்பெருந்தேவியே! பகைவர் மனம் நடுங்கும் மாவீரன் பாண்டிய மன்னனின் பட்டத்தரசியே! என்றுமே வாடாத உங்கள் மலர்வதனம் இன்று வாடியிருக்கிறதே. மனதில் ஏதோ வெறுமை குடிகொண்டது போல் தங்கள் நயனங்கள் தெரிவிக் கின்றனவே. என்ன நடந்தது கூறுங்கள்! இக்கணமே. உங்கள் முன்னேயும் பின்னேயும் உங்களைத் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும் என்னை அறியாமல் என்ன விபரீதம் தங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ளது? மறைப்பு எதுவும் வேண்டாம் மகாராணியாரே!

கோப்பெருந்தேவி

: தோழியே! என்னுயிர் போன்றவனே! என் தாயைப் போன்றவனே! உன்னிடம் மறைக்க எனக்கு எதுவும் இல்லை. ஆனா... அதை நினைக்கப் பயமாக இருக்கிறது!

தோழி : எதை நினைக்க... மன்னன் போருக்கு ஆயத்தம் செய்கிறாரா? இல்லை... மக்கள் நிம்மதி இழந்துள்ளார்களா? இல்லையே! நாட்டில் மக்கள் சந்தோஷமாகவும் வளமாகவும் வாழ்வதைக் கண்டு நானே பெருமைப்பட்டேன். மக்கள் வளம் சிறந்து உவகையில் மிதக்கிறார்களே. உங்களுக்கு ஏதாவது?...

கோப்பெருந்

தேவி

: ஒ... அதை எப்படிச் சொல்வது? பயமாக இருக்கிறது. நேற்றிரவு கூடாத கனவொன்று கண்டேன். தோழி! நேற்று இரவு அதை எண்ணித் துயில் கொள்ளாது உழன்றேன். நம் மன்னனின் வெண்கொற்றைக் குடையுடன் செங்கோலும் சாய்ந்து வீழக் கனவு கண்டேன். அரண்மனை வாயிலில் உள்ள ஆராய்ச்சி மணி நடுநடுங்கி ஒலித்தது. இது மட்டுமன்றி சூரியனை இருள்வந்து மூடுவதையும், வானத்திலிருந்து நட்சத்திரங்கள் விழுந்தன போலவும், பொல்லாத ஒரு தீக்கனா கண்டேன். என்ன நடக்குமோ தெரியாது? இவை எல்லாம் எதன் அறிகுறியோ நான் அறியேன்.

தோழி

: இவை எல்லாம் வெற்றுக்கனவுகள், கனவுகள் எல்லாம் நிகழ்வுகளாகப் பலித்ததை நான் என் வாழ்நாளிற் கண்டதில்லை. வீணாக மனதை அலையவிடாமல் மகிழ்ச்சியுடன் இருங்கள்! யாவற்றையும் மறந்து விடுங்கள்! "சில உண்மையான சம்பவங்

களைக் கனவென மறந்திடுக" எனக்கூறி வாழும் இந்த வையகத்து வாழ்க்கையிலே, நீங்கள் கனவையே கண்டு நினைவு தடுமாறுவதைப் பார்த்தால் எனக்கு வேடிக்கையாகவும் இருக்கிறது. அதேவேளை வேதனையாகவும் இருக்கிறது. உங்கள் மன்னனின் செங்கோலாட்சிக்கு ஒரு நாளுநம் விழ்ச்சி இல்லை.

கோப்பெருந்

தேவி

: என்னவோ இது நடக்கும் போல எனக்கு ஒரு பிரேமை ஏற்படுகிறது. என் கூந்தலில் இருந்த மலர்மாலை புழுதியில் வீழ்ந்து கசங்கியது போலவும் அக்கனவில் கண்டேன். இதைச் சொல்லவும் முடியாமல் மெல்லவும் முடியாமல் தவித்து உன்னிடம் இப்போது உரைக்கின்றேன். மன்னனுக்கு ஏதும் வந்துவிடப்போகிறதோ?

தோழி

: என்னவோ? என் அறிவுக்கு எட்டியவரை உங்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னேன். ஆனால் உங்கள் மனமோ அலைகடல் துரும்பாகத் தத்தளிக்கிறது. உங்களுக்குத் தேறுதல் உரைபகர்ந்திட என்னை அலட்சியப்படுத்துகிறீர்கள். நீங்கள் கண்ட தீக்கனா பற்றி அரசரிடம் எதுவும் கூறவேண்டாம். அரசரும் மனமுடைந்த விடுவார். அரசியே! யோசித்துச் செயற்படுங்கள்! உங்கள் நிலையைப் பார்த்தால் என்னுரைகளும் செவிடன் காதுல் ஊதிய சங்குபோல் இருக்கிறது. இனி உங்கள் இஷ்டம். நான் வருகிறேன்.

கோப்பெருந்

தேவி

: இல்லை... இல்லை என்னால் இத்துன்பத்தை ஜீரணிக்க முடியவில்லை. அதை யோசிக்க யோசிக்கத் தலையே வெடித்து விடும் போல இருக்கிறது. இக்கணமே அரசரிடம் கூறி நான் ஆறுதல் பெறுவதோடு இக்கனவின் பலன்களைக் கணித்துக் கூறும்படி சோதிடர்களுக்கும், காலக்கணிப்பாளர்களுக்கும் உத்தரவிடும்படி மன்னனிடம் வேண்டுவேன். சாஸ்திர வல்லுனர்கள் இக்கனவுகளுக்கு ஏதும் பிராயச்சித்தம், வேண்டுதல்கள், செய்யச் சொன்னால் அதைச் சீக்கிரமே செய்யவேண்டும்.

தோழி

: தங்கள் யோசனைப்படி செய்வதானால் நான் என்ன செய்யமுடியும்?

காட்சி-5

இடம் - அரண்மனை

பாத்திரங்கள் : 1. பாண்டிய மன்னன்,

2. கோப்பெருந்தேவி, 3. வாயிற்காப்போன், 4. கண்ணகி.

கோப்பெருந்

தேவி

: மன்னவரே! என்னுள்ளத்தில் அமர்ந்தவரே! எனக்குச் சொல்லப் பயமாக இருக்கிறது. சொல்ல முடியாமலும் உள்ளதே. எமது அரண்மனையின் ஆராய்ச்சி மணி என்றுமே இல்லாதவாறு அலறி ஓலமிடுவது போன்ற கூடாத கனவு கண்டேன். காலையில் பல தீய சகுனங்களும் எனக்குத் தென்பட்டன.

பாண்டிய

மன்னன் : அப்படியா? தேவி! பயம் கொள்ளற்க! நாம் இருக்க நீ ஏன் கலங்குகிறாய்?..

(கண்ணகி அரண்மனை வாயில் வந்து.. வாயிற்காப்போனுடன் கோபத்தோடு கதைத்தல்.)

கண்ணகி : வாயிற் காப்போனே! அறிவும் அறமும் அற்ற அரசனின் வாயிற்காப்போனே! கணவனைப் பறிகொடுத்த கைம்பெண், கண்ணகி என்பது என் பெயர். இதைப்போய் உன் அரசனிடம் அறிவிப்பாய்!

வாயிற்

காப்போன் : அப்படியே செய்கிறேன். பெண்ணே!

கண்ணகி : சீக்கிரம் போ! விடயத்தைச் சொல்!

வாயிற்

காப்போன் : (அரசனிடம் சென்று) பொதியை மலையை உடைய மன்னவனே வாழ்க! செழியனே வாழ்க! வேந்தே! நீதி தவறாத செங்கோல் மன்னா! ஒற்றைச்சிலம்புடன் தலைவிரி கோலத்துடன் சீற்றம் கொண்ட மங்கை ஒருத்தி நிற்கிறாள். அவள் பத்திரகாளி அல்ல, மகிடாகூரனின் மார்பைக் கிழித்த பத்திர காளியும் அல்ல, உள்ளம் எரிமலையாகக் குமுற கையிலே ஒரு பொற்சிலம்புடன் கணவனை இழந்த கைம்பெண்ணாகி வாசலிலே கோபாவேசத்துடன் நிற்கிறாள்.

மன்னன் : அப்படியா விடயம்? அப்பெண்ணுக்கு என்ன நடந்தது? அதை இப்போதே நான்

நீக்குவேன். துன்பத்தைப் பறக்கச் செய்வேன்.
ஒரு பெண்ணுக்கு அநீதியா என் நாட்டில்?
அவளை உடனே இங்கு கூட்டிவா! விரைந்து
செல் காவலா!

(கண்ணகியைக் காவலன் அழைத்து
மன்னன் முன்னே வரல்)

மன்னன் : நீரொழுகும் கண்களைக் கொண்டவளே!
உனக்குவந்த துன்பம் என்ன? நீ யார்?
போன்ற விபரத்தைச் சீக்கிரம் சொல்.
மடமாதே!

கண்ணகி : (சீற்றத்துடன்) ஆராயும் தன்மையற்ற
மன்னனே! உன்னிடத்தில் சொல்லி உன்
தவறை உணர்த்தவே உன்னை நாடி வந்தேன்.
என் துயரினை வடிவாகக் கேள்!

சிறப்புப்பல கொண்டவனும், தேவர்கள்
வியக்கும்படி புறா ஒன்றின் உயிரைக்
காத்தவனும், தம் மாளிகையில் கட்டுவித்த
ஆராய்ச்சிமணியின் ஒலி கேட்டு, பசுவின்
துயர் கண்டு, தன் மகனைத் தேர்க்காலில்
இட்டுக் கொன்றவனும் வாழ்ந்த புகார்
நகரம்தான் எனது ஊர்.

மன்னன் : (பொறுமையிழந்து) புகார் நகரத்தின்
மன்னர் பரம்பரை எனக்குத் தெரியும். நானும்
அவ்வழி செல்பவன்தான். உமது துயரத்தைச்
சொல் பெண்ணே! சீக்கிரம்.

கண்ணகி : சீக்கிரம்... சீக்கிரம் என்று அவசரப்படுகிறீர்!
அதனால் தான் இப்போது விபரீதம் நடந்
துள்ளதோ! பிழைக்க வழி தேடி என்

கணவன் உன் மதுரை மாநகரம் வந்தார். என் காற் சிலம்புகளில் ஒன்றை விற்றுத் தொழில் தேட எண்ணம் கொண்டு இங்கு வந்தபோது, உன்னால் ஆராயாமல் அவசரப்பட்டுக் கொல்லப்பட்ட கோவலன் மனைவியே நான். கண்ணகி என்பது என் பெயர்.

மன்னன் : அந்தக் கள்வனின் மனைவியா நீ? ஏன் இப்படி சீற்றம் கொள்கிறாய்? நான் நீதி தவறவில்லை. பெண் தெய்வம் போன்றவளே! ஒரு கள்வனைக் கொல்வது குற்றமில்லையே. அவனை விட்டால் இந்த ஊர் மக்களுக்கு எவ்வளவு கெடுதி செய்வான்? மக்கள் துன்பப்படுவார்கள் அல்லவா? எனவே அவனைக் கொல்வதே அரசநீதி. என்பதை நீ அறியாதவளா?

கண்ணகி : தெளிவற்ற மன்னனே! தேரா மன்னா! செப்புகிறேன் கேள். கள்வனைக் கொல்லுதல் குற்றமில்லை என்பதை இந்தக் கண்ணகியும் அறிவாள். அறியாமல் நீ உன் மதி மயக்கத் தாலோ மங்கையரின் மயக்கத்தாலோ நிரபராதி ஒருவரைக் குற்றவாளியாக்கியது மாத்திரமன்றி. அவரைக் கொன்றும் விட்டாய். உனது அரசு ஒழிக! உனது செங்கோல் வீழ்க! உனக்கு இந்த மணி முடி பொருத்தம் அல்ல. எல்லாவற்றையும் கழற்றிவிடு!

மன்னன் : மங்கையே! வாயில் வந்தபடி பேசாதே! பெண் என்றபடியால் பொறுத்திருக்கிறேன். அதுவே என் செங்கோலின் தன்மைக்குச்

சான்று. உன்னுடைய இகழ்மொழிகள், சாபங்கள், எனக்கு எதுவும் செய்துவிடாது. காரணம் நீதி வழுவாத மன்னன் யான்.

கண்ணகி : அப்படியா? அது நிஜமா? நிறுத்து! உன்னைப் பற்றிய புகழ் வார்த்தைகளை! அறநெறி மறந்த கொற்கைப் பதி வேந்தே! என் கணவன் கையிலிருந்து சிலம்பைப் பறித்து, அவனைக் கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்தது போல் பிடித்து, மரணதண்டனை அளித்த மன்னனே! உன் நீதி எங்கே? எனது புலம்பல் எங்கே? உண்மை எங்கே? என்று இப்போது பார்க்கப் போகிறாய்.

மன்னன் : உண்மை என் பக்கம் இருக்கும்போது. உன்னிடம் நான் எதைப் பார்ப்பது பெண்ணே!

கண்ணகி : கோப அனலை மூட்டாதே வேந்தா! சொல்வதைக் கேள்! எனது கணவன் கொண்டு வந்த காற்சிலம்பின் பரல்கள் மாணிக்கத்தால் செய்யப்பட்டவை. நான் கூறுவது பொய் என்றால் இதோ பார்! இந்தச் சிலம்பும் மாணிக்கத்தால் ஆனது. (எனக் கூறி சிலம்பை எறிய மாணிக்கப்பரல் சிதறுதல்.)

மன்னன் : (பதற்றம் அடைந்தவனாக ஏக்கத்துடன்) காவலா! கோப்பெருந்தேவியின் மற்றொரு காற்சிலம்பை இங்கே கொண்டு வா!

காவலன் : இதோ கொண்டு வருகிறேன் வேந்தே! (உடனே சென்று சிலம்பைக் கொண்டு வந்து) மன்னவா! இதோ தேவியின் சிலம்பு.

நன்றாகப் பாருங்கள்! இந்தப் பெண் இப்படி ஏமாற்றுகிறாள். கள்ளி!

கண்ணகி : நாவை அடக்கு! கூலிக்கு மாரடிப்பவனே!

மன்னன் : கொண்டு வா இங்கே! இந்தச் சிலம்பை நானே உடைத்து அப்பெண்ணுக்குக் காண்பிப்பேன்... (எனக்கூறி சிலம்பை எறியும் போது... முத்துக்கள் சிதறுதல்)

ஆ... என்னுடைய சிலம்பு முத்துக்களால் ஆன பரல்களைக் கொண்டதே. ஐயோ! நான் தவறு செய்து விட்டேன். என் செங்கோல் சரிந்தது. நான் இனிப் பிழைக்க மாட்டேன். பொற் தொழிலாளி கூறிய சொல்லை நம்பி, ஆராயாமல் நீதி வழங்கிய பழிச்சொல்லுக்கு ஆளாகி விட்டேன். என் பரம்பரையை மாக படுத்திவிட்டேன். நான் ஒரு அரசனா? இல்லை, இல்லை! நான் அரசனே அல்ல! நான்தான் கள்வன்! பாண்டிய நாட்டு மன்னர்களின் ஒப்பற்ற ஆட்சி என்னிடம் மாகபட்டது.

கெடுக என் ஆயுள்! ஒழிக என் ஆயுள். கூற்றுவனே என்னை அழைத்துச் செல்!

(மயங்கி வீழ்ந்து இறத்தல்)

தேவி : (மன்னன் நிலை கண்டு) நான் ஏன் இப்பூமிக்குப் பாரமாக வாழவேண்டும்? என் கணவன் பிரிந்தபின் என் உடலில் உயிர் ஏது? கணவனை இழந்த பெண்ணுக்கு வேறு புகலிடம் இல்லை. மன்னவா! நானும் உங்களுடன் வருகிறேன். அவரைத்தேடி

நானும் செல்வேன். மன்னா! மன்னா!
(சோர்ந்து வீழ்ந்து உயிர் பிரிதல், மன்னன்
மேல் வீழ்ந்து)

கண்ணகி : என் உயிர் போன்ற கணவனைக் கொன்ற
இந்த நாடு தீக்கிரையாகட்டும்! அக்கினி
பகவானே! அறம் தவறிய நாட்டை அழித்து
விடு! உன் தீயின் நாக்குகளால் சாம்பலாக்கி
விடு! அந்தணர், அறவோர், பசுக்கள்,
கற்புடை மகளிர், முதியோர், குழந்தைகள்
தவிர்ந்த தீயதன்மை படைத்தோரை உனக்கு
இரையாக்கு அக்கினியே!

(கண்ணகியின் சாபத்துக்கு அக்கினி
அடிபணிய மதுரை தீக்கிரையாதல்)

- தீபரவுதல் -

தமிழ் தாண்டவத்தார்

- ஒருவர் : என்ன தாண்டவத்தார்! களைத்துச் சோர்ந்து வருகிறீர்கள்?
- ததாண்டவத்தார் : என்ன தம்பிமார் செய்வது? சரியான வேலை. பலகைத்தொழிற்சாலையில் மாய்ந்து போட்டு வாறன்.
- மற்றவர் : என்ன? பல கைத்தொழிற்சாலையில் ஒரே நேரத்தில் வேலை செய்து விட்டு வருகிறீர்களா? அது எப்படி முடியும்?
- ததாண்டவத்தார் : தம்பி! நான் சொன்னது பலகை... பலகைத்தொழிற்சாலை. பல கைத்தொழிற்சாலையை நான் சொல்லவில்லை.
- ஒருவர் : அப்படியா விடயம்? அதை நீங்கள் மரத்தொழிற்சாலை என்று சொன்னால் எமக்கு விளங்கி இருக்குமே.
- ததாண்டவத்தார் : நீங்கள் அப்படி மாற்றாமல் இரண்டு சொற்களையும் அறிந்து வைத்திருங்கள்! சொற்களஞ்சியம் கூடும். அதுதான்.
- ஒருவர் : அது சரி அண்ணே! பிராமணர் 'கள்' சாப்பிடுவார்களா? அது எங்கள் சமயத்துக்கு இழுக்கு அல்லவா? அங்கே பாருங்கள்!

பிராமணர் கள்சாப்பிடும் இடம் என
பலகையில் எழுதியுள்ளார்கள்.

த.தாண்ட
வத்தார்

: மடப்பயல்கள்! தமிழைக் கொண்டு பிராமணர்களையும் மாகபடுத்தியுள்ளார்கள். அரைகுறைப் பண்டிதர்கள். பிராமணர்கள் எனச் சேர்த்து எழுதவேண்டியதைப் பிரித்து, பிராமணர் கள் எனப் பிரித்து எழுதியுள்ளார்கள். இவர்கள் எல்லாரும் தமிழைக் கொல்லப் பிறந்தவர்கள்.

மற்றவர்

: அன்று ஒரு கல்யாணவீட்டில் நல்ல விருந்து படைத்தார்களாம். நீங்களும் சென்றீர்களா? விருந்து நன்கு உண்டார்களா?

த.தாண்ட
வத்தார்

: ஒ. ஒ. ஒ உண்டேன்! உண்டேன்! உண்டேன்!

மற்றவர்

: என்ன மூன்று தரம் உண்டேன், உண்டேன், உண்டேன் என்று சொல்கிறீர்கள்? நல்லாக வயிறு முட்ட வெளுத்து வாங்கியிருக்கிறீர்கள். என்ன?

த.தாண்ட
வத்தார்

: ஒம் தம்பி! அதை ஏன் பேசுவான்? நான் அந்தச் சாப்பாட்டுக்காக தள்ளுண்டேன். நெருக்குண்டேன்; அடியுண்டேன். இதைத் தான் நான். ஐயோ! உடம்பு நோகிறது. உண்டேன், உண்டேன்... என்றேன்.

ஒருவர்

: அப்படியா? விடயம். பாவம் நீங்கள். தெரியாமல் மாட்டுப்பட்டுப் போனீர்கள்.

தூ... தூ... தூ (என்று துப்பிவிட்டு) அங்கே பாருங்கள். அந்தா பாருங்கள்! நான் துப்பிய எச்சில் அந்த மதிலில் பட்டிட்டுது... பார்த்தீர்களா? நான் கெட்டிக்காரன் தானே! என்னைப் பற்றி என்ன நினைத்தீர்கள்?

த.தாண்ட

வத்தார்

: என்ன கெட்டிக்காரன் நீ... எதில் கெட்டிக்காரன் நீ... சொல்லும் பார்ப்பம்.

ஒருவர்

: அங்கே பாருங்கள்! "துப்பப் படாது" என்று எழுதியிருக்கிறது. தூ... தூ... என்று நான் துப்பினன். அது அந்த எச்சில் பட்டிட்டுது பார்த்தீர்களா?

த.தாண்ட

வத்தார்

: அட கடவுளே! துப்பக் கூடாது என்பதை "துப்பப் படாது" என்று அந்த அறிவிலிகள் எழுதி வைக்க நீயும் துப்பிப் பார்த்துவிட்டு "பட்டிட்டுது" என்று சொல்கிறாய். என்ன கொலை இது?

மற்றவர்

: இது சரி! தமிழ்த் தாண்டவத்தாரே எனக்கு கொஞ்சநாளாகச் சீனி வருத்தம் கூடி விட்டது. அதற்கு என்னென்ன சாப்பாடுகளை நான் தவிர்க்க வேண்டும் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?

த.தாண்ட

வத்தார்

: ஓ. தெரியுமே! முட்டை கோழி ஆகாது. அது உமக்கு கொழுப்பு... ஆனால் மீன் கருவாடு ஆகும்.

மற்றவர் : என்ன?... என்ன...? முட்டை தானே கோழி ஆகிக் குஞ்சு ஆகும். இதென்ன புதுசாக இருக்கிறது. எப்படி கோழி ஆகாது என்று சொல்வீர்கள். மீன் கருவாடாக வரும். அது சரிதான். ஏன் முட்டை கோழி ஆகாது என்கிறீர்கள்? முட்டை பொரிச்சு குஞ்சாகி; பின் கோழி ஆக வரும்.

த.தாண்ட

வத்தார்

: அட தம்பி! ஆகும் என்றால் ஒத்துப் போகும் அல்லது பொருந்தும் என்ற பொருளையும் தரும். இது தமிழின் சிறப்பு. உனக்கு இதெல்லாம் எப்படித் தெரியப் போகிறது? அதாவது முட்டை கோழி உனக்கு ஒத்துக் கொள்ளாது; அதாவது ஆகாது. மீன் கரு வாடு சாப்பிடலாம். அது உனக்கு ஆகும். ஒத்துப்போகும். என்பதையே சொன்னேன். இனி அப்படியே சாப்பிடு! எல்லாம் சரியாக வரும். ஒகே!

ஒருவர்

: அது சரி தமிழ்த்தாண்டவத்தார்! ஏன் உங்கள் நெற்றி வீங்கி இருக்கிறது?

த.தாண்ட

வத்தார்

: அதை ஏன் கேட்கிறீர்கள்? அன்று என் நண்பர் ஒருவரின் வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். அப்போது அவருடைய மனைவி நான் அருந்துவதற்குப் பால் கொண்டு வந்து தந்தார். அப்பாலின் மேல் ஆடை மிதந்திருந்தது. அதைப் பார்த்து நான் அழகான தமிழில் மேலாடையை எடுத்து விடுங்கள் என்று சொன்னேன். அப்படிச் சொன்னது

தான் தாமதம்; அவள் ஏதோ மாறி விளங்கி கையிலிருந்த தட்டத்தால் எறிந்து விட்டாள். அது என் நெற்றியில் பட்டுவிட்டது: அது தான் இந்த வீக்கம்!

மற்றவர் : இனிமேல் அழகு தமிழ், இலக்கணத்தமிழ், செந்தமிழ் என்று உங்கள் தமிழ் விநோதத்தைக் காட்டினால் இப்படியும் நடக்கும். இன்னும் வேறு வேறும் நடக்கும். (எங்கோ பார்த்துவிட்டு) அங்கே பாருங்கள்! விதண்டாவதத்தார் வருகின்றார். அவரும் ஏதோ அடிபிடிப்பட்டு பயத்துடன் ஓடி வருகிறார் போலத் தெரிகிறது.

தாண்ட

வத்தார்

: என்ன பதற்றம் விதண்டாவதத்தாரே? என்ன நடந்தது?

மற்றவர்

: ஓ. ஓ அப்படிப் போலத்தான் தெரிகிறது. சேட்டு; வேட்டி எல்லாம் கிழிந்து இருக்கிறது. சொல்லுங்கள்! என்ன நடந்தது? அந்தக் சந்திக்கடையில் ஆட்களும் கூடி நிற்கிறார்கள். ஐயோ! நெற்றியில் இரத்தமும் வருகிறது.

விதண்டா

வதத்தார்

: எப்படி நான் சொல்ல? ... எங்கட வீட்டில் விளக்கு கொளுத்த லாம்பெண்ணை இல்லை என்று கடைக்குப் போனேன். காசும் என்னிடம் கொஞ்சம் தான் இருந்தது. கடைக்காரரின் மனைவியும் அங்கிருந்தார். நான் கடைக்காரரிடம் கொஞ்சலாம் பெண்ணை தாநீங்களா? என்று கெஞ்ச

லாகக் கேட்டேன். உடனே கடைக்காரர்
“என்ன திமிர் உனக்கு?” என்று என்னை
மொத்து மொத்தென்று மொத்திவிட்டார்.

ததாண்ட

வத்தார்

: நல்ல காலம் உம்மை உயிரோடு விட்டு
விட்டார்கள். கொஞ்சம் லாம்பெண்ணை
தாறீர்களா? என்று கேட்காமல் கொஞ்ச
லாம் பெண்ணை என்று பகுதி... விசுதி
புரியாமல் பிரித்துக் கதைத்தால் இப்படி
விபரீதம் வரும். தமிழைத் திருத்தமாகக்
கதைக்கப் பழகவேண்டும்.

விதண்டா

வத்தார்

: எனக்குத் தெரிந்த தமிழைத்தானே நான்
பேசுவேன். நான் என்ன உங்களைப்போல
பண்டிதனா?

ஒருவர்

: அதுவும் சரிதான். நீங்கள் உங்கள்
வாதங்களைக் காட்டுங்கோ! இந்த மக்களும்
கேட்கட்டும். நான் போய் வாறன்.

ததாண்ட

வத்தார்

: உங்கள் உடம்பில் இவ்வளவு காயம் வர
அடித்துவிட்டார்களே. இந்தக் காயம்
மாறுவதற்கு உடனடியாக ஆநெய்யும்
பூநெய்யும் சாப்பிட வேண்டும். நாள்தோறும்
இப்படிச் செய்தால் உடல் தேறும்.

விதண்டா

வத்தார்

: என்ன ஆணையா? என்ன பூணையா?
இதென்ன உளறுகிறீர்கள். மனிதர்கள்
இதைச்ச சாப்பிடுவதா? உங்களுக்கு என்ன
மேதாவிக் காய்ச்சல் பிடித்துவிட்டதா?

தாண்ட

வத்தார் : உளறவில்லை நான். உனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையே. ஆநெய் என்றால் பசுப் பாலில் இருந்து கிடைக்கும் நெய். பூநெய் என்றால் பூக்களிலிருந்து கிடைக்கும் சுத்தமான தேன். இது இரண்டையும் உமது சாப்பாட்டோடு சேர்த்துக் கொண்டால் உடம்பு தேறுவதுடன் ஆரோக்கியமாகவும் இருக்கும்.

விதண்டா

வத்தார் : அப்படியா விடயம்? நல்லதாய்ப் போய் விட்டது. அப்படியே செய்கிறேன். அது சரி! உங்களிடம் சில கேள்விகளைக் கேட்டு உங்கள் தமிழ்த்தாண்டவச் செருக்கை அடக்கலாம் என நினைக்கிறேன்.

தாண்ட

வத்தார் : (கோபத்துடன் முகம் மாறி) ஆ- அப்படியா? அப்படி ஒரு துணிவா? அல்லது ஆசையா? கேளும்! கேளும்!

விதண்டா

வத்தார் : இது உங்களுக்குத் தெரியும். என்றாலும் கேட்கிறேன். பூனைக்கு எத்தனை கால்?

தாண்ட

வத்தார் : இதென்ன கேள்வி? பூனைக்கு நான்கு கால்... இது எல்லோருக்கும் தெரியுமே. இதுவா கேள்வி?

விதண்டா

வத்தார் : அதுதானே பார்த்தேன். உங்களுக்கு எல்லாம் தெரியுமா என்று- தமிழ் விளையாட்டுத்தான்

தெரியும். இது அதோட கணக்கு மூளையும் வேணும். பூனைக்குப் 16 கால் தெரியுமா?

தாண்ட

வத்தார் : எப்படிப் பதினாறு கால் உண்டு? நான் ஒரு போதும் காணவில்லையே.

விதண்டா

வதத்தார் : அது உங்கள் தவறு. கணக்கைக் கேளும். நான்கு கால் எத்தனை? அதாவது நான்கு காற் பங்கு எத்தனை பங்கு?

தாண்டவ

வத்தார் : 1 பங்கு அதாவது ஒன்று.

விதண்டா

வதத்தார் : இதே போல் 16 தரம் 1/4 எத்தனை எனப் பாருங்கள்.

தாண்ட

வத்தார் : ஓஓ. 16 கால்... வந்து... வந்து... நான்கு ஆகும்.

விதண்டா

வதத்தார் : அதைத்தானே நான் பூனையின் காலை காற்பங்குகளாகப் பகுத்துச் சொன்னேன். அது உங்களுக்குப் புரியவில்லையே. இதை விடுங்கோ! இனி இன்னுமொன்று! அரைவாசி மொட்டையாக உள்ளவருக்கு 5000 தலைமயிர் உள்ளது என்றால் முழு மொட்டையாக உள்ளவருக்கு எவ்வளவு தலைமயிர் இருக்கும்?

தாண்ட

வத்தார் : இதுவா? அரைமொட்டைக்கு 5000 தலைமயிர் என்றால் முழுமொட்டைக்கு 10,000 தலைமயிர் இருக்கும்?

விதண்டா

வதத்தார் : ஐயோ! இவ்வளவு தானா உங்கள் புத்தி? சும்மா தமிழ்ச் சொற்கள் உங்கள் வாயில் தாண்டவமாடினாற் போதாது. கொஞ்சம் மூளையையும் பயன்படுத்தவேண்டும். முழுமொட்டைக்கு எங்கே ஐயா தலைமயிர் இருக்கும்? முழுமொட்டை என்ற சொல்லின் பொருளைப் புரியாமல் கணக்குப் பார்க்கிறீர்கள். இனி அடுத்த கேள்வி. ஒரு ஆற்றங்கரையில் ஐந்து கற்குவியல் இருந்தன. திடீரென பெரிய அலை ஒன்று வந்து மூன்று கும்பிகளை அள்ளிச் சென்று விட்டது. மிகுதி எத்தனை?

தாண்ட

வதத்தார் : ஐந்து குவியலில் மூன்று போனால் மிகுதி இரண்டு ஆகும்.

விதண்டா

வதத்தார் : எப்படி ஐயா? ஒரு பெரிய அலை வந்தால் இரண்டை விட்டுப் போகும். எல்லாவற்றையும் அல்லவா அள்ளிக் கொண்டு போய்விடும். இது தெரியவில்லையே.

தாண்ட

வதத்தார் : என்ன விதண்டாவதத்தாரே என் மூளையைக் கலக்குகிறீர்? இத்துடன் நிறுத்து!

விதண்டா

வதத்தார் : இன்னொரு கேள்வி. கடலுக்கு நடுவில் என்ன இருக்கிறது?

தாண்ட

வதத்தார் : கடலுக்கு நடுவில் தண்ணீர்தான். அல்லது ஆழம் தான் இருக்கும். வேறென்ன இருக்கும்?

விதண்டா

வத்தார்

: இல்லையே. கடலுக்கு அதாவது கடல் என்ற சொல்லுக்கு நடுவில் 'ட' என்ற எழுத்து இருக்கிறது. முன்னுக்கு க. இறுதியில்... ல்... இடையிலே. ட ... உள்ளதல்' லவா?

தாண்ட

வத்தார்

: தமிழ்த்தாண்டவத்தாராகிய என்னுடன் விளையாடுகிறீரா? உமது செருக்குத்தான்.

விதண்டா

வத்தார்

: இறுதியாக; உங்கள் வழிக்கே வந்து நான் ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன். குயில் கூவும். மயில் அகவும், ஆந்தை அலறும். கிளி பேசும். காகம் என்ன செய்யும்?

தாண்ட

வத்தார்

: மிக நல்லது. இவ்வளவும் அறிந்து வைத்திருக்கிறீர். காகம் கரையும். அறிந்து வைத்திரு!

விதண்டா

வத்தார்

: கரையுமா? கரைவதற்கு காகம் சீனியா? உப்பா? புரியவில்லையே.

தாண்ட

வத்தார்

: காகத்தின் ஒலியை இப்படித்தான் சொல்வது தமிழ்மொழி மரபு. கேள்வி கேட்டால் எல்லாவற்றுக்கும் பதில் கிடையாது. முன்னோர் மரபை நாமும் பின்பற்ற வேண்டும். அது தான் நியதி.

விதண்டா

வதத்தார் : குட்டி போடும் அஃறிணைப் பொருள் எது? சொல்லுங்கள் பார்ப்பம்.

தாண்ட

வத்தார் : அஃறிணைப் பொருள் எப்படி குட்டி போடும்? இது இயற்கைக்கு மாறானதே. அப்படி இவ்வுலகத்தில் எதுவும் இல்லை. ஏன் அறிவுக்கு எட்டாத ஒன்று. நீயே சொல்லு!

விதண்டா

வதத்தார் : அப்படி வாங்க வழிக்கு! தெரியாது என்று ஒப்புக் கொண்டு விட்டீர்கள். உங்களைப் பாராட்டுகிறேன். குட்டி போடும் அதிசயப் பொருள் பணம் என்ற சடப்பொருள் தான். இது தெரியாமல் இவ்வளவு காலம் வாழ்ந்து வாழ்நாளை வீணாக்கி விட்டீர்களே. தமிழ்-தமிழ் என உங்கள் நேரத்தையும் அறிவையும் அதற்குள் செலவழிக்காது உலக அறிவையும் படிக்கவேண்டும் தாண்டவத்தாரே! இறுதியாக ஒரு கேள்வி. மனிதர்களிடம் இருக்கிற ஒன்று வானத்திலும் இருக்கிறது. அது என்ன?

தாண்ட

வத்தார் : புரிவில்லையே!... (தலையைச் சொறிதல்.)

விதண்டா

வதத்தார் : உங்களுக்கு மதியிருந்தாற்தானே. அதுதான் மதி. புத்திக்கும் சந்திரனுக்கும் மதி என்று பெயர் உண்டு. என்று உங்களைப் போல அறிவுஜீவிகள் தானே கூறிவைத்தார்கள்.

இதையும் மறந்து விட்டீர்களே!
வல்லவனுக்கு வல்லவன் இருக்கிறான்.
எல்லாம் தெரியும் என்ற கர்வம் இருக்கக்
கூடாது. இனியாவது கர்வத்தை அடக்கப்
பழகுங்கள் ஐயா!

த.தாண்ட

வத்தார்

: நானும் தற்பெருமையில் இருந்தேன்.
யானைக்கும் அடி சறுக்கும். உண்மை..
உண்மை. நான் வருகிறேன். மீண்டும்
சந்திப்போம்.

முதலாளி கந்தசாமி நகைச்சுவை

காட்சி -1

- கந்தசாமி : வணக்கம்! வாங்க! வாங்க!!
- மற்றவர் : வணக்கம்! சீ... என்ன வெயில்... ஆனால் உங்களைக் கண்டவுடன் என்மனம் ஆனந்தப்படுகிறது சுவாமி.
- கந்தசாமி : என்ன விஷயம்? புரியவில்லையே சொல்லும்! சொல்லும்!!
- மற்றவர் : நான் உங்கள் புகழைக் கேள்விப்பட்டு, அயலூரிலிருந்து வந்திருக்கிறேனுங்க. இங்கு எங்கேயாவது தங்கி உங்களிடம் வேலை கேட்கலாம் என்று வந்தேனுங்க. நீங்க நல்ல முதலாளி என்று கேள்விப்பட்டேனுங்க. அதுதான்..
- கந்தசாமி : உம்மைப் பார்த்தவுடன் எனக்கும் ஒரு இழுப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. உம்மைப்போல ஒரு ஆணைத்தான் நானும் தேடிக்கொண்டு இருக்கிறான். சரி... சரி... இதில உட்கார்...
- மற்றவர் : அது சரிங்க! முதலாளி! முதலில எனக்கு இங்கு எங்காவது தங்க வீடு கிடைக்குமா? அதற்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள் சுவாமி!

- கந்தசாமி : (திகைத்து..) என்ன? நீ பார்த்தால் ஏழையாக இருக்கிறாய்! எனக்குத் தெரிந்தவரையில் இங்கே எங்கும் தங்கவீடு கிடையாது.
- மற்றவர் : இப்படிப் பெரிய முதலாளி நீங்க. இவ்வளவு பெரிய ஊரில தங்க வீடு கிடையாது என்று சொல்லுநீங்க. எனக்கு வியப்பாக இருக்கு துங்க.
- கந்தசாமி : என்ன வியப்பு? இந்த எனது ஊரில கல்வீடு, ஓலை வீடு, மண்வீடு, கொட்டில் வீடு, ஓட்டு வீடு, மாடிவீடு, மண்வீடு, என்றுதான் இருக்கின்றன. ஆனால் தங்கவீடு இங்கு இல்லை. அப்படிச் செல்வம் கொழிக்கும் ஊரில்லை இது. புரிந்து கொள்.
- மற்றவர் : முதலாளி! உங்க மூளை அபாரமாக வேலை செய்திட்டுதுங்க. நான் இங்கு தங்குவதற்கு ஒரு வீடு கிடைக்குமா? என்றுதான் கேட்டேன். தங்கத்தால் செய்த வீடு இருக்கிறதா என்று கேக்கேல்லைங்க முதலாளி. புத்திசாலியான முதலாளிங்க நீங்க!
- கந்தசாமி : சும்மா என்னைப் பற்றிப் புகழாமல் இரும். எனது திறமையையும் புத்தியையும் கேட்டு, இந்த ஊர் மூக்கில கை வைக்கும். பரவாயில்லை நீர் இங்கேயே தங்கிவேலை செய்யலாம்... அது சரி... உன் பெயர்?
- மற்றவர் : “கோவிந்தன்” என் பெயருங்க. எல்லா வேலையும் செய்வனுங்க. வீடு கூட்டிப் பெருக்குவேன், கடையில் சாமான் வாங்குவேன், குழந்தைகளைப் பராமரிப்பேன், நீங்க

என்ன சொல்லுநீங்களோ, அதை அப்படியே செய்வேனுங்க. பாரதியார் சாமிக்குக் கிடைத்த சேவகன் மாதிரி எல்லாம் குறிப்பறிந்து செய்வேனுங்க.

கந்தசாமி : அதேதான், பாரதியாரின் சேவகன் கண்ணன் போல, எனக்கு நீ வந்திருக்கிறாய். நல்லது... நல்லது.

மற்றவர் : நான் எதுக்கும் பயப்படமாட்டேனுங்க. நல்ல துணிவுக்காரன் என்று என்னைச் சொல்லுவாங்க. நம்முடைய ஆத்தா அடிக் கடி சொல்லுவா... "கோவிந்து" முன்பின் யோசிக்காமல் துணிவோடு எல்லாத்தையும் செய்து போடுவான் என்று. ம்..ம்.. அவவும் இந்த உலகத்தைவிட்டுப் போய்விட்டா. பாவம்!

கந்தசாமி : நீ... பேய்... ஆவி... பூதம் என்றதைப் பார்த்திருக்கிறாயா? அதுக்கும் பயம் இல்லையா?

கோவிந்தன் : என்னங்க பயம்? அதோட எல்லாம் பழகி இருக்கிறேனுங்க.

கந்தசாமி : (பயத்துடன் அலறி) ஆ... அப்படியா? எங்கு பார்த்தனீர்? சொல் கோவிந்தா! நீ துணிந்த ஆசாமிதான்.

கோவிந்தன் : என்னங்க! பயப்படுகிறீங்க.. எண்ணையில் போட்ட பப்படம் மாதிரி படபடக்கிறீங்க. நான் சமைக்கும்போது சோறு கொதிக்கும் போது, பிட்டு, இடியாப்பம் ஆக்கும் போதும், எத்தனைமுறை ஆவியைப் பார்த்திருக்கிறேன். எத்தனை தரம் அதால குடும்

வாங்கியிருக்கிறேனாங்க... நீங்கள் என்னவோ
அதிசயமாய் கேட்கிறீங்க.

கந்தசாமி : இதுவா நீ பார்த்த ஆவிகள்! உன் துணிவைப்
போகப் போகப் பார்ப்போம். இப்ப
எனக்குப் பசிக்கிறது. என்னுடைய வீட்டுக்
காரி சொப்பிங் எண்டுபோனா. அவளையும்
காணவில்லை. நீயும் களையாக இருக்கிறாய்.
வா! சாப்பிடுவோம்! பயப்படாமல் வா! இனி
உன்னுடைய வீடு மாதிரிதானே வா...

காட்சி-2

இடம் - வீடு

ஐஜமானி - மலர்விழி, கோவிந்தன்

மலர்விழி : கோவிந்தா! கோவிந்தா! வீட்டு வேலை
களைச் செய்துபோட்டு வா! பக்கத்தில்
உள்ள டொக்ரரிடம் போய், எனக்குத் தலை
நரைக்குது என்று மருந்து வாங்கி வருவோம்.
வா!

கோவிந்தன் : தலை இல்லைங்க. தலைமுடி என்று
சொல்லுங்கம்மா.

மலர்விழி : ஓ... இவர் ஒரு பண்டிதர்... தலை என்றால்
விளங்கேல்லையோ...

கோவிந்தன் : ஓம் அம்மா! உங்கட வடிவான முகம்.
அழகான தலை. நட்சத்திரம் போல கண்கள்,
பிறைபோல நெற்றி, நடுவிலே சந்திரன்
போல குங்குமப் பொட்டு, வெண்முகில்
போன்ற தலைமுடி... பார்க்க அசிங்கமாத்
தான் இருக்கு அம்மா.

மலர்விழி : நீ நல்லாக என்னைக் கவனிச்சு இருக்கிறாய். உண்மைதான். அவருக்கு என்னை டொக்டரிடம் கூட்டிப்போக நேரம் இல்லை. நீ துணையாய் வாவன். சில நேரம் ஆஸ்பத்திரியில் மறிச்சால் அதுதான். (பயத்துடன்)

கோவிந்தன் : மறிச்சால் என்ன? தங்கவேண்டியதுதானே. நான் வீட்டையும், ஐயாவையும் பார்த்துக் கொள்ளவேணுங்க. பயப்படாதையுங்கோ.. ஏன் பயப்படுறீங்க? நான் எனது ஊரிலுள்ள எல்லா ஆஸ்பத்திரியிலும் இருந்திருக்கிறேனுங்க. பயம் எதுவும் இல்லை. பல், மூக்கு, முறிவு, தகர்வு, பிரசவம் என்று எல்லா மருத்துவமனைப் படுக்கையிலும் படுத்திருக்கிறேனுங்க...

மலர்விழி : என்ன...? பிரசவ ஆஸ்பத்திரியிலுமா?

கோவிந்தன் : ஓ... ஓ... ஆத்தோவோடு இருந்தேனுங்க. அங்கதானே நான் பிறந்தேனுங்க.

மலர்விழி : அப்படியா? நீ ஒரு வித்தியாசமான ஆள்தான் கோவிந்தா!

(தந்தி பெல் அடித்தல் - கிறீங் - கிறீங்க.)

மலர்விழி : கடிதக்காரன் பெல் அடிக்கிறான். போய்க் கடிதத்தை வாங்கிக் கொண்டு வா!

(கடிதக்காரன் தந்தியைக் கொடுத்துச் செல்லல்.)

கோவிந்தன் : அம்மா! தந்தி வந்திருக்குங்க... என்ன செய்தியோ? பாருங்க அம்மா! என்ன என்று.. வாசியுங்க.!

மலர்விழி : இஞ்ச கொண்டா! தந்தியைப் பார்ப்பம்!
(பதட்டத்துடன் பிரித்துப் பார்த்து) எங்க
அப்பா இன்று சாயங்காலம் வாறாராம்.
இந்தச் செய்தியை ஐயாவிட்ட எட்டிச்
சொல்லிப் போட்டு ஓடி வா. டொக்ரரிட்ட
நாளைக்குப் போவம்.

கோவிந்தன் : சரிங்க.. தாங்கம்மா தந்தியை... கொண்டு
போய் ஐயாவிட்ட காட்டுறன்.

காட்சி-3

இடம் - கடை

முதலாளி - கந்தசாமி, கோவிந்தன்

கந்தசாமி : கோவிந்தா! என்ன ஓடி வாறாய்? மூச்சு
இரைக்கிறது. என்ன நடந்தது? அம்மாவுக்குச்
சுகமில்லையா?

கோவிந்தன் : ஐயா! ஐயா!! தந்தி வந்தது...

கந்தசாமி : என்ன...? தந்தியா? காட்டு! என்ன செய்தி?
கொண்டா கெதியா?

கோவிந்தன் : (சிரித்துக்கொண்டு) உங்கள் மாமனார்
இண்டைக்குச் சாயங்காலம் வர்றார்.
உங்களை வேலை கிலை என்று நிற்க
வேண்டாமாம். சீக்கிரம் வரும்படி அம்மா
சொல்லி அனுப்பி இருக்கிறாங்க.

கந்தசாமி : இதைச் சொல்ல இப்படி மூச்சுவாங்க ஓடி
வந்தனியா? ஆறுதலாக வந்து அமைதியாகச்
சொல்ல வேண்டியதுதானே! அவசரப்
படாமல் பதட்டம் இல்லாமல் நிதானமாகச்
சொல்லவேணும்.

கோவிந்தன் : சரிங்க ஐயா! இனி அப்படியே செய்கிறே
னுங்க. நீங்க சொல்லுற மாதிரி எதுவும் இனி
தட்டாமல் செய்வன் சாமி!

காட்சி -4

இடம் - வீடு

மலர்விழி - கோவிந்தன்

மலர்விழி : கோவிந்தா! இண்டைக்கு வெள்ளிக்கிழமை.
நீ குளிச்சிட்டு மாட்டில பாலைக் கறந்து
செம்பில ஊத்திவை. பிறகு போய் அர்ச்
சனைக்கு தேங்காய், பழம்பூ வாங்கி வா...
5-மணி போல கோயிலுக்குப் போகவேணும்.

கோவிந்தன் : எங்கம்மா.. தேங்காய் பழம்பூ வாங்குவது?

மலர்விழி : அந்த ஆலடிச் சந்தையில் எல்லாம் வாங்க
லாம். கெதியாப் போய்வா! இந்தா காசு...
(இடும்பில் முடிச்சிலிருந்து எடுத்துக்
கொடுத்தல்.)

கோவிந்தன் தேங்காயை வேண்டி... பின்
வாடிய பழைய பூக்களைத் தேடி வாங்கி ஒரு
பையில் போட்டுக் கொண்டு வருதல்.)

கோவிந்தன் : அம்மா! இந்தாங்க! தேங்காய் பழம்பூ...
வாங்கி வந்திட்டன்.

மலர்விழி : (பையைப் பார்த்துவிட்டு) அட இழுவே!
வாடிய பூவை உனக்குத் தந்து ஏமாத்திப்
போட்டாங்களே! பெரிய கெட்டிக்காரன்
என்றாய். பழைய பூக்களோடு வந்து
நிற்கிறாயே. உனக்கு மூளை இல்லையா?

கோவிந்தன் : மூளை இருந்ததுங்க! அம்மா ஏன் பழைய வாடிய பூக்களை வேண்டிவரச் சொன்னாங்க என்று, பிறகு புதிய பூக்களை வாங்குவம் என்று நினைச்சன்... அப்படிச் செய்யக் கூடாது. அம்மா சொன்ன மாதிரியே செய்யவேண்டும், விலைகுறைவு என்று நீங்கள் அதை வாங்கச் சொல்லி இருப்பீர்கள் என்றும் என்ற மூளை வேலை செய்ய இந்த பழம் பூக்களை வாங்கியாந்தேன்.

மலர்விழி : அட கடவுளே! பழம்பூக்கள் என்று சொன்னதை நீதானே பிழையாக விளங்கிக் கொண்டாய். பழமும் பூக்களும் தான் நான் வாங்கிவரச் சொன்னேன்! நீ இப்படிப் பழைய பூவுடன் வந்து நிற்கிறாய். நான் என்ன பெரியும் செய்யப் போறேனா? அங்கால கொண்டு போய் மாட்டுக்குப் போடு... அல்லது உன் கழுத்தில மாலை யாய்ப்போடு... போ...

கோவிந்தன் : மன்னிச்சிடுங்க! சொன்னதைச் செய்திடுவன் நான். குதுவாது அறியேன். அதனால் தான் ஐயாவுக்கு என்னைப் பிடிச்சது.

மலர்விழி : சரி... சரி... போ வேலையைப்பார்! (அங்கு ஒருபக்கம் எட்டிப்பார்த்து விட்டு) தண்ணீர் தொட்டியிலிருந்தும் வழிவது கண்டு.)

ஐயோ! தண்ணிப்பைப் உடைந்து நிப்பாட்ட ஏலாமல் தண்ணீர் இடுகிறது. தொட்டியும் நிரம்பிவிட்டது. கோவிந்தா! ஐயாவிடம் ஓடிப்போய் சொல்லி மெக்கானிக்கரோ றிப்பையரோ ஆரையோ வரச் சொல்லு!

ஓடு! ஓடு!! ஐயாவையும் கூட்டிக்கொண்டு
வா!

(கோவிந்தன் நடந்து செல்லுதல், நாலு
பக்கமும் பராக்குப் பார்த்தபடியும் செல்லல்)

காட்சி -5

இடம் - கடை முதலாளி - கந்தசாமி, கோவிந்தன்.

(கடைக்கு முன்னே நின்று எல்லாவற்றையும் சுற்றி
ஆறுதலாக ஒரு முறை பார்த்தல்.)

கோவிந்தன் : (சிரித்துக்கொண்டு) ஐயா! எப்படி
இண்டைக்கு சுமாராக நடந்துதா?

கந்தசாமி : ஓ-- அது எல்லாம் பரவாயில்லை. கொஞ்சம்
அமளிதான். நீ ஏன் இங்கு வந்தனீ?

கோவிந்தன் : (கடையில் உள்ள பொருட்களை
ஆவலுடன் வாயுறப் பார்த்துக்கொண்டும்,
சிரித்துக் கொண்டும்) அம்மா அனுப்பி
வைச்சாங்க.

கந்தசாமி : ஏன்? என்ன விடயம்? சொல்லு! ஏதாவது
அவசரமா? என்னவாம்? அம்மாவுக்கு ஏதும்
சுகமில்லையா?

கோவிந்தன் : அப்படி ஒண்டும் இல்லை. அம்மா நல்ல
சுகமாக இருக்காங்க. உங்கட பிள்ளைகளும்
சுகமாக ஸ்கூலுக்குப் போயிருக்கிறாங்க.

கந்தசாமி : (கோபத்துடன்) பின்னே ஏன் அம்மா
இஞ்சை அனுப்பிவைச்சவா? எனக்கு கனக்க
வேலை இருக்கு. சொல்லு!

கோவிந்தன் : (நிதானமாக, ஆறுதலாக, சிரித்தமுகத்துடன்)
 அது... பாத்ரூம்... பைப் குழாய் உடைந்து...
 தண்ணீர் ஆறுபோல "சல சல" என்று ஓடிக்கொண்டிருக்கு. மகாவரி கங்கையின் வேகமே இதுக்குத் தோத்திடுமுங்க. அம்மாவும் குளிக்க என்று ஆயத்தமாக இருக்கிறா. கெதியா, ஓடிப்போய் உங்களிட்ட சொல்லும் எனச்சொல்லி அனுப்பினவா. ஆனால் நீங்கள் தானே எந்தவிடயத்தையும் ஆறுதலாக நிதானமாக... ஐ மீன் அவசரப்படாமல் சொல்லவேணும் என்று சொன்னீங்க... அம்மா கெதியாகப் போகச் சொன்னாலும்... நீங்கள் அண்டைக்கு சொன்னமாதிரியே செய்கிறேனுங்க. உங்களில் அந்தளவு விகவாசம் எனக்கு.

கந்தசாமி : (கோபத்துடன்) விகவாசமா?... உன்னால எனக்கு எல்லாம் மோசம். ஓடு வீட்டுக்கு! தண்ணியை திருகோணமலைக் கடலுக்குள் திருப்பு முட்டாள்! மகாவரிகங்கையாம், உன்னை வேலைக்கு எடுத்ததுக்கு என்னால் செருப்பால் அடிக்க வேணும்.

கோவிந்தன் : உங்களையா? நான் அடிக்கமாட்டேனுங்க. நான் செருப்பும் போட்டுக் கொண்டு வரல்லைங்க ஐயா!

கந்தசாமி : பாவம் என்று பார்த்த என்னைக் கம்பி எண்ண வைக்காத கோவிந்தா! நீயும் உன்னுடைய வேலையும் வேண்டாம். இந்தா இவ்வளவு நாளுந் வேலை செய்த காக... 500 ரூபா. நான் வேறு ஆளைப் பார்க்கிறேன்.

இதைக் கொண்டு எங்காகிலும் வேலை வாங்கு.

கோவிந்தன் : உங்களை விட்டு... நான் எங்கே போவேனுங்க. நன்றியுள்ள நாய் போல உங்களைச் சுத்தி சுத்தி வருவேனுங்க... ஏசினாலும் அடித்தாலும் உங்களைவிட்டுப் போகமாட்டேனுங்க! அந்தளவு நன்றி எனக்கு. நான் ஏதாவது ஒரு வேலை வாங்கிக் கொண்டு உங்களிடம் வருவேன். போறேனுங்க...

கந்தசாமி : போய்த்தொலை. விட்டது சனியன்.

காட்சி - 6

இடம் - வீடு

மலர்விழி - கந்தசாமி

கோவிந்தன் : அம்மா! அம்மா!! ஐயா! ஐயா!! முதலாளி... முதலாளி! நான் கோவிந்தன் வந்திருக்கிறேனுங்க. காசு தேவையில்லை. எனக்கு உங்க அன்பு தான் தேவை. உங்களிடமே தங்கப் போறன் சாமி!

மலர்விழி : (பக்திவசப்பட்டு...) அரோகரா! அரோகரா!! கோவிந்தன் குமரவேள் ஆகிவிட்டான். கையில் வேலுடன் காட்சி தருகிறான். என்னே தரிசனம்! முருகா! முருகா! முத்துக் குமரா! எம் வீடு தேடி வந்ததே நாம் செய்த பாக்கியம்! எங்கே பிள்ளைகள்? வாணீ! கஸ்தூரி! காய்த்திரி! அரவிந்தன்! அம்புஜன்! எல்லோரும் ஓடி வந்து கும்பிடுங்க! கும்பிடுங்க!!

- கந்தசாமி : (கவலையாக பக்தியுடன் முகம்மாறி) என்ன கோவிந்தன்! உன் கோமாளிக் கோலம்? என்ன சந்நியாசி ஆகப் போகிறாயா? நான் ஏசிவிட்டேன் என்றும் துரத்திவிட்டேன் என்றும் கவலையால இப்படி பழனியாண்டி ஆகப்போறாயா? என்னை மன்னிச்சு விடு! மனதில எதையும் வைத்திருக்காதை.
- கோவிந்தன் : இல்லைங்க ஐயா! நான் வேடம் கீடம் எதுவும் போடல்லை. நீங்க சொன்னதையே தட்டாமல் இப்பவும் செய்து வந்திருக்கிறேன். உங்களில் அப்படி விசுவாசம் எனக்கு. நீங்க 500 ரூபா தந்து ஏதாவது வேலை பார்த்து எடுக்கும்படி சொன்னீங்க.
- கந்தசாமி : (ஆமோதித்து) ஒ... ஒரு வேலை ஏதாவது தேடி உன் சீவியத்தைப் பார் என்று சொன்னான் தான். அது உண்மைதானே!
- கோவிந்தன் : நீங்க 500 ரூபா தந்து வேலை வாங்கும்படி சொன்னதால நான் நேரே இரும்புக் கடைக்குப் போனான். அந்தக் கடையில் ஒரு வேலை தரும்படி கேட்டன். அந்தத் தொழிலாளி சுடச்சுட பத்தரை மாற்று இரும்பில இந்த வேலைச் செய்து தந்தார். இந்த வேலுக்கு 300 ரூபா தான் கேட்டவர். நான் தான் இந்த வடிவான வேலைப் பார்த்து விட்டு, இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு எனக்காகச் செய்து தந்திருக்கிறார் என்று 500 ரூபாவையும் கொடுத்திட்டன். நீங்கள் வேலை வாங்கும் படி சொன்னீங்க. அதையே இப்பவும் தட்டாமல் செய்திருக்கிறேனாங்க.

தப்பாக இருந்தா மன்னிச்சிடுங்க... அம்மா!
(மலர்விழியைப்பார்த்து)

மலர்விழி : (காசத்தாள்களை நீட்டி) இந்தா இந்தக்
காசைக் கொண்டு வேலை வாங்காமல்,
இரண்டு கழுதைகளை வாங்கி நீ வேலை குடு
கோவிந்தா! அதுகள் தான் உனக்குச் சரி...
உன்னால நான் பட்ட தொல்லைகள்
ஏராளம்! போ! உலகத்தைப் படித்து
உன்னைத் திருத்திக் கொண்டு வா!
முடிந்தால் இங்கு வேலை பார்க்கலாம்.

கோவிந்தன் : நான் வாரேனுங்க.. (செல்லுதல்)

மலர்விழி : என்ன நீங்க. (சுந்தசாமியைப் பார்த்து)
கோவிந்தனுக்கு பரிதாபப்படுறீங்களா?
சும்மா மூளையை அலட்டிக்காதீங்க. இவன்
போனால் நாளை இன்னொருவன். ம்.. ம்.
இப்பதான் தலையிடி தீர்ந்துது..

வைத்தியசாலை

பாத்திரங்கள் - வைத்தியர் (திசோக்) தாதி - (நிலாணி)
 நோயாளிகள் - (மகிந்தன், சிந்துஜா, சந்தீப்) ஜேர்மன்
 மொழிபெயர்ப்பாளர் (மயூரன்)

- வைத்தியர் : குட் மோகன்! (குட் மோர்ணிங்!) யாரைப் பார்க்கவேணும்? உங்களுக்கு என்ன வருத்தம்? (Wer ist nun von euch der Patient?)
- மொழிபெ : குட் மோகன்! டொக்டர்! எனக்கு வருத்தம் இல்லை. இவருக்கு வீல் கிறங் (கடுமையான வருத்தம்) அதுதான் இவரை மிற்பிறீங்கன் (சுட்டிக்கொண்டு வந்தேன்) செய்தனான்.
- நோயாளி : என்னவாம் டொக்டர்? என்ன கதைக்கிறார்? (எனக் கேட்டுக் கொண்டு நிலத்தில் இருத்தல்)
- வைத்தியர் : மேலே இருங்கோ! கதிரையில் இருங்கோ! (setzen Sie sich doch)
- மொழிபெ : ஆருக்கு வருத்தமாம்? எனக்கோ வருத்தம் என்று கேட்கிறார்?
- நோயாளி : வருத்தம் யாருக்கு என்று ஆட்களைப் பார்க்கத் தெரியவில்லையா? இந்த டொக்டருக்கு. எப்படி டொட்ராக வந்தாரோ தெரியாது.

- வைத்தியர் : (ஆச்சரியத்துடன் அவர்களைப் பார்த்து) என்ன உங்களுக்குள்ளே கதைக்கிறீர்கள்? (Woruber unterhalten Sie sich denn die ganze zeit?)
- மொழிபெ : ஒன்றும் இல்லை. (கார் நிக்ஸ்ந்) இவருக்குத் தான் கிறங் (வருத்தம்) மெடிக்கமென்ற் (மருந்துகள்) தருவீர்கள் என்று கேட்கிறார்?
- வைத்தியர் : இவருக்கு என்ன வருத்தம்? முதல் சோதிக்க வேண்டும். (Was fehlt ihm denn? Wir müssen ihn untersuchen.)
- மொழிபெ : இவருக்கு வீல் (கடுமையான) காய்ச்சல், சரியான (heat, vomit,) அதோட (Kopfschmerzen, Stomach burning) வின்ரர் வந்தால் உடல் நடுக்கம். Many ills.) தமிழ், ஆங்கிலம், ஜேர்மன் மொழிகளைக் கலந்து கதைத்தல்) (மொழிகள் அரைகுறையாகத் தெரிந்த மொழிபெயர்ப்பாளர்)
- வைத்தியர் : எவ்வளவு காலமாகக் காய்ச்சல்? (வீ லாங்க வ்பீபர்?) (Wie lange hat er Fieber gehabt?)
- மொழிபெ : (நோயாளியைப் பார்த்து) எவ்வளவு நீளமான காய்ச்சல்? எவ்வளவு காலமாகக் காய்ச்சல் என்று கேட்கிறார்?
- நோயாளி : ஒரு கிழமையாகக் காய்ச்சல். அதோட பதியும் இல்லை. என்று சொல்லு.
- மொழிபெ : டாக்டர்! இவருக்கு கைன் குங்கர். (பசி இல்லை) இவருக்கு ஒரு வோகவாகக் (கிழமையாகக்) காய்ச்சலாம்.

- வைத்தியர் : அப்படியா? கையைத் தாரும் பார்ப்போம். சுகரியாகச் சுடுகிறது. எத்தனை கிராட்டில் காலையில் காய்ச்சல் இருந்தது? (Bitte reichen Sie mir ihr Arm. Es ist eine hohe Temperatur. Wie viel Grad was es heute Morgen?)
- நோயாளி : (விளக்கம் இல்லாமல்) எத்தனை சுரட்டா? நாங்கள் என்ன இவரிடம் நகையா விற்க வந்திருக்கிறோம்.
- வைத்தியர் : (என்ன இருவரும் இப்படித் தொண தொண என்று பேசித் தொலைக்கிறீர்கள்? எனக்காக எத்தனை நோயாளிகள் வெளியில் காத்திருக்கிறார்கள். (Wieso reden Sie ununterbrochen unter sich? Ich habe noch andere Patienten.)
- நோயாளி என்ன சொல்கிறார்? ஏதோ கனக்கக் கதைக்கிறார் இவர். என்னவாம்?
- மொழிபெ. : வெளியில் கன ஆட்கள் காத்திருக்கினமாம்.
- நோயாளி : அது எங்களுக்கும் தெரியும்தானே. நாங்கள் வரும்போது பார்த்தோம். ரிப்ரொப் ஆக வாய்க்கு, கண்ணுக்கு எல்லாம் பூசி வெளிக் கிட்டு வந்திருக்கிறார்கள். வருத்தக்காரர் மாதிரியா தெரியுது?
- வைத்தியர் : இவர் ஏன் தலையைச் சொறிஞ்சுபொண்டு இருக்கிறார்? தலையில் பேன் இருக்கா? ஒருக்கா பார்ப்போம்.
- (Warum kratzt er sich die ganze Zeit an seinen Kopf? Hat er etwa Lause? Lassen Sie mich mal schauen.)

நோயாளி என்ன? என்ன? லொய்ஸ? லூஸ்
என்கிறாரா?

மொழிபெ. : இல்லையடா மச்சான்! நீ தலையைச்
சொறிகிறாய். உனக்கு லொய்ஸ.. இல்லை.
இல்லை. பேன் இருக்கா என்று கேட்கிறார்.

நோயாளி : எப்படியோ அதையும் கண்டு பிடிச்ச
விட்டார் இந்த டொக்டர்.

மொழிபெ : உனக்கு பேன் இருக்காடா?

நோயாளி : ஓம் மச்சான்! தலைமயிரை இப்படி
வளர்த்திட்டன். அதனால் பேன் முட்டை
இட்டுக் குஞ்சும் பொரிச்ச இருக்கு.

மொழிபெ : நாசாமாய்ப் போச்சு. உன் தலையைக்
காட்டாத! தலையில கை வைச்சியெண்டால்
உன் கையை டாக்டருக்கு முன்னாலேயே
உடைச்சப் போடுவன். உன்னோட வந்ததுக்கு
என்னைச் செருப்பால அடிக்கவேணும்.

நோயாளி : ஏன் பேன் எல்லாருக்கும் உள்ளது தானே.
நாய்க்கு உண்ணி, மாட்டுக்குத் தெள்ளு
என்று இருப்பது போல எனக்கு இது
இருக்கு.

மொழிபெ : சும்மா அலட்டாதே! அப்படியென்றால்
அந்த இனத்தில் நீயும் ஒண்டா? பேசாமல்
இரு! பேன் என்றால் டாக்டர் உன்னைத் தனி
அறையில் விட்டிடுவார்.

நோயாளி : ஐயோ! வேண்டாம் என்று சொல்லடா!
நான் ஒரு வருத்தத்துக்கு வர, இவர் எதை
எல்லாமோ கிளறுகிறார்.

டொக்டர் : இவருக்கு கன வருத்தம். இவரை ஸ்பெஷலாகச் சோதிக்க வேணும். வேறு ஒரு அப்பொய்ன்மென்ற் எடுத்துக் கூட்டிவாரும். இப்போது இரத்தம் சோதித்துவிட்டு பிறகு மருந்து தருவன்.

(Bitte erscheinen Sie nochmal beim nachsten Termin. Ich mochte ihn noch genauer untersuchen. Nun werde ich mal einen Bluttest machen. Dann werde ich sehen, was Ich Ihnen verschreiben kann.)

மொழிபெ : என்ன டாக்டர் பீளட் ரெஸற் பண்ண வேணுமா? நல்லது. சிலோனில அவர் ஒருநாளும் செய்யவில்லையாம்.

டொக்டர் : ஸ்ரீலங்காவில் வைத்தியசாலை இல்லையா? டாக்டர்கள் இல்லையா? (Gibt es Keine Ärzte in SriLanka)

நோயாளி : என்ன ஸ்ரீலங்கா என்று கதைக்கிறார். ஸ்ரீலங்காவுக்குப் போகட்டாமா?

மொழிபெ : அப்படி இல்லை. ஸ்ரீலங்காவில் டொக்டர் இல்லையா? என்று கேட்கிறார்.

நோயாள : அப்படியா கேட்கிறார்? ஸ்ரீலங்காவைப் பற்றி என்ன நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறார். உலக நாடுகளில் ஸ்ரீலங்கன் டாக்டர் களுக்குத்தான் நல்லமதிப்பு என்று சொல்லு.

மொழிபெ : இவர் ஏதோ கேட்கிறார் என்று நீ கோபப் படுகிறார். நாம் வந்த வேலையைப் பார்ப்பம். உனக்கு வருத்தம் மாறவேணும். இவர் சரிவராவிட்டால் இன்னுமொரு டாக்டரைப் பார்க்கவேணும்.

டொக்டர் : நாளைக்கு இன்னொரு முறை பீளட் ரெஸ்ட் பண்ணவேணும். இப்ப இந்தக் குளிசையை மூன்று தரம் சாப்பிடச் சொல்லும். (Nachtes mal werde ich mal einen Bluttest machen Nun kann ich Ihnen diese Tabletten verschreiben. Dreimal am Tag einnehmen.)

மொழிபெ : நீ கொஞ்சம் கம்மா இரு. நானே அரைகுறை. நீ அதற்குள்ள கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய். வருத்தக்காரன் மாதிரி இரு! நீ வெளியில இருக்கிறவர்களைப் பார்த்து வருத்தக்காரர் மாதிரியா இருக்கிறார்கள் என்று கேட்டாய். இப்ப நீயே அப்படி!

டொக்டர் : நீங்கள் போயிற்று விடியற்காலையில் வாங்கோ! (Bitte Kommen Sie Morgen wider!)

மொழிபெ : ஓகே. டொக்டர்! நாளைக்கு கமிங் டாக்டர்! (இருவரும் வெளியேறுதல்)

காட்சி - 2

டொக்டர் : தயவு செய்து அடுத்தவர் வரலாம்.. (Der nächste bitte!)

சிந்துஜா : குட் மோகன்! (குட் மோர்னிங்!)

டொக்டர் : குட் மோகன்! (வஸ் இல்ட் டீ ப்ரொப்பிளேம? காலை வணக்கம்! என்ன பிரச்சனை? (Gut Morgen! Was isi die probleme?)

சிந்துஜா : (தேகத்தையும் கைகளையும் சொறிந்து காட்டி) எனக்கு தேகம் முழுக்க கடி அது இற்ஸ். (Itch) ஏதாவது மெடிஸின் தாருங்கள்!

- டாக்டர் : (Jucken?) கடியா? எல்லா இடமுமா? எவ்வளவு காலமாக இருக்கிறது. ரூ. திற் திற் டேய்ஸ்? (கையில் விரல்களை மடக்கி மடக்கி கேட்டல்) (Juckreiz? Überall? Wie viele Tage?)
- சிந்து : Yes. Yes... (தனது விரல்களில் உள்ள மோதிரங்கள் தெரியக் கூடியதாக பத்து விரல்களையும் காட்டி) ரென் டேய்ஸ்.
- டாக்டர் : (மோதிரங்களைக் கண்டுவிட்டு) பத்து மோதிரங்கள்! எல்லாம் கோல்டா? ஒ.ஓ. (Oh Achit Ringe? Alle Gold? Muß teuer sein.
- சிந்துஜா : Ja... Ja. Gold! Pure Gold! (ஜா... ஜா! தங்கம். சுத்தத் தங்கம்)
- டாக்டர் : என்னவேலை செய்கிறீர் இங்கே? (Was für einen Beruf haben Sie denn?)
- சிந்துஜா : யா. யா... கோல்ட்!
- டாக்டர் : (இவவுக்கு விளங்கவில்லை) ஒ.கே. உமக்கு Alargi test பண்ணவேணும். Wir werden einen Allergie Test machen.
- சிந்துஜா : I am அழகி! யேஸ் டொக்டர்! என்னமாதிரி தமிழில் அழகி என்கிறார். Very nice(கையைச் சொறிந்து) but இது பெரிய ப்ரொப்ளம் டொக்டர்! நீங்க கெல்ப் பண்ண வேணும்!
- டாக்டர் : Help! Ja... Ich werde Ihnen eine Salbe verschreiben.
- சிந்துஜா : What? What? ஆ. இதைப் பூசுகிறதா? ஒ.கே. அப்படியே ஐ டு இற்!

டாக்டர் : நாளைக்கு வாங்கோ! கட்டாயம் அலர்ஜி ரெஸ்ப் பண்ணவேணும். Bitte kommen Sie morgen wider. Wir müssen den Allergie test unbedingt durch führen.

டாக்டர் : (தனக்குள் எனக்கு ஒன்றும் விளங்க வில்லையே) ஓகே. போயிற்று வாங்கோ! (ok auf wiedersehen!)

(சிந்துஜா செல்லல்)

காட்சி -3

டாக்டர் : தயவுசெய்து அடுத்தவர் வாருங்கள்! (der nächste bitte!)

சந்தீப் : Guten Morgen! எனக்கு இருந்திட்டு மயக்கம் வருகுது- (மயங்கி விழுந்து காட்டுதல்)

டாக்டர் : ஏன் இப்படிக்கீழே விழுகிறீர்? என்ன நடந்தது? (Warum Sind Sie hingfallen? Was ist denn passiert?)

சந்தீப் : இப்படித்தான் நான் தலையைச் சுற்றி உணர்வு லொஸ்ஸாகி விழுகிறேன். அதைத்தான் நான் செய்து காட்டினேன்.

டாக்டர் : (தனக்குள்ளே இன்று அதிகமான வெளி நாட்டவர்கள் இங்கு வந்திருக்கிறார்கள். ஒரு ஜேர்மன் பாஷையும் தெரியாது)

சந்தீப் : (கையால் சைகை காட்டி) எனக்கு சாப்பாடு மனம் இல்லை. களைப்பாக இருக்கிறது. நடந்தால் விழுகிறது மாதிரி இருக்கு.

டாக்டர் : எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்? டியற் வருத்தமா? சுகர் வருத்தமா? Ich verstehe gar nichts! Was meinen Sie denn? Diabetis?

சந்தீப் : What? Sugaer?..... Suger No.. No... Doctor!

டாக்டர் : ஓ! மை கோட்! நான் தாதியைக் கூப்பிடுகிறேன். மிஸிஸ் முலர்! தயவு செய்து ஒரு முறை வந்து இவர் சொல்வது என்ன என்று கேளுங்கள்! (Oh mein Gott! Ich werde die Schwester rufen. Frau. Müller! Bitte hören Sie was der Man hier zu erklären versucht!)

(தாதி வருதல்)

தாதி : என்ன? என்ன வருத்தம்? ஆறுதலாகச் சொல்லவும். (Was ist denn? Was haben Sie denn? Langsam erllären Sie mir ganz Langsam was Sie haben und was passiert ist.)

சந்தீப் : என்ன பசியா? இவங்கள் பெரிய டாக்டர்கள்! இவங்களுக்கு ஜேர்மன்பாஷை தவிர வேறொன்றும் தெரியாது. டாக்டராம் இவங்கள். எங்கட டாக்டர் என்றால் என்னமாதிரிப் பேசுவாங்கள்.

தாதி : Hallo, Wir wissen alles! உங்கலைப் போல நாங்கல் இல்லை. தாய்மொலி தேறியாட்டியும் இங்கிலீசு தெறிஞ்சாள் கானும் என்று நினைப்பது தான் உங்கட நாகறிகம்! உங்கட மொலிப்பற்று... (ஜேர்மன்மொழி உச்சரிப்பில் தாதி தமிழ் கதைத்தல்)

- சந்தீப் : சிஸ்டர் நீங்கள்? நீங்கள்! தமிழா? ஆச்சரியமாய் இருக்கே! இதை முதலே சொல்லியிருக்கலாமே! என்ன சிஸ்டர்!
- தாதி : உணர்ச்சி வசப்படாதேங்க! நான் பேசுவதற்கு நேரம் தாங்கோ! நாங்கள் எங்கடதாய்மொழிக்கு முதலிடம் கொடுப்போம். மற்ற மொலி தெரியாட்டியும் பரவாயிள்ளை. எனக்கு தமிழும் வரும். ஜேர்மன்மொலியும் வரும். இங்கிலீசும் வரும்.
- சந்தீப் : ஆ. ஆ. தமிழா? கதைக்கிறீர்கள்? கேட்க இனிமையாக இருக்கிறதே. தமிழை எங்கு பழகினீர்கள்?
- தாதி : நான் கொஞ்ச காலம் இன்டியாவில வேலை செய்தேன். ஸ்ரீலங்கா, இண்டியன் கலாச்சாரம் எனக்கு நல்லாப் பிடிக்கும்.
- சரி. சரி உங்கள் கையை நீட்டுங்கள்! இரத்த அழுத்தம் பார்க்கவேண்டும். சுகர் ரத்தத்தில் உண்டா என்டும் பார்க்கவேணும். (நோயாளியைப் பரிசோதித்து குறிப்பு எழுதி டாக்டரிம் நோயாளியையும் அழைத்துச் செல்லல்.)
- டொக்டர் : சிஸ்டர்! இவருடைய இரத்தத்தைச் சோதித்தீர்களா? அதன் பெறுபேறு என்ன? (Schwester, haben Sie seinen Blutdruck untersucht? Was ist das ergebnis?)
- தாதி : Ja Doktor, sein Blutdruck ist sehr niedrig. Deshalb wird ihm auch oft schwindelig. ஆம்! டொக்டர். இவருடைய இரத்த அழுத்தம் குறைவாக இருக்கிறது. அதனாலதான் இவருக்கு அடிக்கடி மயக்கமாக இருக்கிறது.

டாக்டர் : இப்பொழுது இவருக்கு மாத்திரை ஒன்று எழுதித்தருகின்றேன். அதை காலை மாலை என இரண்டுதரம் சாப்பாட்டுக்கு முன் சாப்பிடச் சொல்லவும். (Ich verschreibe ihm Tabletten. Er soll die Tabletten zweimal täglich vor dem Essen einnehmen.)

தாதி : ஒகே. அப்படியே எழுதிக் கொடுக்கிறேன். (Ok, Ich werde es ihm so aufschreiben)

டாக்டர் : தயவுசெய்து அடுத்தவர் வாருங்கள்! Der Nächste bitte!

ஆசிரியையும் மாணாக்கரும்

காட்சி -1

- மாணவன் : ரீச்சர் எங்கட வீட்டில் ஆண்தேனீ, பெண்தேனீ இரண்டையும் நேற்றுப் பார்த்தனான்.
- ஆசிரியை : (ஆச்சரியத்துடன்) எப்படிக் கண்டு பிடித்தனீர்? எங்களுக்கே தெரியாதே.
- மாணவன் : ரீச்சர் உங்களுக்குத் தெரியாதா என்ன? எங்கள் வீட்டில் கண்ணாடி மேசையும், அதற்கு மேல் பியர்க் கிளாகம் இருந்தன. அந்தக் கண்ணாடியில் ஒரு தேனீயும் பியர்க்ளாசில் இன்னொரு தேனீயும் இருந்தன. கண்ணாடியில் கனநேரம் இருந்தது பெண்தேனீ. பியர்க்கிளாசில் கனநேரம் இருந்தது ஆண்தேனீ என்று கண்டு பிடிச்சுட்டேன்.
- ஆசிரியை : இதுவா உன் கண்டுபிடிப்பு? அப்படி அல்ல அவை, பின்பு பௌதிக பாடத்தில் படிப்போம். இப்போது இலக்கண பாடத்துக்கு வருகிறேன்.
- நான் அழகாக இருந்தேன் - இறந்தகாலம்
நான் அழகாக இருப்பேன் - எதிர்காலம்

நான் அழகாக இருக்கிறேன் - இது என்ன காலம்?

மாணவன் : நீங்கள் கேட்பது பொய்க்காலம். அதுதான் பொய் சொல்கிறீர்கள். நீங்க இப்போது அழகாக இல்லையே. இப்படிக்கேட்கிறீர்களே.

ஆசிரியை : சரி அதை விடு. இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல் பார்ப்போம். கண்ணன் ஆண்பால், கமலா பெண்பால், கண் ஒன்றன்பால் கண்கள்... என்ன பால்?

மாணவன் : இரண்டன் பால்.

ஆசிரியை : உனக்கு ஒன்றுமே நுழையவில்லையே. இப்படிப் புத்தி கெட்டு நிற்கிறாய். நான் படிப்பித்தவை எல்லாம் விழலுக்கு இறைத்த நீராயுள்ளது.

மாணவன் : (எங்கேயோ உன்னிப்பாகப் பார்த்துவிட்டு) ரீச்சர் அந்த அணிலின் தலை நுழைந்து விட்டது. வால் மட்டும் நுழையவில்லை.

ஆசிரியை : மக்குப் பயலே! உனக்குப் பாடம் முளையில் நுழைந்து விட்டதா? என்றுதான் கேட்டேன். அவதானமாகக் கேள்!

மாணவி : ரீச்சர்! நாங்கள் ஒன்றும் செய்யாமல், பேசாமல் இருந்தால் நல்ல பிள்ளைகள் தானே!

ஆசிரியை : Very good. அப்படி இருந்தால் நல்ல பிள்ளைதான். யார் சொன்னது கூடாது என்று.

- மாணவி : அதுதானே, நான்.. வீட்டுப்பாடம் எதுவும் செய்யாமல் வந்து விட்டேன்.
- மாணவன் : நானும் வீட்டுப் பாடம் செய்யவில்லை. என்னுடைய அப்பாவின் பெருவிரலில் வீக்கமும் வலியுமாக இருந்தது.
- ஆசிரியை : அப்பாவின் கையில் வருத்தம் என்றால் உனக்கென்ன?
- மாணவன் : அப்பாதானே இவ்வளவு காலமும் எனக்கு எழுதித்தந்தவர். இண்டைக்கு ஏலாமல் போய்விட்டது.
- ஆசிரியை : (கோபத்துடன்) அப்படியா விடயம்? நாளைக்கு அப்பாவையும் இங்கு கூட்டிக் கொண்டு வா! பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன்.
- ஆசிரியை : சரி... இந்தக் கேள்விக்கு யாராவது பதில் சொல்லுங்கள் கத்தி கொண்டு வருகிறான், கத்திக்கொண்டு வருகிறான். இந்த இரண்டு வாங்கியங்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்ன?
- மாணவன் : "க்" என்ற மெய்யெழுத்து கூட உள்ளது.
- ஆசிரியை : அந்த "க்" மெய்யெழுத்தால் பெரிய மாற்றமே இருக்கிறது பாருங்கள்
1. கையில் கத்தி என்ற ஆயுதம் கொண்டு வருகிறான்.
 2. அவன் கத்திக்கொண்டு அதாவது சத்தமிட்டுக் கொண்டு வருகிறான், என்பதே இரகசியங்களின் பொருள்கள்.

இந்த எழுத்துச் சேர்க்கையில் அவதானமாக இருக்கவேண்டும்.

- மாணவன் : அப்படியா ரீச்சர்! இனிக்கவனமாக எழுதுகிறோம்.
- ஆசிரியை : அடுத்த வசனம்.. ஒரு வயலில் எருதுமாடும் பசுவும் நின்றது. இந்த வாக்கியத்தில் உள்ள இலக்கண வழ யாது?
- மாணவி : எனக்குத் தெரியும். Ladies First என்ற படியால் பசவைத்தான் முதலில் சொல்லி பசுவும் எருதுமாடும் நின்றது என எழுதவேண்டும்.
- ஆசிரியை : அப்படியா? நல்ல கண்டுபிடிப்பு. அது தவறு பசுவும் எருதுமாடும் நின்றன எனப் பன்மையில் முடியவேண்டும். ஐயோ! எல்லோரும் குழப்புக்கிறீர்களே! உங்களிடமே நான் இலக்கணம் படிக்கலாம் போலிருக்கிறது! இத்துடன் இலக்கணம் காணும். இலக்கணக்குக்கு வருவோம்.
- மாணவன் : என்ன கணக்காகப் படிப்பிக்கப் போறீங்களா? அதுவும் நல்லது. கூடப்படிப்பித்தால் மண்டையில் எங்களுக்கு ஏறாது.
- ஆசிரியை : கணக்காக இல்லை தம்பி! கணிதம் படிப்பிக்கப் போறேன். மிகக் கவனமாக இருக்கவேண்டும்.
- மாணவன் : ஏன் நேரமும் தூரமும் படிப்பிக்கப் போறீங்களா? வண்டியில் விழுந்திராமல் இருக்கவேண்டும் என்பது போல கவனமாக

இருக்க வேணும் என்று அடிக்கடி சொல்கிறீர்கள்.

ஆசிரியை : (பொறுமையை இழந்து) அவதானமாக நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். ஓ.கே. என்னிடம் மூன்று முயல்கள் இருக்கின்றன. (கைவிரலைக் காட்டி) விவேக்! உன்னிடம் இரண்டு முயல்கள் இருக்கின்றன. என வைப்போம். அப்படி என்றால் எல்லாமா எத்தனை முயல்கள்?

விவேக் : எல்லாமாக ஆறு முயல்கள் (கைவிரலை எண்ணிப் பார்த்து) ரீச்சர்.

ஆசிரியை : உனக்கு என்ன? கூட்டத் தெரியாதா?

விவேக் : எனக்கு வீட்டில் கூட்டவும் தெரியும், கழுவவும் தெரியும், சமைக்கவும் தெரியும். அது இருக்கட்டும். ஆனால் நீங்கள் சொன்ன கணக்கில் உங்களிடம் மூன்று முயல்கள் இருக்கின்றன. உண்மையாக என்னிடம் வீட்டில் மூன்று முயல்கள்தான் இருக்கின்றன. நீங்கள் தெரியாமல் இரண்டு முயல்கள் என்று சொல்லிவிட்டீர்கள். மூன்றும் மூன்றும் ஆறு ரீச்சர்.

ஆசிரியை : அட கடவுளே!

மாணவன் : எமது கைகளில் 11 விரல்கள் இருக்கின்றன. அப்படியல்லவா? எல்லோருக்கும் 11 தான்.

ஆசிரியை : எப்படி 11 ஆகும். எல்லோருக்கும் விரல் பத்து. அபூர்வமாக யாருக்கும் அது வரலாம்.

மாணவன் : என்ன அபூர்வம், கபூர்வம் என்னவோ கூறுகிறீர்கள். இதோ எனது கையில்

எண்ணிக் காட்டுகிறேன். 11 விரல்கள் இருக்கிறது. (10, 9, 8, 7 என இடக்கைப் பெருவிரிலிருந்து எண்ணும்போது சின்னவிரல் ஆறாக வரும்.)

ஆசிரியை : ஐயோ! எனக்குத் தலை சுற்றுகிறது. பிறகு பாடத்தைத் தொடருவோம். வாருங்கள்! அதே வகுப்பறைக்குப் போவோம். (மாணவர்களை நோக்கி) நீங்கள் எந்தப் பாடத்துக்கு முதலாக நிற்கிறீர்கள்? அதாவது முன்னுக்கு நிற்கிறீர்கள்?

மாணவி : நாங்கள் pause பாடத்தில் முதலாவதாக நிற்போம்.

ஆசிரியை : நல்ல கெட்டிக்காரப் பிள்ளைகள்! (அப்போது ஆசிரியையின் (பணப்பை கீழே விழுதல்) அதை எடுத்துத் தாரும்.)

மாணவன் : நான் எடுக்க மாட்டேன், நீங்கள்தானே சொன்னீர்கள். கீழே கிடக்கும் பொருட்களை எடுக்க வேண்டாமென்று, அப்படியே உங்கள் சொற்களை நாம் கேட்டு நடக்கிறோம். அல்லவா?

ஆசிரியை : சரி... இத்துடன் பாடங்கள் முடிவடைகின்றன. நாளை நீங்கள் வாருங்கள்! ஆனால் நான் வரமாட்டேன்.

மாணவன் : ரீச்சர்! 'வரமாட்டேன்' என்பது எதிர்மறை வினை அல்லவா?

ஆசிரியை : நீங்களே எனக்கு எதிர்மறைந்தான் போய் வாருங்கள்!

சிறுவனும் வள்ளுவரும்

- சிறுவன் : வணக்கம் பெரியவரே!
- வள்ளுவர் : வணக்கம்! சிறுவனே!
- சிறுவன் : தாங்கள் யார்? இங்கு எப்படி வந்தீர்கள் எனச் சொல்ல முடியுமா?
- வள்ளுவர் : நான் தான் திருவள்ளுவர். எனது குறளை எல்லா நாடுகளிலும் எல்லா மொழிகளிலும் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்கள் எனக் கேள்விப்பட்டேன். அது உண்மைதானா, எனப் பார்க்க வந்தேன்.
- சிறுவன் : அப்படியா விடயம்? என்ன சொன்னீர்கள்? நீங்கள் எழுதிய நூலின் பெயர்? மறந்து விட்டேன்.
- வள்ளுவர் : திருக்குறள் என்னும் பெயருடைய நூல்.
- சிறுவன் : அதில் எத்தனை பாட்டுக்கள் இருக்கின்றன?
- வள்ளுவர் : (சிரித்துக்கொண்டு) பாட்டுக்கள் அல்ல சிறுவனே! குறட்பாக்கள் என்று சொல்! எனது குறளிலே, 133 அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு அதிகாரங்களுக்கும் பத்துக் குறள்கள் இருக்கின்றன. அப்படி என்றால் எல்லாமாக மொத்தம் எத்தனை குறட்பாக்கள் என்று நீ சொல் பார்ப்போம்.

- சிறுவன் : (யோசித்துக்கொண்டு) 133 அதிகாரங்கள், ஒவ்வொன்றுக்கும் பத்துக் குறள்கள், $133 \times 10 = 1330$ குறட்பாக்கள் வள்ளுவரே!
- வள்ளுவர் : நீ சரியான கெட்டிக்காரன்தான். இந்தக்கால பிள்ளைகளின் அறிவைச் சோதிக்க, நீ ஒரு வனே போதும். நன்றாக உலகம் முன்னேறி இருக்கிறது.
- சிறுவன் : குறட்பாக்கள் என்றால் என்ன?
- வள்ளுவர் : நீயும் விடுவதாய் இல்லை. குறட்பாக்கள் என்பது இரு அடிகளால் ஆன கவிதை.
- சிறுவன் : நாலடியிலும் கவிதை உங்கள் காலத்தில் இருக்கிறதா?
- வள்ளுவர் : ஓ... இருந்தது. நாலடியார் என்பது அதன் பெயர்..
- சிறுவன் : வள்ளுவரே! மனிதருக்குக் “கண்” என்று சொல்லப்படுபவை எவை? என்று கூறுகிறீர்கள்?
- வள்ளுவர் : எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும் கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு.
- சிறுவன் : அப்படி அல்ல இங்கு. இப்படி நீங்கள் இனித்திருத்திக் கொள்ள வேண்டும். “பணமென்ப பவிசென்ப இவ்விரண்டும் கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு.
- வள்ளுவர் : சரி... இப்படியா இன்றைய உலகு போகிறது? நான் முட்டாள்தான். அதுசரி. நீயும் ஒரு பிள்ளை தான். அப்படியாயின்.. மகன் தந்தைக்காற்றும் உதவி என்ன?

- சிறுவன் : வள்ளுவரே! இங்கு சற்றுவேறு விதத்தில் தான் சொல்லவேண்டியுள்ளது. மகன் தந்தைக் காற்றும் உதவி இங்கு டொல்மேச்ச ராகப் போதல்.
- வள்ளுவர் : அப்படியா விடயம்? எல்லாம் எனக்குக் குழப்பமாக இருக்கிறது.
- சிறுவன் : வள்ளுவரே! ஒருவருடைய பிறப்பு எப்படி அமையவேண்டும் என்று குறளில் நீங்கள் எழுதியுள்ளீர்களா?
- வள்ளுவர் : ஓம். அது...
தோன்றித் புகழொடு தோன்றுக அஃதின்றேல்
தோன்றலில் தோன்றாமை நன்று... என்றேன்.
- சிறுவன் : அது தவறு வள்ளுவரே! தோன்றில் நாயாய் ஜேர்மனியில் தோன்றும் அஃதின்றேல் தோன்றாமல் இரு.
- வள்ளுவர் : அடேயப்பா! சிறுவனே உனக்கு அபார அறிவு. உன்னிடம் சில கேள்விகள் கேட்க விரும்புகிறேன். பதில் கூறுவாயா?
- சிறுவன் : ஓ... கேளுங்கள்!
- வள்ளுவர் : இங்கு நீ வாழும் ஜேர்மன் வாழ்க்கை பற்றி என்ன சொல்கிறாய்?
- சிறுவன் : ப்னியும் குளிரும் இல்லாவிடின ஜேர்மன் வாழ்க்கை பூவுலகில் சொர்க்கத்தின் சுரங்கம்.
- வள்ளுவர் : நன்றாக அறிந்தவன் போல் சொல்கிறாய்! இவ்வளவு அறிவுள்ள உனது இனத்தின் அறிவு பற்றி எப்படிச் சொல்வாய்?

- சிறுவன் : கொஞ்சம் சங்கடம் தான். இருந்தாலும் சொல்வேன் படித்து நற்பதவி வகித்த தமிழரின் அறிவுநிலை மட்டந்தட்டம் ஜேர்மனியில்.
- வள்ளுவர் : எல்லாவற்றுக்கும் 'பட், பட்,' என்று பதில் சொல்கிறாய். உன்னோடு நான் கதைக்க அஞ்சுகின்றேன். சுற்றம் பேணல் பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?
- சிறுவன் : எது சுற்றம்? (தனக்குள் யோசித்தல்) சொல்கிறேன். அவரவர்? குடும்பமே ஜேர்மனியில் இரத்த உறவு ஏனையோர் மூன்றாம் நபர் இது தெரியாதா?
- வள்ளுவர் : தெரிந்திருந்தால் ஏன் உன்னைநான் கேட்கப் போகிறேன்? அது சரி.. தனக்கு இல்லா விட்டாலும் வருவோருக்கு விருந்து கொடுக்கும்படி நான் விருந்தோம்பலில் சொன்னேன். அது பற்றி உனது கருத்து என்ன?
- சிறுவன் : ஒருவர் பார்த்திருக்கத் தானுணல் ஜேர்மனியரின் ஒரு சிறப்பான பண்பு எனல்.
- வள்ளுவர் : ஜேர்மனியர் பார்த்திருக்கச் சாப்பிடுவார்களா? கொடுத்துச்சாப்பிடுவதில்லையா?
- சிறுவன் : இங்கு உங்கள் காலம் போல் பஞ்சம் இல்லை. எல்லோரிடமும் காசு சமமாக இருக்கிறது. விரும்பினால் வாங்கிச் சாப்பிடலாம். ஒருவர் சாப்பிட மற்றவர் சாப்பிடாமல் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதற்கு சில காரணங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில்

ஒன்று அவர் டியற் கிறங்கைற் ஆளாக இருக்கலாம். இன்றைய காலம் இதுதான். எமக்கும் இனி இதுதான் பண்பாக வரும்.

வள்ளுவர் : சிறுவனே, உனது அறிவைக்கண்டு மெச்சுகிறேன். இனி நான் கேள்விகள் கேட்க விரும்பவில்லை. உன்னிடம் சில உபதேசங்களைப் பெறவிரும்புகிறேன். எனக்குக் கூறவேண்டிய கருத்துக்கள் இருப்பின் நீயே சொல். எனது பிழைகளைத் திருத்திக் கொள்வேன்.

சிறுவன் : அதுவும் வாஸ்தவம் தான். கல்வி பற்றி நான் கூறுவது என்னவெனில்.

1. "கற்க கல்வியை கணனி விளையாடினாலும் - அது நின்று நிலைக்கும் என்றும்.

2. பணம் புகழ் இரண்டும் இல்லார் வாழ்வு மணமற்ற காட்டு மலரே.

3. காட்டிக் கொடுப்பவன் குட்டிக் சுவராகும் விரைவில்.

4. சொந்தப் பிள்ளையைத் திருத்தக் கண்டித்தால் - ஜேர்மனியில்

வந்துவிடும் பொலீஸ் வக்காலத்துக்கு.

5. ஜேர்மன் காரராகவே ஒருவன் வாழ முயற்சித்தாலும் அவனது தோல் காட்டிவிடும் அவனை.

வள்ளுவர் : போதும்! போதும்!! நிறுத்து சிறுவனே! கருங்காலிக்கட்டைக்கு நாணாத கோடரியாக, இடைச்சிறுவனுக்கு தோத்துவிட்டேன் என்று ஒளவையார் கூறியது போல எனக்கும் ஆகிவிட்டது. சிறுவா! உன்னிடம்

நான் தோற்றுவிட்டேன். உன் கணனி மூளைக்கு எனது எழுத்தாணி மூளை ஒப்பு நிற்க முடியாது. இருந்தாலும் இப்படியான சமுதாய வளர்ச்சி கண்டு சந்தோஷப்படுகின்றேன். மறுபக்கம் வேதனையும் அடைகிறேன். என் வேதனையையும் உனக்குச் சிறிது சொல்ல விரும்புகிறேன்.

சிறுவன் : வள்ளுவரே! உங்கள் வேதனைகளை நான் கேட்டுக் கொண்டிருக்க எனக்கு நேரம் இல்லை. வேறு ஒரு நாள் முடிந்தால் கேட்கிறேன்.

வள்ளுவர் : என்னடா அவசர உலகம். நேற்று முளைத்த உனக்கு இப்படி?

சிறுவன் : எல்லாம் காலத்தின் கோலம் வள்ளுவரே!

வள்ளுவர் : நன்றி சிறுவனே! நீ நல்லாயிரு. போய் வாப்பா!

சிறுவன் : நன்றி, நான் வருகிறேன்.

ஜேர்மனியிலே யோகம்மா...

(ரெலிபோனில் கதைத்தல்)

யோகம் : நான் யோகம் கதைக்கிறேன். ஒ... கனடாவி
லிருந்து ரெலிபோன் வந்திருக்கிறது. ஆ.
சுசீலாவா? எப்படிச் சுகமாக இருக்கிறாயா?
கனடா எப்படி இருக்கு?

என்ன? ஜேர்மனில கண்ட முகங்கள்
எல்லாம் அங்க இருக்கா?

இக்கரைக்கு அக்கரைப் பச்சை என்று
சனங்கள் ஓடி வந்தினம். நீயும் போய்
விட்டாய் என்ன நானும் வரவா?

ஒ... ஒ... நான் சுகமாக இருக்கிறான். என்
சுகத்துக்கு என்ன?

சரி.. சரி.. ரெலிபோனை வைக்கிறான்.

சபையைப் பார்த்து கேட்டீர்களா சங்கதியை?

இப்ப கனடாவில் எங்கட ஆட்கள் கூடிவிட்டார்
களாம். இடைக்கிடை கதை வழிப்பட்டு அடிபடுகிறார்களாம்.
அந்த ஊரில இருந்து வெளிநாடு போகவென முயன்றும்,
முடியாமல் ஏமாறி நிற்கிறார்கள். இங்கு என்னடா என்றால்
வெளிநாட்டில் இருந்து வெளிநாடு ஒன்றுக்கு. சனங்கள்
போகுதுகள்.

★ நாட்டில் பிரச்சினை என்று எங்கட ஆட்கள் எல்லாம்
வெளக்கிட்டு இப்படி கனடா, உகண்டா, இத்தாலி,
பிரான்ஸ், சுவிஸ், என்று ஓடியோடித் திரிகிறார்கள்.

- ★ ஏதோ வெளிநாடு என்றும் ஜேர்மன் என்றும் சொல்லி, என்னை ராசாத்தியாக வைத்திருக்கிறேன் என்று மகன் கூப்பிட்டான். நானும் வயதுபோன காலத்தில் தனிய இருக்காமல் இவனோட இருந்திடுவம் என்று வந்தன்.
- ★ நான் என்ன வெளிநாடு பார்க்கவேணும், சொகுசாக இருக்கவேணும் எண்டே வந்தனான். என்றதேகம் இவன் வைக்கிற கொள்ளியாலதான் எரியவேண்டும் என்று ஒடோடி வந்திட்டன்.
- ★ இவன் என்ற மகன் சுந்தரத்தை வாடா வீட்டுக்கு, இங்கு நாங்கள் மற்றச் சனங்கள் மாதிரி இருப்பம். பிரச்சினை களைச் சமாளித்து ஊரோடு ஒத்து வாழ்வோம் என்றால் அவன் வந்தாத்தானே.
- ★ இவன் அந்தப் பக்கம் வரமாட்டான். வருகிற யோசினையைக் கானேல்ல என்றுதான், அவன் கூப்பிட நானும் வந்திட்டன்.
- ★ அதோட பாருங்கோ! அங்கு நான் தள்ளாத வயதில எப்படி துணை இல்லாமல், அதுவும் எவ்வளவு காலம் என்று இருக்கிறது.
- ★ ஏதோ வெளிநாடு என்று, காண்பூமி, நகை நட்டு, எல்லாம் விற்று, சனங்கள் சிலர் வெளிக்கிடுகிறார்கள். அப்ப நாட்டில மற்றச் சனங்களும் இருக்கிறார்கள்தானே என்று நினைக்காமல் வெளிக்கிட்டு விட்டினம்.
- ★ கஷ்டப்பட்ட ஏழைகள் வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு அங்கு இருக்குதுகள். அந்த ஆண்டவனும், அந்தத் தம்பி மாறும் கைவிட்டு விடுவாங்கள். அதுகள் மானம் மரியாதையோட, கலாச்சாரம் பண்பாடு வாழுதுகள்.
- ★ இங்கு பார்த்தாற்தானே எல்லாம் தலை கால் மாறி நடக்குது என்று, தெரியுது. இங்குள்ள எங்களின் ஆட்களின் தலைவெட்டு என்ன? உடுப்பு என்ன? மேக்கப்பு என்ன? பார்க்கவே எனக்கு வயித்தைப் பிரட்டுது.

- ★ இந்த வயித்தில பிறந்த தமிழ்க் குஞ்சுகள் தத்துப்பித்து என்று, என்னவோ கதைக்குதுகள், அம்மம்மா என்ற அழகான தமிழ் தெரியாமல் ஓம்மாவாம். ஓம்மா என்கிதுகள். அதற்கு நான் ஓம்ப்பு... ஓம்ப்பு என்று சும்மா தலையை ஆட்ட வேண்டி இருக்கு.
- ★ அங்கு சாப்பாட்டுக்கு பிள்ளை. அழுது பசி... பசி... என்று கத்திக்கத்தித் தொண்டை அடைச்சப் போகுதுகள். இங்க என்னடா என்றால் சாப்பாட்டை வைத்துக் கொண்டு தாய், பிள்ளையைச் சாப்பிடவா! சாப்பிடவா!! என்று கத்தி அவவுக்குத் தான் தொண்டை அடைச்ச விட்டது.
- ★ தமிழ் கதைக்கத் தெரியாமல் இங்குள்ள பிள்ளைகள் சில வளர்ந்து அங்கு வந்து என்ன செய்யப்போகிறதோ தெரியாது. இவர்களின் பெற்றோர்களுக்கு ஜேர்மனியைக் குத்தகைக்கு எடுத்த நினைப்புப்போல இருக்கு.
- ★ இப்படிச்சில சனங்கள் வாழ்ந்து வரும்போது, வெளி நாட்டவனே. வெளியேறு! என்று அதட்டிக் கலைக்கப் போகிறார்கள். அப்படிக் கலைத்தால் இந்த சின்னஞ் சிறுகுகள் இரண்டும் கெட்டான் நிலையில் வாழப் போகுதுகள். இதை நினைக்கத்தான் எனக்குப் பெரிய கவலையாக இருக்கிறது. இனி நான் கனகாலமே இருக்கப் போகிறேன். இதைக்காணாமல் போய்விடவேணும்.
- ★ என்ற நிலையையும் உங்களுக்குச் சொல்லவேணும். இங்கு சாப்பாடு கிடக்குது என்றும், அது சத்து... இது சத்து... என்றும் சாப்பிட்டுத் தேகம் வீங்கிக் கொண்டு வருகிறது. சத்து என்று சாப்பிட்டு, எனக்குத் தேகம் வீங்கி முட்டுத்தான் வந்தது மிச்சம்.
- ★ அங்க கிடைக்கிற சாப்பிட்டைச் சாப்பிட்டுக் கம்பு மாதிரித் திரிந்த நான் இங்கு ஒரு கதிரைக்குள் முடங்கிக் கிடக்க வேண்டி இருக்கு.
- ★ நித்திரையால எழும்பிக் கதிரைக்குள் எத்தனை மணித்தியாலம் என்று இருக்கிறது. அப்படி எழும்பினால் ரொய்லோட்டு, குசினி... சின்ன அறை பெரிய அறை என்றுதான் நடக்கவேண்டும்.

- ★ வெளியில இறங்கேனுமே. சிவனொளிபாத மலை மாதிரி. வீடு உயரம். படிகள் ஏராளம். அதோட பாருங்கோ இந்தக் கோட்டு, குட்டு, சப்பாத்து, கால்மேசு, என்று எல்லாத்தையும் என்ற தேகம் தாங்குமே. இதுகளைக் கண்டாலே சத்திராதி. கையில் பிடிக்காமல் ஒரு உறை, கழுத்தில சுத்தித்துணி... இது எல்லாம் எனக்குத் தேவையோ?
- ★ ஒரு மெல்லிய சட்டையும் கைத்தறிச் சீலையும் உடுத்துப் போனன் என்றால் எவ்வளவு சுகாதாரம் தெரியுமோ?
- ★ களைப்பு வந்தால் அப்படி ஒருக்கா முற்றத்தில இருந்து சூரிய ஒளியும் பட, பனையோலை காற்றில் சலசலக்க. வேப்பம்பூவும் மணக்கேக்க எவ்வளவு குளிர்ச்சியாக இருக்கும்.
- ★ பொழுதுபோகுது இல்லை என்றால் அங்கு எத்தினை, வேலை செய்வன், அந்தக் கைகால்கள் எல்லாம் சும்மா இங்கு கிடக்கு. இங்கு டி.வி.ஐப் போட்டு விடுவார்கள் பார் என்று. அதில் என்ன படம் பார்க்கிறது. மொழியும் தெரியாது. அதில வாற போற ஆம்பிளை - பொம்பிளைப் படங்களைப் பார்த்தால் சீ அசிங்கமாக இருக்கு. இதை எல்லாம் எங்கட பிள்ளைகள் எல்லாம் பார்க்குதுகளே கடவுளே!
- ★ சீ. இதுவும் ஒரு வாழ்க்கையா? இப்படி இருக்க. இது பிடிக்காமல் கனடாவுக்கு வா என்கிறாள் எனது நண்பி இங்க இருக்கிற ஆட்களைப் பார்த்திட்டன் தானே. இனி அங்கு கனடாவில் உள்ள எங்கட ஆட்களையா பார்க்கப் போவது? ஐயோ கடவுளே! போதும்! போதும்!
- ★ உலகம் போகிற போக்கைப் பார்த்தால் கெதியில அழிவுகாலம் தான் வரப்போகுது! கலாச்சாரம் எல்லாம் தலைகீழாக மாறிக்கிடக்குது.
- ★ நாங்கள் வாழ்ந்த சமுதாயம் என்ன? பண்பாடு என்ன? கலாச்சாரம் என்ன? எல்லாம் இப்ப எங்கே?

- ★ அண்டைக்கு ஒரு நாள் நெயினில ஒரு பொம்பிளையைப் பார்த்தன். பார்த்தா எங்கட நிறமாகத்தான் இருந்தது. தலையை ஒட்ட வெட்டியிருக்கிறா. காற்சட்டைபோட்டு, கண், வாய்க்கு எல்லாம் ஏதோ கறுப்புச் சிவப்பாகக் பூசி இருந்தா, கழுத்தில இமிற்றேசன் நகைகள் கிடந்தது. எங்கட பொம்பிளையாக இருக்குமோ இல்லையோ என்று யோசித்து விட்டு, என்ர மகனிடம் கேட்கவேணும் போல இருந்தது. உடன் கேட்டும் விட்டன் அவ ஆரென்று.
- ★ மகன் என்னைப் பார்த்துப் பேசாமல் இரணை என்று பேசிவிட்டு... இவ எங்கட இன ஆள்தான் என்றான். எனக்கோ தலைசுத்தியது. ஆ... கலாச்சாரமே என்று சுத்தவேண்டும் போல இருந்தது.
- ★ பிறகு கதையைக் கேளுங்கோவன்! ஒரு கலியாண வீட்டில் வடிவான சருகைச்சீலை உடுத்து, கைகழுத்து நிறைய பவுண்நகை போட்டு, பொட்டு வைத்து, தலையை வாரிப் பின்னி பூ வைச்சு... மகாலட்சுமி மாதிரி ஒரு பொம்பிளை இருந்தா எனக்கு அவவை எங்கோ பார்த்த ஞாபகமாக இருந்தது. அவவைக் கேட்கவேணும் என்று என்ர மனம் குறுகுறுத்தது. என்றாலும் எப்படிக்கேட்பது என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கையிலே.. என்ர மகன் வந்தான்.
- ★ உடனே நான் அவனின் காதுக்குள் மெல்ல... தம்பி! தம்பி! அந்தப் பொம்பிளையைப் பார்த்த மாதிரி இருக்கு.. யார் என்று தெரியுதில்லை.
- ★ அவன் கோபத்துடன் உனக்கு ஏன் இந்த விசாரணை? என்று ஏசிவிட்டு, அவதான்... அண்டைக்கு ஜெயினில காற்சட்டையோட பார்த்த பெண் என்றான். ஒ.. அந்தக் கட்டைத் தலை மயிர் கிறில்வெட்டுக்காரிதான்.
- ★ நான் தெரியாமல் தான் கேட்கிறான். இவையளுக்கு ஏன் இப்படி ஏன் இரட்டை வேடங்கள்? ஏதோ எங்கட பண்பாட்டை மறக்காது, அதுகளுக்கு ஒத்துப் போகிறது

மாதிரி உடைபோட்டு வாழலாம் தானே. ஜேர்மன்காரர்கள் அப்படியும் இப்படியும் போடச் சொன்னவங்களே? எங்கட நகை ஆசைகளை அவங்களுக்குக்காட்டி, அல்லது இங்குள்ள எங்கட ஆட்களுக்குக் காட்டி என்னவரப்போகிறது? அங்கை எல்லா சமுதாயம் மதிக்க, ஊர்மக்கள் பார்க்க, சிறப்போடு வாழவேணும்.. அப்படி எண்டால் சமுதாயமும் சிறக்கும். நாடும் சிறக்கும்... அதைவிட்டு.. இங்கு என்னத்தைக் காட்டி என்ன வரப்போகுது?

- ★ உங்களோட இன்னும் கதைக்க இன்னும் ஆசை... இன்னும் சொல்லக் கிடக்கு. அதற்குள்ள என்னுடைய போத்தி ஓம்மா.. ஓம்மா என்று கூப்பிட்டால் நான் "ஓம் அம்மா வாறன்" என்று கூறிக்கிட்ட நிற்கவேணும். இல்லாட்டி ஊரை எழுப்பி விடுவாள்.
- ★ சும்மா சொல்லக்கூடாது. நரகலோகம் உண்டு என்று முந்திய ஆட்கள் சொன்னது எல்லாம் உண்மை. ஏன் எனறால் நரக லோகத்தின் ஆரம்ப பகுதியை உயிரோடை நான் ஜேர்மனியில அனுபவிக்கிறன் மக்களே!
- ★ நடமாடமுடியாத சிறை வாழ்க்கை உடல் வருத்தம். மனநோய், மகனும் மருமகளும் தங்கட சோலிகளில், ஓடி ஓடி போவினம், வருவினம்... அவசரப்படுவினம். எனக்கு என்ன சொல்லப்போகிறார்கள்? எனக்குத் தேவையில்லைதான். இங்குள்ளவர்களின் வாழ்க்கை முறை எல்லாம் நரகலோகத்தைத்தான் உணர்த்துது.
- ★ சரி.. சரி.. நான் பேசிக்கொண்டு இருக்கிறன். நீங்களும் கேட்டுக்கொண்டு இருக்கிறியள். உங்களுக்கும் இந்த நிலை வரும். வருமுன்னே உங்கட நாட்டுக்கு ஓடிவிடுங்கோ. பிறகு யோசிப்பீங்க இந்த யோகம்மா சொன்னது எவ்வளவு உண்மை எண்டு. சரி... நான் போயிற்று வாறன்....

சூஸ்... சூஸ்.. போய்விட்டு வாறன். பிறகு சந்திப்பம்.

ஆசிரியைப் பற்றி...

1975-1978 வரை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் கலைமாமணிப் பட்டதாரியாகி பின்னர் வேலணை... சேர். வைத்திலிங்கம் துரைசுவாமி மத்தியமகா வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றியமை.

இந்நூலாசிரியை
வீக்னா பாக்கியநாதன்

1981... ஜேர்மனிக்குப் புலம் பெயர்ந்து திரு.சு.பாக்கியநாதன் பீ.ஏ. (புவியியல் சிறப்பு) அவர்களைத் துணைவராக்கியமை.

1984-ல் சிந்திக்கத்தூண்டிய ஜேர்மனிய கலாச்சாரம் என்னும் ஒப்பீட்டு ஆய்வுநூலை இருவரும் இணைந்து எழுதி வெளியிட்டமை.

1987-1993 வரை கலைவிளக்கு எனும் மாதாந்த சஞ்சிகையை வெளியிட்டு வந்த கணவருக்குத் துணையாசிரியையாகச் செயற்பட்டமை. இன்று இச் சஞ்சிகை கலைவிளக்கு வீடியோப் பத்திரிகையாக வெளிவந்துகொண்டிருக்கிறது.

1987 முதல் இன்றுவரை டோற்முண்ட். கரிதால் தமிழ்ப்பாடசாலையில் பகுதி நேர வேலையாக ஆசிரியையாகப் பணியாற்றல்.

1988 முதல் ஆசிரியை எழுதிய பிற நூல்கள்

ஆதங்கம்	(புதுக்கவிதைகள்)
அழிவின் சுவடுகள்	(புதுக்கவிதைகள்)
கவிமலர்கள்	(மரபுக்கவிதைகள்)
பாலர் பாடல்	(பாடல்கள்)
உறவுக்குப் போராட்டம்	(சிறுகதைகள்)
குறுகிய காலத்தில் தமிழை எவ்வாறு கற்பிக்கலாம்?	(ஆய்வுக்கட்டுரை)
மாணவர் கட்டுரைகள்	(பாடநூல்)
இலக்கணம் கற்போம்	(இலக்கணப் பாடங்கள்)
ஆண்டு-3 செயல்நூல்	(பாடநூல்)
குறளின் நிழல்கள்	(நவீன குறள்கள்)